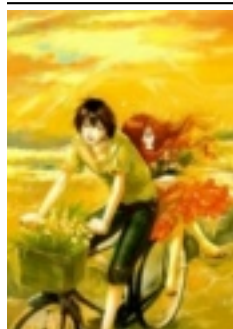

Cold Guy, Sanity Girl And The 1St Fiction

Contents

Cold Guy, Sanity Girl And The 1St Fiction	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ, Thỏa Thuận Và Những Cái Tên “không Thật”	1
2. Chương 2: Bị “đụng Chạm”, Gương Mặt Và Đám Phụ Kiện Quái Dị	10
3. Chương 3: Những Vết Thương, Rạn Nứt, Quyết Định Và Nỗi Lo Của Ông Anh	19
4. Chương 4: Trận Đấu Caro, Hình Tròn Đỏ Và Nụ Hôn Đầu Tiên	27
5. Chương 5: Present, Love Và Tai Nạn Của Cô Bạn Thân	39
6. Chương 6: Cố Gắng, Ngôi Mộ Bên Tán Cây Và Sự Tự Do Chưa Kịp Cất Cánh Bay	45
7. Chương 7: Lòng Tự Trọng Lại Bị Tổn Thương, Sự Bướng Bỉnh Và Không Còn Cơ Hội	56
8. Chương 8: Người Quan Trọng Nhất	65
9. Chương 9: Không Thể Rời Xa	72
10. Chương 10: Lời Cầu Xin Gây Khó Chịu Và Câu Hỏi Không Lời Đáp	78
11. Chương 11: Thay Đổi Của Cold Guy Và Hạnh Phúc Bất Ngờ	85
12. Chương 12: “không Phải Là Em Thì Không Được” Và Paris Ngày Giáng Sinh	94
13. Chương 13: The Past, The Future And The Present	108

Cold Guy, Sanity Girl And The 1St Fiction

Giới thiệu

Trần Lê Tuấn Anh, nick name Zenka: Là một chàng trai rất lạnh lùng và hơi bất cần, cậu không có c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cold-guy-sanity-girl-and-the-1st-fiction>

1. Chương 1: Gặp Gỡ, Thỏa Thuận Và Những Cái Tên “không Thật”

Một môi, nắng gắt và những bước chân đang dần uể oải trên phố, Huyền xốc lại cái balo trên vai lôi xềnh xệch cái va li nặng nề, cả ngày nay cô lang thang đi tìm một chỗ ở riêng đủ 2 điều kiện không chật chội, không ồn ào tại Hà Nội thật khó. Nhà trọ cho thuê không thiếu nhưng phần lớn lại ở chung với nhiều người, việc đó làm cô tiểu thư không mấy thích thú. Suốt 23 năm sống như công chúa được bố nuông chiều, dù

vừa cãi nhau với dì và nhất quyết không về nhà trừ phi làm được “việc lớn” để không bị khinh thường rằng mình là kẻ ăn bám, cô cảm thấy cô không thể sống một cách “tầm thường” được.

Kéttttt!!!! Tiếng phanh gấp làm cô giật mình, do không để ý khi sang đường nên cô không biết đèn cho người đi bộ đã chuyển màu.

- Tôi xin lỗi! Tôi không để ý!

Huyền cúi đầu xin lỗi cặp nam nữ từ vừa rời khỏi ô tô. Ngại quá, đi đứng bất cẩn thế này thể nào cũng bị mắng cho 1 trận.

- Em có sao không?- Cô gái nhẹ nhàng hỏi.

- Không ạ, em không sao ạ, cảm ơn chị!

- Em không thấy đau chân sao? – Cô gái hỏi Huyền sao khi “soi” cô một lượt.

- À... Em...

- Em đi bộ chắc cũng lâu lắm rồi nhỉ, sao em đi bộ mà lại đi giày cao gót thế?

- Em đang đi tìm nhà trọ ạ! – Huyền trả lời thành thật.

- Đi bụi hả?

- Không, không đâu, không phải là như thế đâu ạ, em đang định ra ở riêng thôi!

- Vậy sao em lại hốt hoảng như thế? – Cô ấy cười hiền.

Huyền cúi đầu không nói lời nào, chị ấy hiểu như vậy thì mình không nên nói gì nhiều.

- Vậy là em không bị thương gì đâu phải không!

- Vâng, là lỗi của em, em xin lỗi.

- Chị thấy em lạ thật đấy nhỉ?

- Sao ạ?

- Chị đâu có ý định mắng em mà em cứ xin lỗi suốt như thế?

- Em xin lỗi ạ!

- Cô bé này lạ thật! Chị mời em uống nước nhé, trời nóng thế này cứ nghỉ tạm tại nơi nào đó mát mẻ rồi tìm nhà tiếp cũng được!

- Dạ thôi, em không muốn làm phiền chị đâu ạ!

- Yên tâm, chị không có ý định bắt cóc em đâu! Đi thôi, quán coffee ngay trước mặt rồi!

Cô ấy nói vậy rồi khoác tay Huyền, quay lại nói với chàng trai đi cùng:

- Anh tìm chỗ nào để xe giúp em với!

Chỉ một loáng sau, Huyền đã ngồi trong quán với ly sinh tố trên tay.

- Em cứ tự nhiên nhé! Không phải ngại đâu! Chị tên là Loan năm nay 26 tuổi.

- Dạ, vâng, em tên là Huyền, ít hơn chị 3 tuổi, làm phiền chị thế này thật ngại quá!

- Không sao đâu, ngày trước chị cũng đã từng đi tìm nhà trọ như em mà! Vậy là em bỏ nhà đi phải không?

- Em... em chỉ muốn ra ở riêng thôi ạ?

- Không muốn nói thì không ép em nữa vậy! A, anh Minh, tụi em ở đây!

Loan vẫy tay với Minh, anh nhanh chóng ngồi xuống và gọi 1 ly coffee đen.

- Giới thiệu với em, đây là anh Minh, bạn trai chị.

- Chào anh ạ!

- Còn đây là em Huyền!

- Chào em. Ban nãy em không sợ chứ?

- Không ạ!

- Hôm nay để Loan đi có vài vòng thôi mà suýt nữa là gây tai nạn rồi!

- Không phải tại chị ấy đâu ạ! – Huyền nói nhanh - Em cũng có lỗi vì không để ý!

- Vậy em bỏ nhà đi bụi đây à?

- Dạ, không! – Huyền cười đau khổ - Em chỉ có ý định ra sống riêng thôi.

- Em học trường gì?

- Khoa Thiết kế trường B ạ!

- Tốt nghiệp chưa?

- Chưa ạ!

- Thế lý do ra ở riêng của em là gì?

- Em ... bị coi là kẻ vô dụng nên em muốn ở riêng để chứng minh điều đó là sai!

- Anh thấy không? Em thấy cô bé rất chi là hay hay!

- Tự dưng anh nghĩ tới một người ...

- Vậy là chúng ta nghĩ giống nhau. Sao em lại có ý nghĩ để họ sống cùng nhỉ? – Loan tư lự

- Chuyện này hơi khó, nhưng không phải không có cách.

- Anh chị đang nói chuyện gì thế ạ? – Huyền tò mò.

- Em có thích ở nhà riêng không? Có đủ tiện nghi, yên tĩnh lại thoải mái không sợ bị làm phiền nữa?

- Dĩ nhiên là có ạ, nếu có chỗ như thế thật thì tốt quá!

- Chị với anh Minh có quen một người, hiện đang ở một mình nhưng nhà rộng, còn thừa phòng, mỗi cái là giá cả hơi cao.

- Khoảng bao nhiêu ạ?

- Em cho anh chị thảo luận chút được không, với lại phải hỏi ý người kia xem thế nào nữa!

- Được anh chị giúp đỡ là may mắn rồi ạ!

- Có gì đâu, chị thích những người thật thà lắm! Đợi chị chút nhé!

Sau 5 phút thì thăm, Loan và Minh quay lại chỗ Huyền

- Em có thể ở đó nhưng em phải đặt cọc trước 100 triệu tiền thuê nhà 1 năm.

- 100 triệu cơ ạ? – Huyền bắn khoăn – Tiền mặt thì em không có đủ!

- Em có thể trả góp hoặc thế chấp! – Minh nói – Coi như là vay tạm số tiền đó!

- Sao lại là em ạ? Sao anh chị lại giúp em ạ!

- Cô bé cũng cẩn thận ghê nhỉ! Tốt đấy! Để anh nói cho em rõ vậy. Anh chị có một căn hộ ở chung cư M, hiện đang cho người quen ở nhưng người đó đi vắng suốt nên nhà cửa lạnh lẽo, nhà thì rộng, chỗ thì thừa nhưng lại không biết tìm ai. Vậy em tới chỗ đó ở là hợp nhất, vừa hợp với ý muốn của cả em và anh chị nữa! Em có thể yêu cầu kiểm tra các giấy tờ cần thiết!...

Một lát sau:

- Vậy thì em tin anh chị.
- OK, chúng ta kí hợp đồng và cam kết luôn nhé!

...

Quán bar, 12 giờ đêm, ồn ào và náo nhiệt. Ngáp dài một cái, Tuấn Anh vươn vai đứng dậy, lê cái thân còm tới bàn số 4 quen thuộc.

- Chào anh, Zenka
- Sao hai cậu không đi về đi, ở đây mãi làm gì?
- Về nhà thì cũng đâu có ai, ở đây vui hơn nhiều!
- Thế thì ít nhất cũng phải lo cho thằng Dương, nó còn phải học hành!
- Lo làm gì hả anh? – Dương chen ngang – Đẳng nào thì em cũng thi xong rồi, em đi chơi chút cũng được mà!
- Nhưng không phải ở quán bar! – Tuấn Anh chán nản
- Em đủ tuổi rồi mà! Anh Linh, anh không đỡ cho em phát nào thế!
- Thì em thừa biết tính của anh ấy rồi còn gì, có đuổi em đi mai anh ta lại mò vào mấy quán game lôi em về rồi lại phải để em ở đây thôi!
- Đừng có nói lung tung, nơi này dẫu sao cũng không nên ở lâu, rồi sẽ nhiễm thói hư của đám ăn chơi.
- Anh không nhiễm thì sao tụi em nhiễm được? – Dương cự cãi.
- Không nói nhiều! – Tuấn Anh cắt ngang – Ít đến đây thôi!
- A! Có người quen kìa! – Linh đánh trống lảng

Từ phía cửa Minh và Loan nhanh chóng len qua đám đông tới chỗ họ.

- Chào mọi người! – Minh cười
- Chào anh, chào chị dâu ạ!
- Này Zen, em không phải làm việc bây giờ à?
- Đang giải lao một lát ạ!
- Ờo, anh Zen đúng là chỉ “NGOAN” với mỗi anh Minh thôi! – Linh châm chọc
- Biết sao được nó có mỗi ông anh trai này thôi mà! Không kính anh thì kính ai được!
- Tuấn Anh nghĩ sao nếu em có roommate nhỉ? – Loan hỏi.
- Sao cũng được? Em có phải chủ nhà đâu!
- Em chỉ đang CỐ GẮNG thành chủ nhà thôi – sao em không nói vậy?
- Nhưng anh cũng không đồng ý bán.
- Anh có, nhưng em phải lấy vợ đã.
- Rõ vớ vẩn, sao anh CỨ nghĩ tới việc đó nhỉ?
- Thế tại sao em lại KHÔNG nghĩ tới việc đó nhỉ?
- Không thích!
- Hai anh em thôi cãi nhau đi! Bây giờ, chị báo cho em 1 tin là em có người ở cùng rồi đấy nhé, không được buông thả như trước nữa, mà cũng không được đuổi người ta đi đâu!
- Mọi người làm như em sống “sa đọa” lắm ấy! Tự ý quyết định như thế thì hỏi em làm gì?- Nói rồi Tuấn Anh quay bước đi.

- Cái thằng này, anh nó đến mà nó không gọi rượu lại còn dám bỏ đi nữa chứ?
 - Đẳng nào thì anh cũng không uống được? Anh còn lái xe cơ mà? Về sớm cho em mừng!
 - Thế đấy, nó nói với anh nó như thế đấy có bực không cơ chứ!
- Minh ném cái lườm của anh về phía cậu em như cây tre di động đang đi về phía quỳ.
- Thằng đó lại không chịu nhuộm lại tóc rồi, lại còn để dài nữa chứ.
 - Anh than làm gì, em thấy đẹp mà, với lại tóc như thế lúc cậu ấy chơi đàn sẽ có cá tính hơn.
 - Cá tính gì chứ? Trông như con gái ấy!
 - Đẹp ngang ấy chứ ạ! – Linh xen ngang - Mấy hôm trước anh chị không tham gia sinh nhật quán nên không biết đấy thôi.
 - Đúng, hôm đấy anh Zen bị hóa trang thành Cinderella phải nói là cực hợp.
 - Lại còn có chuyện đó cơ à?
 - Nhưng Cinderella đó chỉ ngáp suốt rồi 5 phút sau là biến thôi.
 - Tiếc lắm ấy, chưa chụp được kiểu nào!
 - Chán thế! Chụp được thì anh sẽ lôi nó đi ra tiệm, GỌT TRỌC luôn!
 - Chứ không phải anh cũng đang tò mò cậu nhóc “đẹp” tới mức nào sao? – Loan đùa.
 - Ủ thì có! – Minh thành thật – TIẾC NHỈ?
 - Anh em cùng 1 ruộc nhưng lại ra oai với em mình, sợ quá đi! – Linh và Dương đồng thanh trêu lại.
- Huyền lững thững bước vào thang máy, chân cô đau nhức, vì nghĩ tới việc có nhà để ở nên cô đã “thế chấp” cả laptop, điện thoại và ít nữ trang. Cái va li đã nhẹ đi nhưng cô thấy tiếc đám đồ hàng hiệu của mình.
- Có chỗ để ở là may rồi! – Huyền tự an ủi.
- Thang máy dừng ở tầng 13, xoay chìa khóa mở cửa, không có ai ở nhà, Huyền đặt túi đồ xuống. Quả đúng như anh Minh nói nhà khá rộng với một phòng khách lớn cùng bộ salon màu trầm, nhà bếp cũng rộng. Cô để đồ cạnh ghế, phân vân tự hỏi mình nên làm gì. Anh Minh nói, roommate của cô thường làm việc tới sáng, ở nhà một lúc rồi lại đi. Nếu người đó không về thì mình không nên tùy tiện đụng vào thứ gì, mình sẽ đợi bạn ấy về vậy – Huyền tự nhủ. Chờ mãi, không cưỡng lại cơn buồn ngủ, cô bắt đầu gà gật rồi ngủ quên lúc nào không biết.
- 5 giờ sáng uể oải về nhà, Tuấn Anh thấy một chiếc va li lạ cạnh cửa và một người đang nằm ngủ trên ghế. Bạn cùng phòng à – Tuấn Anh nghĩ – hóa ra 2 vị đó làm thật cơ đấy. Tiến tới gần người đó, định gọi người đó dậy, cậu đột ngột khựng lại. Con gái? Cô ta làm gì ở đây? Anh Minh bị nhầm lẫn giới tính hay đang đùa thế này? Tuấn Anh lấy điện thoại, bấm máy, đầu dây bên kia còn ngái ngủ:
- Chào em!
 - CÁI CHUM nào đang ở đây thế này?
 - “Cái chum”? Em dùng từ mạnh quá đấy!
 - Anh đang đùa hay sao? Bạn cùng phòng gì mà là CON GÁI thế này?
 - Biết làm sao được, nhân sự trong nhà do anh sắp xếp mà!
 - Đùa dai như thế này không được, anh DỪNG LẠI ngay đi!
 - Bắt đầu câu rồi cơ à, này, anh biết em không thích nhưng mà anh lỡ nhận tiền của người ta rồi nên không giúp gì em được đâu!
 - Anh đã TÍNH TOÁN rồi chứ gì? Anh biết em không thể trả tiền để mua lại nhà được nên mang chuyện đó ra để đùa sao?

- Anh sẽ nhận mà, anh hứa, nhưng em phải KẾT HÔN đã! Báo trước là kết hôn giả cũng không qua được mắt anh đâu.

- Đáng ra không nên thỏa thuận gì với anh hết!

- Bố mẹ em muốn thế mà, nhóc! Chúng ta có thể tranh luận về giấy tờ hoặc các vấn đề khác nếu em muốn!

- Em thì không cãi lại được người làm luật như anh rồi!

- Vậy thì rất tiếc, bản án sẽ được thực thi, em phải chấp nhận THỰC TẠI.

- Anh có ý đồ gì?

- Hãy thử chăm sóc người khác một thời gian xem sao – Minh nhún vai

- Kể cả là người KHÔNG QUEN và KHÁC GIỚI sao?

- Thời nay nam nữ sống chung phổ biến lắm!

Tuấn Anh giận dữ cúp máy, không thể cãi lại anh Minh lại còn bị trêu làm cậu phát bực.

Đầu dây bên kia Minh ngồi im lặng một lúc lâu. Loan khều tay anh:

- Tuấn Anh giận rồi hả?

- Ừ!

- Anh vẫn nghĩ thế là tốt chứ?

- Đối với một kẻ luôn bất cần như nó thì anh nghĩ nó tức cũng tốt.

- Nhưng còn cô bé ấy?

- Sau này chúng ta sẽ nói rõ với cô ấy sau vậy, đằng nào thì Tuấn Anh không bao giờ đụng tới con gái, nên cô bé sẽ AN TOÀN thôi, cho tới trước khi cô ấy có thể tự trả nợ thì còn nhiều thời gian.

...

“Sáng rồi sao, mình ngủ quên từ khi nào ấy nhỉ”? – Huyền mơ màng. Có tiếng động trong nhà bếp, vậy là chủ nhà đã về. Cô chạy nhanh vào nhà bếp với nụ cười thật tươi:

- Xin chào! Tôi mới tới đây ở! Rất hân hạnh...

Câu nói của cô chợt dừng lại, trước mặt cô, một người có dáng mảnh khảnh, phần ngực hơi “phẳng” với mái tóc cũng hơi dài màu hung đỏ trong chiếc tạp dề kẻ caro quay lại nhìn cô, cho dù thị lực của cô có kém đi 10 lần cũng không thể không nhận ra đó là một tên con trai:

- Anh là ai, làm gì ở đây?

- Theo một cách đầy RÕ RÀNG thì tôi là người ở nhà này trước cô.

- Nghĩa là... tôi sẽ PHẢI ở cùng anh sao?

- Không có chuyện đó đâu, cô có thể đi khỏi đây, LUÔN VÀ NGAY!

- Anh Minh dặn không phải là anh ấy thì không ai đuổi tôi đi được.

- Vậy trước khi kí hợp đồng thuê nhà cô không hỏi giới tính của tôi sao?

- Tôi không hỏi.

- Đó là SAI LẦM của cô! – Anh ta kết luận.

- Nhưng tôi đã trả tiền để ở đây rồi!

- Bao nhiêu?

- 100 triệu nhưng không được vay để trả tiền mà phải trả bằng tiền lương khi làm việc ở chỗ anh Minh, tôi lỡ ký cam kết rồi.

- Đầu óc cô CỐ VẤN ĐỀ mới đồng ý điều đó.

Đột nhiên bụng Huyền phát ra tiếng ọt ọt. Cô thấy xấu hổ quá mức.

- Chúng ta ở cùng sẽ chẳng hay ho gì đâu...

- Nhưng tôi KHÔNG CỐ chỗ nào để đi cả, toàn bộ tiền đều... - Huyền trông như sắp khóc – Tôi thật sự không biết nên đi đâu nữa!

- Cô còn định đứng đó tới bao giờ? Không ăn sao? – Anh ta tỏ vẻ buông xuôi.

- ...

- Ăn trước đã rồi nói tiếp!

Anh ta khó chịu ra lệnh như vậy thế nên Huyền đành từ từ ngồi xuống ghế. Đưa cho cô bát cơm nóng anh ta nói thêm:

- Tôi chỉ nấu được như thế này thôi.

- Như thế này cũng không sao, tôi thấy ổn.

Huyền không biết nói gì để phá tan không khí im lặng đến nghẹn thở đang kéo dài giữa cô và anh ta, cô cố gắng thân thiện nhưng lại không biết nên mở lời thế nào. Bất chợt anh ta lên tiếng:

- Cô có thể tự hủy hợp đồng không?

- Tôi đã đồng ý ở đây và làm việc với anh Minh trong 1 năm rồi.

- Đổi lại cô có được gì?

- Miễn tiền sinh hoạt phí, có điều kiện phát triển sự nghiệp.

- Bố mẹ cô không giúp gì à?

- Tôi chưa tốt nghiệp. Dẫu sao đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi tên là ...

- Tôi KHÔNG QUAN TÂM! – Anh ta ngắt lời.

Huyền lặng im, chàng trai nói:

- Tôi không thích thân thiết với bất cứ ai, tôi cũng không nghĩ chúng ta nên có bất cứ quan hệ gì cả, vì thế tôi nghĩ chúng ta nên có vài thỏa thuận nho nhỏ.

- Lại còn gì nữa đây? – Huyền hỏi lại đầy chán nản.

- Thứ nhất, không can dự vào chuyện RIÊNG TƯ của nhau, thân ai người đấy tự lo. Thứ hai, không GỌI nhau bằng TÊN THẬT. Thứ ba, KHÔNG NÓI chuyện ở chung cho người khác. Rất thuận tiện phải không?

- Tôi thấy những thứ đó có thể chấp nhận được. Nhưng tôi thấy không yên tâm cho lắm ... nhất là phải ở cùng với anh.

- Này cô, cô có TỰ SOI GƯƠNG được không đấy? Cô thì có cái gì mà phải lo cơ chứ. Để tôi nói cụ thể ra nhé. Thứ nhất là cô ... KHÔNG ĐẸP, người thì có một mẫu lại “thon thon hình vại, thoải thoải hình chum”, chân thì ngắn, chẳng có gì hấp dẫn. Thứ hai, tôi là “sinh vật sống về đêm”, giờ giấc ngược với bình thường, nên cô KHÔNG PHẢI NHÌN THẤY TÔI CẢ NGÀY. Thứ ba, tôi không có HỨNG THÚ gì với việc ở chung với cô cả.

- Này anh, đừng có MẤT LỊCH SỰ như thế! Anh không thấy là tôi còn chưa có bất cứ BÌNH PHẨM gì về anh hay sao? Một người ngang ngành, gần gũi như anh thì sao không tự soi mình xem? Người anh trông đâu có khác gì con BỌ QUE? Có chăng chỉ là một đám RÂU NGÔ loằng ngoằng trên đầu, con trai gì mà để tóc dài như con gái. Anh có gì mà chê người khác chứ?

- Chà chà, cô bé như cây nấm lùn ấy mà nói to phết nhỉ, nói cho cô hay để tóc như thế nào là việc riêng tư của tôi, không mượn cô quản.

- Thế thì tôi béo hay lùn cũng là việc của tôi, không mượn anh tham gia. Tôi nhìn tôi trong gương vẫn thấy DỄ THƯƠNG chán.

- Chết shock mất thôi, cơm nuốt không trôi.

- Không mượn anh dè bủ, tôi cũng không thích phải ở chung với anh chút nào đâu, nhưng tôi sẽ ở đây một thời gian để cho cái kẻ KÊNH KIẾU, KIẾU CĂNG, TINH VI như anh phải CÚI ĐẦU mà thần phục.

- Nói trước bước không qua à xem.

- Anh ...

Bữa cơm dọn ra nhanh như thế nào thì biến mất với tốc độ tương đương. Huyền không nói với anh ta lời nào. Bước ra phòng khách, anh ta nói:

- Cô có thể dọn phòng ở cạnh lối vào để ở, đừng có ý định biến dạng phòng đây, đồ không dùng có thể bỏ vào kho, cạnh phòng ăn là phòng tôi, không nhiệm vụ miễn vào.

- Có cho tiền tôi cũng KHÔNG THỀM. – Huyền bĩu môi.

- Máy giặt ở cạnh nhà bếp, 2-4-6 là ngày giặt đồ của tôi.

- Nhớ rồi.

- Hừm – Anh ta suy nghĩ một lát – Tôi sinh hoạt ngược với bình thường đêm là ngày, ngày là đêm, bây giờ đối với tôi là 8 giờ tối, sắp tới giờ đi ngủ nên cô vui lòng nhẹ cái CHÂN VOI của cô cho tôi yên, tai tôi THÍNH lắm.

- Vâng, tôi sẽ KHÔNG LÀM PHIỀN người trái khoáy như anh.

Chàng trai gãi đầu:

- Cho cô gọi tôi là ZENKA có được không nhỉ, mà thôi cứ thế đi.

- Theo điều mà anh đưa ra chứ gì? Thế thì tôi có thể cho anh gọi tôi là ROSE.

- What? Rose? Cô đừng có làm người khác sặc nước bọt mà chết chứ?

- Người ta chẳng bảo mỗi cô gái là một loại hoa đẹp còn gì?

- Sợ quá, trông cô giống Diệp anh thảo đã là quá thiên vị rồi.

- Hoa gì thế?

- Hoa chỉ làm nền cho hoa khác thôi, cô không cần bận tâm đâu, nhưng cái tên đó chói lắm.

- Amelia.

- Lại có cái tên quái dị thế?

- Tên con mèo nhà tôi đấy.

- Tôi bảo nhé cô lấy tạm cái tên này đi. – Anh ta ghi ra giấy mấy ký tự - NILK.

- Tên gì thế?

- Từ “milk” biến đổi ký tự đầu, nếu cô thích mèo như thế thì cứ lấy tên đó đi.

- Nhưng tôi ...

- Quyết thế đi, tôi là người gọi mà.

- Thế thì tôi thà gọi anh là CHÍCH CHÒE còn hơn.

- Không được đâu, Zenka là nghệ danh của tôi, không được gọi chệch.

Nói xong anh ta đóng sập cửa:

- Anh ta tự quyết hết đấy chứ! – Huyền bậm bực

Sau một hồi dọn dẹp một bờ hơi tai, Huyền ngắm nghía căn phòng đã được “biến hóa” một cách cẩn thận, cô thấy tự hài lòng với việc mình tự làm được nhất là khi đó là việc cô tự-mình-làm-được. Từ trước tới nay cô không phải làm việc gì nên bây giờ mới vận động chút xíu mà cô thấy đói bụng khủng khiếp. Mò xuống bếp thấy trong tủ lạnh chẳng có bất cứ thứ gì ngoài mấy quả trứng để chống chọi và trên tủ bếp là mấy gói mì tôm, Huyền lẩm bẩm:

- Anh ta cũng lười nấu ăn hay sao thế nhỉ.

Dun nước nóng rồi đổ vào bát mì tẻ nhạt, một chút nước bắn ra ngoài rơi trúng chân cô, giật mình cô bật lùi lại, tay cô dưng vào cạnh tủ lạnh, đau điếng. Quên mất là đang cầm ấm nước, Huyền buông tay. Xoảng, ụp, Á – Cô la lên.

Ngay lập tức, có tiếng bước chân vội vã từ phòng bên chạy sang, với khuôn mặt cau có, anh ta đứng ở cửa

- THÔI RỒI! – Huyền tự nhủ.

Nhìn qua “bãi chiến trường” Tuấn Anh lập tức hiểu ra chuyện đang xảy ra, anh lập tức đi đến, xốc Huyền dậy, lôi tuốt cô vào nhà tắm, đặt cô xuống bồn và xả nước. Huyền giẫy:

- Anh LÀM GÌ thế?

- NGỒI IM.

Huyền im lặng nhìn gương mặt khó chịu của Zenka đang xối nước lên chân cô.

- Tôi đã nói KHÔNG ĐƯỢC LÀM ỒN rồi còn gì?

- Tai nạn thôi mà.

- Tai nạn gì? Tại cô hậu đậu thì có.

- Không dám làm phiền anh ạ! - Huyền nói ngang

- Không phải vấn đề đó, lau khô chân đi để còn bôi thuốc.

Nói xong anh ta bỏ ra ngoài, Huyền tập tễnh đi ra phòng khách. Rất thật, vết bỏng không được nước làm mát bắt đầu đau rất.

- Lại đây. – Zenka ra hiệu – Ngồi xuống đi.

Huyền từ từ ngồi xuống ghế với bản mặt “sưng như thót”, Zenka vẫn im lặng trong suốt thời gian bôi thuốc lên chân cô.

- May là bỏng nước sôi không nặng lắm nên sẽ nhanh hết rất. Đau đầu quá, muốn ngủ cũng KHÔNG YÊN thế này.

Anh ta vò đầu rồi chui vào nhà bếp. Lát sau, anh ta quay ra với bát mì trên tay, đặt trước mặt Huyền rồi bỏ đi.

- Nếu thấy không đi được thì cử bỏ bát ở đây, lát thì dọn.

Tỉnh dậy, thấy đã là 4 giờ chiều, Huyền hơi ngượng vì mình ngủ quên trên ghế, ngượng hơn vì có ai đó đắp cho cô một chiếc chăn mỏng. Cô nghe thấy tiếng động trong bếp, lê chân vào tới nơi thấy Zenka đang đeo tạp dề.

- Xin lỗi vì làm anh thức giấc.

Im lặng.

- Anh có cần giúp không?

- MỘT MÌNH tôi là đủ.

- Chân tôi đỡ rồi, cảm ơn! Sao anh nấu sớm thế?

- Tôi phải đi làm lúc 6 giờ.

- Vậy đến tối muộn anh mới về sao?
- Sáng hôm sau! Tôi làm việc từ 6 giờ tối tới 4 giờ sáng.
- Còn tôi thì đi học từ 6 giờ sáng tới 4 giờ chiều.
- Cô không phải nhìn thấy tôi THƯỜNG XUYỀN đâu.

Nhìn bữa cơm dọn ra khá thơm tất, Huyền ngạc nhiên:

- Anh vừa đi chợ sao?
- Dưới tầng 1 có siêu thị.

Huyền tự cười một mình, rõ ràng lúc trước cô thấy bức mình vì anh ta lười nhưng bây giờ không giận nữa, lại thôi. Anh ta ăn rất nhanh và dọn bát đĩa cũng nhanh, chỉ một thoáng đã thấy anh ta thay đồ và khoác cây guitar trên vai đi ra cửa. Anh ta đi rồi, Huyền cảm thấy đây là thời gian “thiên đường” của mình, cô nhanh chóng xuống siêu thị để mua ít đồ vặt.

2. Chương 2: Bị “đụng Chạm”, Gương Mặt Và Đám Phụ Kiện Quái Dị

Kết thúc những bài hát đầu tiên cho cô ca sĩ mà Tuấn Anh chẳng-cần-biết-là-ai đó, thêm vài bài dạo, bỏ mặc không khí quán bar đã chuyển sang loại nhạc sôi động khác, cậu tránh những thân hình đang lắc lư theo tiếng nhạc để xuống nơi Minh đang ngồi.

- CHẤM DỨT trò đùa được chưa?
- ... - Minh im lặng.
- Em không quen ở cùng ai hết!
- Nhưng anh thì MUỐN giúp đỡ người khác!
- Không theo cách đó!

Đôi mắt sáng và khuôn mặt rất nam tính của Minh khẽ cười – nụ cười đủ để các cô gái phải xiêu lòng, nhưng trước mặt anh là cậu em có tính cách “hơi kỳ quái” nên hoàn toàn không thể có chút thi vị nào cả.

- Em KHÔNG MUỐN có người ở cùng! – Tuấn Anh nhắc lại.
- Tại vì em ở 1 mình quá lâu nên khi có người ở cùng em thấy khó chịu, anh muốn em thích nghi với nó – Minh nói tỉnh bơ.
- Anh không có ý đó đúng không?
- Anh có ý đó, nhưng đúng là không chỉ có nó, vậy em đã thỏa mãn rồi chứ?
- Hết nói nổi.

Tuấn Anh bỏ đi. Minh nhìn theo dáng cậu đang khuất sau sân khấu, anh thở dài buồn bã. Tính Tuấn Anh vốn dĩ đã rất khác người và bất cần nên anh đã từng phải cố gắng để cậu em sống trong sự kiểm soát của mình thay vì việc ở một mình và tự kiếm sống. Mọi sinh hoạt của cậu do anh chu cấp, thu nhập hàng tháng được kiểm soát trong tài khoản. Minh không nói với Tuấn Anh rằng thu nhập của cậu đủ để sống “rủng rỉnh” trong thời điểm hiện tại, anh sợ cậu nhóc sẽ lại đòi được ở một mình. Dẫu sao anh cũng đã rất mất công thuyết phục bố mẹ cậu cho phép cậu ở lại Việt Nam dưới sự quản lý của anh, vì thế chừng nào giữa anh và Zenka còn mối liên hệ này thì cậu không thể nhanh chóng thoát khỏi anh và cũng không thể không ở cùng với Huyền. Minh rất yên tâm với khả năng tự lập của em trai nhưng lại lo lắng vì tính bất cần đó, việc cho cậu ở cùng một người khác là để kiểm tra khả năng chăm sóc chính mình và quan tâm tới người xung quanh của Tuấn Anh, nhưng khi thấy thái độ bức tức của em, anh lại thấy phân vân liệu mình có thật sự có một quyết định đúng. Sáng nay, Huyền cũng đã gọi cho anh, cô bé ca cẩm hồi lâu về tính cách khó chịu của Tuấn Anh, về việc anh không nên để cô ở cùng người khác giới như thế, anh phải mất một lúc thuyết phục rằng với những điều kiện tốt nhất có thể đó thì nơi đó thực sự rất hợp với cô ấy, và thật ra thì cô cũng

không phải chạm mặt Tuấn Anh nhiều. Thế nhưng khi cô nhóc nói về chuyện thật ra cô không thấy ghét Tuấn Anh như lúc đầu anh thấy Huyền là một người dễ tha thứ cho người khác hơn là thù dai nên anh lại cố gắng khuyên cô chịu khó ở đó một thời gian.

- Đâm lao thì phải theo lao vậy! – Minh tự nhủ.

Về tới nhà, Loan cũng lo lắng hỏi thăm tình hình, anh chỉ trả lời vắn tắt cho cô biết kèm theo tiếng thở dài:

- Ngày xưa, thằng bé hiền lắm, mà bây giờ anh vẫn thấy nó thật ra hiền khô, không hiểu tại sao nó lại cư xử khó chịu như thế nữa!

- Em nghĩ anh không nên lo lắng làm gì, có thể vì em ấy không quen với điều kiện mới, anh cứ thử phải sống với một người lạ khi không được chuẩn bị tâm lý xem, không khác gì đâu, nhất là với người khác giới nữa. Xã hội Việt Nam mang tính phong kiến nhiều, cho dù chúng ta sống thoáng nhưng Tuấn Anh thì lại không phải loại người buông thả, cởi mở với phụ nữ, thằng bé lại thờ ơ với con gái nữa. Em nghĩ chúng ta cứ kiên nhẫn quan sát xem sao. – Loan khuyên nhủ.

...

Quay về nhà khi mới 4 giờ sáng, Tuấn Anh lại vui mừng vào công việc, cậu phải gửi gấp thiết kế sân khấu cho bên quản lý để cho party tối ngày kia. Biết tính cậu không thích những party của đám ăn chơi lêu lổng nhưng anh Trung chủ quán lại thấy tiếc vì cậu khá đa tài nên không dễ để không dùng cậu vào đúng nơi đúng việc. Mất hơn một tiếng ngồi ôm máy tính để hoàn thiện thiết kế thô đã chuẩn bị từ trước một cách hoàn chỉnh, Tuấn Anh send tới anh Thành - quản lý - đợi duyệt. Anh Thành chấp nhận thiết kế của cậu và nói sẽ chuyển ý tưởng cho đội trang trí. Ngáp dài một tiếng, cậu vươn vai đi vào nhà bếp. Mở ngăn tủ lạnh Tuấn Anh giật mình với đám thực phẩm “đầy rẫy” trên các ngăn tủ, thịt các loại, vài gói xúc xích, giò, chả và vài thứ linh tinh khác, cậu lẩm bẩm:

- Sức ăn của cô ta ngang với heo hay sao mà mua lắm thế này? Hay cô ta có khả năng tiêu thụ vào hàng đặc biệt.

Có tiếng bước chân đi tới gần, Tuấn Anh quay lại:

- Chào anh, anh dậy ... à quên, anh về sớm thế?

Nilk xuất hiện ở cửa trong chiếc váy hồng, nước da trắng của cô được ánh nắng mai chiếu vào đầy lấp lánh, cô mỉm cười chào roommate một cách thân thiện nhưng vẻ mặt của anh ta thì thật khó hiểu:

- Cô nhồi tủ lạnh nhiều quá đấy!

- Tại tôi thấy trong đó ít đồ quá, mà tôi thì không thích đi chợ thường xuyên.

- Liệu cô có ăn hết không?

- Tôi tưởng con trai thì thường ăn nhiều nên mới mua mà. – Nilk phân bua.

- Không cần, cô tự ăn hết đi!

- Thế thì ăn dần thôi, có gì đâu mà anh phải khó chịu. Tôi sẽ đi mua cái gì đó về ăn sáng rồi đi học đây.

- Cô không định “báo cáo” với gia đình là mình đang ở đâu sao? – Zenka hỏi trong lúc đang thoăn thoắt làm bếp.

- Để sau tính!

- Có lẽ thế cũng tốt, không phải lo bữa ăn cho cái bụng voi như cô chắc bố mẹ cũng chưa lo tới nỗi phải đăng tin “tìm trẻ lạc”.

- Này anh, mới sáng ra đừng gây sự vì mấy việc lặt vặt chứ, tôi đang “mát” tính, nếu mà để tôi nóng tính thì anh cứ liệu đấy! – Nilk vặc lại.

- Cô cứ lo đi học đi, nhưng tôi bảo à hay, cái chân cô mà cứ cố nhét vào đôi giày cao cổ chực phân cô vắt ngoài cửa ấy thì không thấy dễ chịu được đâu, chịu khó đi đồ bệt cho lành. Không lết về được tới nhà thì mệt!

- Anh thật sự là thích gây sự đấy sao?

- Cô đi đi cho nó đỡ ồn!

- Đã thế tôi sẽ không đi, đằng nào thì anh cũng đang làm gì đó, tôi ngồi đây đợi vậy!

Zenka chép miệng ngao ngán, lôi bánh mỳ ra “tự xử”.

- Anh nấu gì mà không thêm trông thế kia.

- Cháo. Ăn bánh rồi đi học đi. – Zenka chia bánh cho Nilk, cô nhìn lại anh với vẻ tỉnh nghịch.

- Anh định đuổi tôi đi cho khuất mắt chứ gì?

- Nuốt không trôi mất thôi! – Cậu châm biếm - Còn 5 phút nữa tới 6 giờ rồi kia kìa.

Giật mình, cô chạy một mạch vào phòng để thay đồ.

- Bực chết đi được, đã không trêu tức được anh ta còn bị anh ta “chơi” ột vố nữa! – Nilk kêu lên – Thù này nhất định phải trả!

Chạy ra tới cửa thấy Zenka đã đứng đó, lườm cho anh ta một cái thế là cô bị anh ta chặn lại:

- Vắt ví ở trên bàn.

Đã vội lại còn quên đồ nên Nilk càng quỳnh quáng hơn. Cố nhét chân vào đôi giày, cô thấy đau khủng khiếp, hôm qua đi chơi bằng dép lê nên cô quên khuấy mất việc phải mua gì đó khác để đi. Ngược lên, thấy anh ta vẫn đứng đó thản nhiên, cô càng muốn đi nhanh.

- Cỡ chân của cô là bao nhiêu?

- 36.

- Đứng nguyên ở đây.

- ĐỂ LÀM GÌ? – Nilk xẵng giọng hỏi lại.

Zenka không trả lời cô, lát sau quay ra với một đôi giày bệt màu sữa.

- Đi tạm!

- Sao anh lại có đồ của phụ nữ thế?

- Của mẹ tôi. Nhanh nhanh rồi biến đi, đừng có vừa đi vừa phá, đồ cũ nên độ bền không đảm bảo.

Xém chút nữa là cô không bắt kịp xe bus, thở phào nhẹ nhõm khi tới trường sớm đúng như dự định. Huyền thích tới trường vào thời gian này vì sự yên tĩnh của nó, như thế cô có thể hoàn thành ý tưởng đang dang dở của mình.

Về tới nhà, Nilk ngồi phịch xuống ghế, cô chưa hài lòng lắm với cách phối màu của mình nên quyết định sẽ thử lại vào sáng hôm sau. Thấy bụng hơi cồn cào, cô mò vào bếp, 6 giờ chiều, giờ này chắc anh ta đã đi làm từ lâu, Nilk thấy vui mừng vì không nhìn thấy Zenka ở nhà, cô thấy thoải mái vô cùng. Đặt đôi dép đi trong nhà hình khỉ Yoyo xuống nền, cô bắt đầu nhảy nhót khắp phòng.

- Tự do MUÔN NĂM!

Trong nhà bếp cô thấy có một bọc nhỏ trên bàn, mở ra thì thấy đó là cháo.

- Ái chà, anh ta để phần mình hay sao, hay là anh ta nghĩ mình không nấu được gì nên phải để phần? Thôi kệ, cứ ăn thôi, có gì thì cảm ơn anh ta sau vậy!

Chỉ một loáng, bát cháo đã được “tiêu thụ” xong, mở tủ lạnh thấy có cơm rang, cô mang ra “thủ tiêu” nốt. Sau đó, Nilk ung dung ngồi xem tivi. Đúng lúc đó có người mở cửa bước vào nhà. Ngó xem đó là ai thì Zenka vội vã bước vào:

- Ở nhà một mình mà không chịu khóa cửa, nhỡ trộm vào thì sao?

- Tôi còn thức mà!

Zenka nhanh chóng đi vào bếp, lát sau anh quay ra

- Cái bọc ở trên bàn đi đâu rồi?

- À, cái đó thì tôi ăn rồi, anh để cho tôi phải không?

- Cô đang NẤM MỒ đấy à? Đây là đồ của tôi, tôi có phần cơm cho cô trong tủ lạnh rồi còn gì?

- Tôi ... tôi lỡ ăn hết mất rồi!

- Cả cơm nữa sao?

Cô gạt đầu ngượng nghịu.

- Ôi, liệu anh Minh có biết là anh ấy đang nuôi voi không nhỉ? – Zenka vỗ trán – Nếu là hôm nào khác thì không sao, đúng hôm mình bận, mình quên thì cô ta lại ... Bất lực thật! Sao cô lại tự tiện thế không biết?

- Cậu gắt gỏng

- Tôi biết là tôi sai, tôi xin lỗi, anh có nhất thiết phải mắng người khác như thế không?

- Tôi không có thời gian để đi ra ngoài ăn nên phải chuẩn bị đồ, thế mà ...

- Được rồi, tôi làm lại là được thôi chứ gì? Một với cái loại khó tính, nhiều sự như anh.

- Cô có biết làm cái gì đâu mà khoe thế?

- Nấu cháo thì tôi nấu được, tôi chỉ biết nấu mấy thứ lặt vặt thôi, anh đi đi, lát nữa tôi sẽ mang đến tận nơi cho anh.

- Tôi đi kiếm gì khác cho lành vậy!

- Không được! Tôi đã quyết định chịu trách nhiệm rồi, anh cứ đợi đi!

Zenka lắc đầu, bước đi, ngay lập tức anh bị gọi giật lại:

- Anh làm việc ở đâu?

- Bar New Sign số 177 đường G.

- Đây – Nilk ngoảnh đầu ra – Anh không phải là trai bao đấy chứ?

- Đây cô, cô có suy nghĩ gì thế?

- Tại tôi không biết anh làm gì ở đó.

- Tôi chỉ chơi nhạc ở đó thôi! Nếu cô có tới thì tới trước 10 giờ, tôi sẽ dặn người ra đón.

Anh ta đi mất, bỏ lại Nilk một mình, cô bắt tay vào việc nấu cháo, có thể không hợp khẩu vị như anh ta muốn nhưng ít ra nó cũng làm cô đỡ tức lúc này. Mặc kệ anh ta muốn và kể cả là sẽ nói gì, cô quyết định sẽ nấu-cháo-theo-cách-của-mình. Cô trút tới 4 thìa muối, 2 thìa bột ớt, 2 thìa hạt tiêu và thêm đủ thứ linh tinh vào nồi cháo lỏng bông cho hả dạ. Sau đó, cô bỏ vào hộp, gói qua loa, khóa cửa và bước ra ngoài.

Cơn mưa rào buổi chiều đã thổi bay cái nóng oi ả của mùa hè, đường phố như được ướp trong làn nước mưa. Dường như cảm thấy bầu không khí này thật thoải mái Huyền hít thở một cái thật sâu, lát sau xe bus tới, những chuyến xe cuối cùng trong ngày luôn khá vắng vẻ. Huyền mở to đôi mắt mơ màng của mình nhìn theo ánh đèn đường hắt lên rồi trôi đi trên những ô cửa. Xuống xe, cô lưỡng lự không biết nên vào hay gọi Zenka ra ngoài. Một cậu bartender trẻ trong chiếc áo chemise trắng chạy tới bên cô, nhanh chóng xác nhận chuyện mang đồ ăn tới cho Zenka của Huyền và cậu cũng rất nhanh cầm lấy túi đồ của cô gửi cho anh.

- Anh Zenka có dặn nếu có ai mang hộp đồ ăn gì tới thì nhận giúp anh ấy – Cậu nhanh chóng giải thích.

- Vậy mình về đây!

- Chị có thể vào trong một lát được không ạ? Anh Minh cũng nhắn mời chị vào trong.

- Thôi, mình nên về thôi.

- Anh ấy nói có việc quan trọng gì đó. Mời chị vào trong!

Thấy thái độ khá thành khẩn của cậu bồi bàn, Huyền miễn cưỡng bước vào trong và chỉ đi vài bước cô đã tới nơi Minh đang ngồi, cô cúi đầu chào anh.

- Ái chà, anh không ngờ là em tới thật, anh cứ tưởng là Zenka nói đùa.

- Anh ta bảo với anh là em tới đây ạ?

- Ủ, thằng bé làm một chân guitar ở đây, làm việc thường xuyên cho quán này, chủ quán là người quen của anh, nhưng lâu lâu anh lại tới đây kiểm tra.

- Em tới một chút rồi sẽ về thôi ạ!

- Tới đưa đồ ăn cho nó hả?

- Vâng!

- Anh thấy buồn ghê, từ trước tới nay Zenka chỉ ăn đồ nó tự nấu hoặc tham gia nấu thôi đấy. Anh có nấu cho nó thì nó cũng đòi tham gia cho bằng được. Thấy GHEN TỶ quá!

- Không đến mức đó đâu ạ, tại em không cẩn thận ăn mất bát cháo của anh ta thôi.

- Vậy là em gọi nó bằng tên Zenka sao?

- Anh ta bắt không được gọi bằng tên thật, còn tự tiện gọi em là Nilk nữa, em thì chỉ muốn gọi anh ta là chích chòe thôi!

- Thằng bé đâu đến nỗi đáng ghét như thế đâu, nó hiền mà.

- Chỉ có anh nghĩ vậy thôi, anh ta đúng là đáng ghét!

- Zenka có thói quen ăn cháo những lúc làm việc căng thẳng, nó làm việc gì cũng nhanh, rất tập trung vào công việc nhưng vì thế nên nó không muốn ăn gì cả, tính nó bất cần nên anh phải bắt ép mãi nó mới tập thói quen ăn cháo. Anh xin lỗi, em đừng giận nhé!

- Sao anh phải xin lỗi cho anh ta thế?

- Vì em không có ấn tượng tốt với thằng bé cho lắm.

- Em đâu có muốn, nếu anh ta mà KHÔNG khó chịu, nhỏ mọn, hoạnh hợ như thế!

Minh cười thật hiền:

- Em ghét thằng bé thật! Nhưng nó tốt lắm đấy!

- Em không thấy thế chút nào cả! Minh cười một lát rồi chìa ra cho Huyền một món đồ

- Trả em này!

- Di động của em ạ? Cảm ơn anh, nhưng vì sao thế ạ? – Huyền thắc mắc.

- Zenka nói anh phải trả cho em, anh đã lưu sổ của anh và cậu ấy cho em rồi đấy. Nhưng anh không trả không như thế này đâu, em phải bắt đầu làm việc nhé. Anh không có ý định quản lý em theo thời gian như công chức nhà nước, anh chỉ quản lý theo công việc. Anh sẽ giao việc cho em cùng với một thời hạn, em hoàn thành công việc lúc nào anh sẽ thanh toán tiền công cho em. Như vậy em có thể làm việc ngoài giờ và tại nhà, nếu có những cuộc gặp gỡ nào tốt cho công việc sau này của em thì anh sẽ thông báo và em hãy sắp xếp thời gian cho phù hợp và thuận tiện.

- Anh tạo điều kiện cho em quá, đúng theo những gì đã cam kết nhĩ!

- Có chuyện gì sao?

- Anh làm thế vì anh muốn em tiếp tục ở cùng với anh ta đúng không?

- Em có thể đi, nếu em thuê được chỗ tốt hơn, thoải mái hơn với cùng số tiền đó trong 1 năm tính cả sinh hoạt phí và công việc – Minh thản nhiên.

- Thế thì khó rồi!

- Em cũng công nhận như thế rồi nhé! Điện thoại của em đây!

Nhận lại điện thoại từ tay Minh, Huyền thấy hơi bồn thần. Nhìn cô bé ngồi im như vậy, Minh tò mò:

- Sao thế em?

- Không có gì đâu ạ, chẳng qua là em sống đầy đủ nhiều, chẳng thiếu thứ gì, mất điện thoại thì có cái mới, thế mà lần này được nhận lại đồ em chợt thấy cứ bồi hồi thế nào ấy! Cảm ơn anh!

- Anh nghĩ là em nên cảm ơn Zen thôi, thằng bé mới là người yêu cầu anh trả điện thoại cho em.

- Vâng – Huyền gật đầu, rồi cô sức nhớ ra – Thôi rồi, cháo!

Cô nắm cánh tay Minh:

- Bây giờ anh ta đang ở đâu ạ?

- Sau cánh gà có một lối nhỏ, theo lối đó, rẽ tay phải, phòng 103, đây là phòng của nó, chắc nó đang ở đây.

Huyền vội vàng đi nhanh về phía tay anh chỉ, cô bị người quản lý chặn lại vì là người lạ nhưng nhờ Minh giải thích nên cô nhanh chóng qua được “cửa ải” đó.

Trước đó, tại phòng riêng, Zenka mở hộp cháo ra, lấy thìa, thử một chút, thấy cậu bartender trẻ thoáng đi qua, anh gọi:

- Duy này, anh nhờ em mang cho anh cái bát to và ít nước nóng nhé!

- Vâng, đợi em chút!

Lát sau, Zenka chỉ lấy một ít cháo, hòa thêm nước và bắt đầu ăn. Được một lúc thì Huyền chạy ào vào trong:

- Đừng có ăn! – Cô nói nhanh – Nguy hiểm lắm!

Không ngẩng lên nhìn cô, Zenka buông thông vài câu:

- Ủ, nguy hiểm, mặn khiếp!

- Không... không chỉ có thế đâu, tôi... còn cho nhiều bột ớt và hạt tiêu lắm!

- Tôi đang nghĩ thật may là cô ngốc – Anh ta chậm rãi nói – Cô cho nhầm bột tôm thay cho bột ớt, nhưng mà ... hạt tiêu thì cô lại cho đúng.

Zenka chỉ nói được thêm câu đó rồi anh ho sặc sụa, ho ra cả nước mắt, Huyền vội vàng rót nước cho anh, nhưng nhận ra đó là nước nóng, lúng túng không biết nên làm gì thì lại có tiếng gõ cửa, Duy đứng ở đó nói với Zenka:

- Tới lúc phải ra rồi đó anh!

Huyền hốt hoảng:

- Tôi xin lỗi, anh đã đỡ chưa?

- Không sao!

- Vậy ít nhất anh nên ăn gì đó đã chứ?

- Không cần, không ăn cũng không chết!

- Nhưng anh chưa ăn được gì cả!

- Cô đi về đi!

Zenka khoác cây đàn lên vai rồi đi ra ngoài, Huyền vội vàng đi theo. Đứng trong cánh gà, ở một vị trí có thể nói là có thể quan sát anh ta rất tốt, cô cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy một biểu hiện rất khác của Zen. Bên cạnh cây đàn dường như anh ta trở nên dễ chịu và dịu dàng rất nhiều, đôi mắt buồn ngủ của anh cũng trở nên có sức sống hơn một chút dù vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng. Zenka vẫn ngồi nguyên một chỗ

trong 3 bài tiếp theo, chỉ có một lúc anh liếc nhìn Huyền trong và giây rồi lại quay đi. Khi bài hát kết thúc, cậu tiến gần tới phía Huyền hỏi:

- Sao cô không về đi ở đây làm gì?
- Tôi thấy không yên tâm.
- Cô không đi về bây giờ thì còn không yên tâm hơn. Về đi!
- Vậy bao giờ anh mới ăn tiếp, tôi đi mua cái khác nhé?
- Không! – Anh ta lắc đầu – Hai tiếng nữa tôi mới nghỉ.
- Vậy sau đó?
- Tôi phải chuẩn bị trang phục cho ngày mai.
- Bao nhiêu bộ thế?
- Gần 50.

Huyền nhăn mặt:

- Họ định bóc lột sức lao động à? Một mình anh làm sao làm hết được? Tôi phải đi gặp quản lý mới được.
- Này cô định gây chuyện gì ở đây thế? – Zenka nhanh chóng đuổi theo cô gái đang phăm phăm tiến về phía người quản lý.

Cô nhóc nhanh chân chạy tới trước mặt anh Thành:

- Này anh...

Câu nói chưa dứt thì Zenka đã giữ cô lại

- Đừng có mà lảm chuyện đi về đi!
- Không được – Cô giật tay anh ra – Này anh, sao anh lại bắt anh Zenka làm việc quá tải như thế, anh không định cho anh ấy nghỉ hay sao, đã thế còn không cho anh ấy ăn uống tử tế nữa
- Ấy, sao em nói thế - Thành nhanh chóng phản ứng lại với đôi mắt đang nhìn anh chăm chăm – Chuyện ăn uống của cậu ấy vốn dĩ là tự lo mà, anh đâu có can thiệp.
- Tôi thấy anh ấy phải làm việc quá sức rồi đấy, mà lại còn ăn uống không nghiêm chỉnh nữa!
- Cô thôi ngay đi, thế chứ ai phá bữa trưa của tôi?
- Thì là ... tôi, nhưng mà vì thế tôi không thể để anh làm việc với cái bụng rỗng được!
- Em có mệt không Zen? Nếu mệt thì nghỉ.
- Không sao đâu ạ! Vì chuyện này em còn thấy mệt hơn! Cô mau đi về cho tôi nhờ.
- Bạn gái em à? Thằng thán ghê nhỉ, giống em lắm đấy!
- Không phải và cũng không giống ạ, với lại gu thẩm mỹ của em chưa xuống cấp đến thế!
- Này anh ...
- Em nghỉ đi anh sẽ gọi người thay, đằng nào thì bây giờ cũng muộn, anh thì không muốn nhân viên mang tiếng không galant đâu, em đưa cô bé về đi nhé! – Thành cười.

Hậm hực quay về phòng của Zenka, Huyền lên tiếng:

- Tôi không thích bị ghép đôi với anh!
- Chẳng ai thích cả.

Huyền nhìn những bộ quần áo treo rải rác khắp phòng mà ban nãy khi bước vào cô không để ý:

- Anh làm sắp xong rồi thì phải.

- ... Có thể coi như vậy!
- Mất bao lâu?
- 3 giờ.
- 3 giờ cho tất cả chỗ này à? Sao anh làm nhanh thế? Hay là anh thức đêm thức hôm để làm thế nên lúc nào trông anh cũng như thiếu ngủ ấy.
- Không! Mới xong phần thô thôi, cần chỉnh lại một số.
- Vậy tôi giúp nhé?
- Cô chỉ làm hồng việc, đừng có đứng đây, tôi đưa cô về.

Phố Hà Nội về đêm thật đẹp cùng với không khí mát mẻ và không gian khá tĩnh lặng, Huyền bước theo Zenka, lúc lúc lại phải chạy theo anh. Cô lại cảm thấy tên con trai đó thật đáng ghét, nhất là khi tên đó cứ ỷ vào việc sải chân lớn hơn người khác mà không thêm để ý đến cô. Mãi suy nghĩ, bất chợt cô nhận ra mình đang đi vào con đường nào đó, không thấy Zenka đi phía trước, cô tự thắc mắc không biết có phải mình đi nhầm đường hay không, cô đành mải mê đi tiếp. Đoạn đường khá vắng vẻ, cô chỉ nhìn thấy vài người lướt qua thật nhanh, điều đó làm cô hơi sợ. Bất chợt một luồng điện ớn lạnh chạy dọc sống lưng của cô, quay lại đằng sau, cô thấy một thanh niên đội mũ che nửa mặt đang theo sau mình. Cô thấy sợ. Bắt cóc? Móc túi? Trốn lột? Đường thì vắng như thế này, ai sẽ giúp cô? Cô bước nhanh hơn, gã đó cũng thế. Tóc gáy của cô dựng hết lên. Sợ quá! Hắn tiến tới gần hơn, Huyền sợ muốn đóng băng nhưng đôi chân thì vẫn cứ bước. Khi gã đó tiến tới gần thì Huyền nhận ra tay hắn chạm lên eo cô. Trốn lột thật rồi – Huyền tự nói với mình nhưng ngay sau đó thì cô thấy ớn lạnh thật sự khi bàn tay đó đang dần trượt xuống khỏi eo mà... đi xuống dưới. Nếu đi thoát khỏi đây đi tới được đường lớn thì cô sẽ thoát, với suy nghĩ đó cô cố đi nhanh, nhưng không thể nhanh hơn nữa được và chạy cũng không nổi. Đúng lúc đó, có một bàn tay nắm lấy tay cô, một đôi mắt dịu dàng lấp lánh nhìn thẳng vào cô và một giọng nói đầy tình cảm và hơi hờn dỗi vang lên:

- Em tới muộn thế, anh chờ em ở đây lâu lắm rồi đấy!
- . Ngay lập tức sau đó, ánh mắt đó trở nên sắc lạnh nhìn thẳng vào gã thanh niên đi sau Huyền. Thấy có người xuất hiện nên gã trai lủi mất còn Huyền thì tròn mắt không hiểu chuyện đang diễn ra theo từng bước như thế nào.
- Anh đóng kịch giỏi nhỉ! – Huyền lên tiếng giọng cô run run.
- Hoàn cảnh xô đẩy, quay lại không thấy cô, đoán là đi lạc nên đứng đây chờ, sau đó thì lại thấy cô bị “theo đuôi” nên lại phải tới - Zenka giải trình với vẻ buồn ngủ.
- Tôi không bình tĩnh như anh được!

Zenka nghiêng đầu nhìn cô, dưới ánh đèn mờ nhạt nhưng cũng đủ thấy cô đang run lên, bàn tay nhỏ bé trong tay cậu cũng đang run rẩy như thế. Cậu đành cứ nắm tay cô như vậy mà dắt cô đi tiếp. Suốt chặng đường, Huyền chỉ cúi đầu không nói gì, lầm lũi bước theo anh, cứ thế im lặng theo chân họ về tới nhà. Mở cửa, đưa cô vào nhà, Zenka rót một cốc nước đưa cho Nilk, cô vẫn đứng im như phỗng trong phòng khách, mặt cúi gằm xuống đất.

- Ăn gì không?
- Lắc đầu.
- Uống sữa nhé?
- Lắc đầu.
- Vậy cô có cần gì không?
- Tôi ỏn! – Nilk nói cổ ra vẻ cứng cỏi.

Zenka tiến tới gần cô, cúi đầu thấp xuống, chạm tay vào cằm cô, đưa lên ngang tầm mắt:

- Khi nói thì phải nhìn thẳng vào tôi!

Cô nhìn anh, nhìn thẳng vào vẻ mặt lạnh lùng và đôi mắt buồn ngủ đó, mắt cô nhoe đi.

- Không sao chứ? – Zenka hỏi lại.

Nilk không trả lời, cô bật khóc thành tiếng, cô nắm chặt hai vạt áo ghile của Zenka, gục đầu vào ngực anh khóc nức nở. Zenka thấy khó xử hết mức, không biết làm thế nào để an ủi cô nhóc này. Nilk khóc nhiều đến nỗi cô không thở ra hơi được, lưỡng lự, Zenka vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cô. Một lát sau, không còn thấy tiếng khóc của Nilk nữa căn phòng chìm trong im lặng, chỉ có tiếng tim đập nhẹ nhàng, cô bắt đầu thở đều đều. Zenka trở nên phân vân vô cùng, cậu không muốn chạm vào cô chút nào nhưng tình huống này lại không hề giúp đỡ cậu. Nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống salon, Zenka đi nhanh vào phòng lấy chăn đắp cho cô nàng. Quan sát cô hồi lâu để yên tâm rằng cô đã ngủ yên, Zenka hơi ngạc nhiên khi thấy Nilk đang toát mồ hôi, anh bỏ bớt chăn trên người cô. Thấy cô gái vẫn còn có vẻ khó chịu, không biết nên làm gì anh quyết định cứ ngồi ở đó quan sát. Bật một ngọn đèn ở góc phòng, Zenka mang cây guitar thùng ra, ngồi nguyên một chỗ và bắt đầu chơi đàn để giết thời gian

Tỉnh dậy, Nilk nhận ra là trời đã sáng, những ánh nắng bình minh đang chiếu sáng cả căn phòng làm nó trở nên lung linh. Ngẩng đầu dậy cô nhìn thấy Zenka ngồi bình thản bên cây guitar, đôi tay vẫn lướt trên những dây đàn bằng kim loại và cây guitar bên cạnh anh nhẹ nhàng tuôn ra những âm thanh trầm ấm. Nilk cảm thấy, trong vài giây, anh ta chợt tỏa một thứ ánh sáng lấp lánh, ngạc nhiên trước ánh sáng đó, định thần lại cô nhận ra những thứ hư ảo đó bắt nguồn từ đám phụ kiện kim loại với đủ dạng hình thù quái dị trên người Zenka. Anh ta trông chẳng khác gì mấy tên thích làm trò càn quấy – cô thầm nghĩ.

- Dậy rồi thì đi làm gì đó đi!

Câu nói của Zenka làm cô giật mình, hơi hốt hoảng, cô nhanh chóng đứng dậy:

- Bài vừa rồi nghe buồn ghê!

- “Song from a secret garden” – Anh ta không ngẩng lên nhìn cô, chỉ hờ hững nói vậy.

- À, ra vậy.

Nilk nhìn thấy anh ta ghi gì đó lên tập sheet trước mặt bằng tay trái, tò mò cô lại hỏi

- Anh thuận tay trái sao?

- Không, tôi chỉ dùng tay trái khi viết nhạc và một số việc linh tinh khác.

- Lạ nhỉ!

- Thế cho “độc”.

- Chẳng cần làm thế thì với đồng phụ kiện của anh anh đã đủ quái lắm rồi

- Chẳng là gì cả, chỉ là dùng cho vui – Anh ta ngáp dài một tiếng – Cô không định vào nhà tắm sao?

Nilk nghe thấy anh ta nói vậy, cô lẳng lặng chui vào nhà tắm. Nhìn thấy mình trong gương cô ngượng tới mức muốn chui luôn xuống đất. Trong gương nhìn lại cô là hình ảnh một cô gái với đôi mắt sưng húp vì khóc, gương mặt lem nhem vì mascara và phấn trôi xuống thành mấy dòng đen tím dưới khóe mắt.

- Trời ơi, cái mặt thế này mà lại còn không biết xấu hổ nữa, thậm chí anh ta không thèm nhìn mình lấy một chút nào, giờ thì chẳng biết ai quái dị hơn ai nữa! – Huyền gục đầu vào tường.

Rón rén bước ra phòng khách, không thấy Zenka đâu, cô lại lò dò đi vào bếp và thấy anh ta đang nấu gì đó. Đứng nhìn anh hồi lâu, đột nhiên Nilk nhớ lại khoảnh khắc của ngày hôm qua khi Zenka nhìn cô với ánh mắt ấm áp và dịu dàng, nhớ tới bàn tay mềm mại như con gái khi chạm vào tay mình, cô thấy ngượng, hai má nóng bừng.

- Cô không định đứng đó mãi đấy chứ?

- Tôi ...

- Hay là cô định phát kiến ra phương pháp hấp thụ chất dinh dưỡng từ xa?

- Không ... tôi chỉ ... tối qua chắc là đã làm phiền anh.
 - Không phải là phiền ... mà là cực phiền! Tôi không thể hiểu nổi cô, vừa ngủ vừa quấy đạp lung tung lại còn vừa nói mơ nữa chứ! Lúc ngủ cô quấy tung trời như thế thì chẳng trách bình thường luôn gây chuyện.
 - Tôi không có mà!
 - Đương nhiên, cô ngủ thì cô làm sao mà biết được! – Zenka nhếch mép.
 - Tôi ...
 - Không phải nói gì đâu, ăn sáng nhanh rồi đi học!
 - Anh không ăn sao?
 - Cô có ăn tối từ 6 giờ không? Lát nữa tôi sẽ ăn!
- Huyền cảm cúi ngồi ăn một mình trong khi Zenka ngồi ôm cuốn “The Da Vinci code” nguyên gốc.
- Anh có thể đọc được sách tiếng Anh à?
 - Tôi biết vừa đủ để dùng.
 - Tôi biết mỗi tiếng Pháp thôi, tôi muốn sang đó học lắm, gửi hồ sơ rồi nhưng chưa được, nếu được đợt tốt nghiệp tôi sẽ đi luôn – Huyền bắt đầu nói huyền thuyên.
 - Chuyện ngày hôm qua, Zenka ngưng lại một lát, cô dừng nghĩ ngợi gì nhiều, nên quên đi thì hơn, nếu cảm thấy ảm ức không chịu nổi thì cứ nói ra, nhưng đừng kể lể với người khác, không biết người ta sẽ nghĩ gì rồi mang tiếng xấu thì không tốt.
 - Hôm qua, tôi thật sự chỉ sợ quá thôi, tôi chưa bị quấy rối bao giờ!
 - Cô không va chạm gì nhiều lắm nên có sợ cũng không lạ.
 - Vậy chứ anh thì sao? Không lẽ là có kinh nghiệm gì chắc?
 - Không, chỉ là không ai đụng vào tôi được thôi.

3. Chương 3: Những Vết Thương, Rạn Nứt, Quyết Định Và Nỗi Lo Của Ông Anh

Quay vào phòng sau khi Nilk đi khỏi, Zenka nhắc máy gọi điện cho anh Thành xin lỗi vì đã không quay lại, cậu cũng xin lỗi cả anh Trung chủ quán vì tự ý nghỉ việc

- Em không phải bận tâm về chuyện đó đâu! – Trung nói – Hôm qua có vui không?
- Vui là sao?
- Anh thấy em đột nhiên có hứng thú với phụ nữ như thế, không biết tối qua liệu có...
- Không có chuyện đó đâu, anh đừng hiểu nhầm.
- Vậy là không có gì giữa hai đứa sao?
- Không có đâu ạ!
- Vậy thì em phải làm bù thôi, tuần này em sẽ không được nghỉ!
- Vâng!

Cúp máy, cậu chui vào phòng tắm, vừa bước chân ra ngoài thì điện thoại lại reo vang:

- Anh Minh à? Có chuyện gì vậy anh?
- Nghe nói tối qua em đưa Huyền về nhà rồi không quay lại?
- Lại thêm tin đồn thất thiệt gì đây, không có chuyện gì đâu ạ! – Zenka chán nản.

- Không có gì là sao?
- Nếu anh muốn “có vấn đề” thì hôm qua cô ta hơi sốt, mê sảng cả đêm, vì thế em không bỏ cô ta ở nhà một mình được.
- Vậy bây giờ cô bé ổn chưa?
- Đi học rồi, không nhớ gì đâu.
- Em lại nói năng cộc lốc rồi đấy, có muốn anh ột trận không?
- Em xin lỗi. Em buồn ngủ rồi em cúp máy được không ạ?

Minh thở dài đáp lại:

- Em nghỉ đi!
- Chào anh ạ!

Đặt điện thoại xuống, lòng Minh thấy hơi buồn, anh lo lắng cho cái tính bất cần của em trai, lo lắng rằng em trai mình sẽ sống vậy cả đời.

Ngả người lên chiếc ghế Minh để ký ức của anh quay trở về khoảng thời gian mà anh gặp Tuấn Anh lần đầu tiên, khi anh bắt đầu học lớp 9, khi chú Triển và cô Phương đưa cậu bé về nhà giới thiệu cho cả họ trong một mùa hè oi ả. Ngày đó, Tuấn Anh rất gầy, người cậu xương xương nhưng từ đôi mắt lại toát lên sự cứng cỏi và sức sống lớn hơn đáng kể rất nhiều. Minh nhớ anh đã không thể rời mắt khỏi cậu em bé nhỏ nhưng rất đặc biệt đó. Tuấn Anh được cô chú của anh nhận nuôi sau khi cậu bị gia đình nhà chủ đánh một trận thừa sống thiếu chết vì nghi ngờ cậu ăn trộm tiền trong nhà, những dấu tích của trận đòn đó còn hằn lên rất rõ trên tay, chân, lưng và cả mặt của cậu bé.

Chú Triển nói chuyện với ông Minh:

- Bố, con thấy thằng bé tội quá nên nhận về nuôi, đằng nào thì con và nhà con không có con cái, thằng bé trông cũng có vẻ thông minh lắm bố ạ.
- Nhưng khó đây! – Ông Đại lên tiếng – Sao nó không chịu nói gì, thậm chí là chào mọi người cũng không thể kia?
- Bố thông cảm, cháu lạ người. Với lại nó không nói được mấy đâu ạ!
- Thế là thế nào? Anh chị lôi một đứa không biết nói về làm con sao?
- Bố, cháu nó vốn được nhà chủ nhốt về nuôi khi nó lang thang ngoài đường, họ nói là thằng bé không bao giờ nói gì, hỏi gì cũng chỉ biết lắc đầu nên nghĩ là nó câm, mãi tới khi đánh nó ác quá thì tự dưng thằng bé lại kêu lên được. Con đi qua đó thấy vậy nên đưa thằng bé đi bệnh viện rồi nói chuyện với chính quyền cho con nhận về nuôi. Nhà đó đã chịu mọi phí tổn chạy chữa, con cũng vừa gửi lại số tiền đó, coi như là chi phí họ nuôi nó lớn.
- Anh đã tự quyết như thế thì anh cứ tự làm thôi, nhưng họ nhà này toàn người tài cả, anh lo mà dạy dỗ nó cho tốt.
- Vâng, con à, con nói cảm ơn ông đi! Cháu-cảm-ơn-ông-ạ! - Chú Triển nói thật chậm còn Tuấn Anh thì lắp bắp nói theo
- Cháu ... cảm ... ơn ... ơn ... ông ... ạ!
- Nói không gãy gọn thế kia, trông nó lớn như vậy mà không biết nói hay sao? Vậy tên cháu là gì?
- Tuấn ... Anh ...
- Cháu sinh ra ở đâu? Bố mẹ đâu rồi? – Bố Minh ôn tồn hỏi.

Đôi mắt của Tuấn Anh hơi lưỡng lự, thân hình yếu ớt của cậu hơi run lên, cậu khẽ lắc đầu.

- Khi nói chuyện với người lớn thì cháu không được làm như thế! - Ông cụ quát – Triển, anh lo mà dạy thằng bé cho nghiêm chỉnh, nếu không những thứ như nó không nên tới đây. Cho dù con gái tôi không sinh

con được cho anh nhưng anh cũng không nên tùy tiện đưa một thằng không rõ lai lịch, nói thì không sôi như nó về làm cháu tôi, dù gì đi nữa thì tên nó rồi cũng sẽ vào gia phả nhà này nếu nó lại là loại không ra sao thì cả họ này mang tiếng!

- Con xin lỗi bố, con sai rồi ạ!

- Nếu anh không nuôi được thì để nó ở mấy cái trại trẻ ấy!

Lúc đó, như bị thôi miên, Minh tiến tới bên Tuấn Anh, tay cậu chạm lên tấm băng trắng trên đầu đứa bé

- Em có đau không?

Môi Tuấn Anh mấp máy gì đó nhưng không thành lời, Minh quay lại nhìn bố:

- Con chơi với em được không?

Bố cậu hơi lưỡng lự, phần vì sợ ông nội, phần vì hơi phân vân, ông nội Minh lên tiếng:

- Anh đã đưa nó đi xét nghiệm chưa, nhớ mắc bệnh gì thì sao?

- Thằng bé không bị bệnh gì đâu ạ?

- Không bị AIDS đấy chứ, những đứa lang thang dễ bị bệnh đấy lắm!

Chú Triển toát mồ hôi lạnh vì bị ông cụ phản đối nhưng vẫn nói rõ ràng:

- Không ạ, thưa bố!

- Thế thì Minh có thể chơi với nó, nhưng con phải nhớ không được thân thiết với thằng bé.

- Con không thích thế đâu ông ơi, đây là em con cơ mà!

- Con không nên cãi ông chứ Minh – Bố anh nhắc.

- Bố, em ấy bị thương nhiều thế này cho con có thể chăm sóc cho em ấy không?

- Không được, nó có bố mẹ để làm gì? Để bố mẹ nó chịu trách nhiệm!

- Không con không chịu đâu!

- Trẻ con thì không được cãi lời người lớn.

- Con không muốn cãi đâu ạ, nhưng con lớn rồi

- Minh, không được nói thế với ông!

Thời gian sau đó Minh luôn giữ Tuấn Anh bên cạnh mình và không để ai bắt nạt em, dẫu sao anh cũng là đứa cháu cưng của ông nội nên cậu càng có cơ hội quan tâm tới em họ mà không sợ bị mắng bởi những người khác. Chỉ có ông nội là luôn bức mình nhưng anh lại dùng sự ngang bướng của mình để giữ Tuấn Anh cho bằng được. Anh ương bướng tới nỗi cậu em phải chuyển tới sống cùng gia đình Minh suốt mấy tuần dù bố cậu rất ái ngại. Minh mặc kệ những suy nghĩ của người lớn, anh kể chuyện cho Tuấn Anh trước khi em ngủ, tự tay thay băng băng cho em, anh dạy cậu nói, dạy chữ cho em tới nơi tới chốn:

- Tuấn Anh, em nhớ nhé, nếu em không hiểu chữ nào thì hãy đưa cho anh, lúc đó, em phải nói “Từ này có nghĩa là gì ạ”, em nhớ chưa ... phải nói với anh đầy đủ như thế nhé ...

Cứ như vậy mãi cho tới một hôm, gia đình Minh về quê ngoại chơi, anh dẫn Tuấn Anh đi khắp mọi nơi, bắt cậu em họ phải leo lên núi cùng anh cho bằng được.

- Em thấy không – Minh hồ hởi – Khi em leo lên được đỉnh núi em sẽ cảm thấy mình đã làm được một việc rất lớn. Núi ở đây đều là núi đá, cây dại nhiều, lắm gai nữa! Bố anh nói nếu vượt qua được thì sau này trong cuộc sống có gặp chông gai gì cũng có thể bước qua được hết.

Nhìn gương mặt không lộ biểu cảm gì của em, anh thở dài:

- Em chưa hiểu hết được nhỉ, anh xin lỗi! Đây, anh thấy em có thể nghe được nhưng lại không có phản xạ nói thì hơi lạ đấy! Ngày xưa em đã từng ở đâu thế?

- Em ... không ... biết ... ạ! – Tuấn Anh lí nhí, mắt cụp cụp xuống

- Em không nhớ gì về mình sao?

- Em ... không nhớ?

- Vậy vì sao em lại đi lang thang ngoài đường?

- Em ... không biết.

- Lạ thật nhỉ! – Minh lùi lại đằng sau – Vậy mình về ...

Câu nói của anh bị ngắt quãng bởi một cú trượt do không để ý anh bước hụt, cứ thế anh lăn và trôi tuột xuống núi. Cố túm lấy mấy ngọn cây nhưng đều thất bại, cuối cùng anh vướng phải một thân cây và dừng lại ở đó. Anh ngước mắt lên bầu trời, nhìn ngắm những đám mây qua từng ngọn cỏ.

- Chắc phải đợi ai đó đi qua rồi nhờ kéo lên vậy – Minh tự nhủ rồi cố gắng ngồi dậy - Chân mình đập vào mấy tảng đá đau như gãy mất rồi ấy.

Đúng lúc đó, anh nghe thấy những tiếng sột soạt vang lên từ xa rồi ngày một gần hơn, có ai đó đang tiến tới gần, chỉ vài phút sau anh đã nhìn thấy Tuấn Anh. Anh nói to:

- Dừng tới đây, em đi tìm mọi người đi, bảo mọi người tới giúp!

Tuấn Anh không nói gì, cậu tiến tới gần hơn.

- Dừng! Ở đây toàn gai thôi! Em quay lại đi!

Cho dù đã nói rất to như vậy nhưng anh không thể dừng cậu em lại được, thằng bé vẫn tiến tới, tay chân nó rớm máu do bị gai cào.

- Anh đã nói rồi còn gì! Em bị thương rồi kìa! Sao em không chịu nghe lời anh?

Cậu em vẫn không nói gì chỉ nhìn anh đầy lo lắng, Minh thấy bất lực bèn chỉ cho cậu cách cố định cái chân gãy của mình.

- Bây giờ thì được rồi, em về gọi bố anh đi!

Thằng bé không trả lời anh, nó luồn tay qua người anh, đỡ anh dậy, rồi nó cứ thế dìu anh đi.

- Không được đâu Tuấn Anh, Em mau đi một mình đi. Để anh ở lại!

Và cứ như thế, mặc cho Minh nói thế nào, cho dù anh quát thế nào thì cậu bé vẫn lầm lũi bước đi và từ từ đi xuống núi. Minh ngắt đi trên vai Tuấn Anh do quá mệt vì vết thương và vì phải quát mắng cậu nhóc suốt dọc đường. Khi tỉnh lại anh thấy mình đang nằm trên giường bệnh, bố anh đang sờ đầu anh lo lắng:

- Con sốt cao quá! May là con đã ổn rồi!

- Con xin lỗi bố, là lỗi của con ạ! – Cậu nhìn quanh – Tuấn Anh không có ở đây hả bố?

- Con hỏi thằng bé đó làm gì, nó về nhà rồi!

- Thế em ấy có sao không?

- Con quan tâm làm gì, ông nội đang bực lắm, cả bố với mẹ nhìn thấy nó đưa con về mà hết cả hồn vía, con nói đi, có phải nó bắt con leo núi rồi đẩy con ngã không?

- Tại sao bố lại nghĩ thế, chính con dẫn em ấy lên núi, chính con tự trượt chân ngã cơ mà?

- Chuyện đó không đáng nói nữa, khi ông hỏi thằng bé đã nhận hết rồi.

- Ông đã hỏi những gì thế, tại sao thằng bé lại nhận những lỗi đó được?

- Nó im lặng suốt buổi, chẳng nói được từ nào nên mọi người cũng kết luận xong rồi, từ nay con không được chơi với nó nữa!

- Tại sao mọi người lại quyết định như thế? Tại sao mọi người luôn nói mình là người lớn mà lại hồ đồ như thế, em ấy không nói gì là vì con chưa dạy em ấy đủ, có ai dạy cho em ấy đâu!

Minh bật khóc:

- Con không cần biết bố và mọi người ghét em ấy hay không nhưng Tuấn Anh là em trai con, con sẽ không bỏ rơi em ấy đâu!
- Con thôi đi đừng nghĩ mình được nuông chiều mà ngang bướng.

Mấy tuần sau, khi chân của Minh đã trở nên ổn hơn, anh trốn bố mẹ một mình chống nạng tới nhà cô chú Triển. Cậu gõ cửa trong sự mệt mỏi:

- Cô Phương, mở cửa cho cháu đi!

Chú Triển xuất hiện ở cửa nói với cậu

- Minh à, bố mẹ cháu vừa gọi, họ sắp tới rồi, cháu về đi!
- Không, cháu không về đâu, cháu phải gặp Tuấn Anh!
- Chú xin lỗi, thằng con chú kiến cháu bị thương, cháu có tức giận gì thì cháu cứ về nhà đã.
- Không! Tuấn Anh, Tuấn Anh... em có ở trong nhà đúng không anh tới rồi, em ra đây đi!

Nghe tiếng anh gọi, Tuấn Anh đi từ từ ra ngoài, đứng cạnh bố

- Con đi vào đi, tại sao con lại ra ngoài thế? – Ông Triển lớn giọng.
- Chú Triển, không phải lỗi tại em ấy, là do cháu tự ngã, chú hãy cho cháu vào nhà đi, chẳng lẽ chú không thấy là cháu bị gãy chân sao? Chú định để cháu đứng ở đây đến bao giờ? Nhờ cháu bị thương nặng hơn thì sao? Cháu sẽ về nhà mà, cháu hứa, làm ơn hãy cho cháu ngồi xuống, chân cháu đau lắm rồi!

Trước những lời nói đó của Minh, ông Triển lưỡng lự vài giây rồi tiến tới mở cổng cho cậu. Minh tập tễnh lên bước vào trong, anh vội vàng ôm chầm lấy Tuấn Anh.

- Em có sao không?
- Em... không sao ạ!
- Tay em toàn vết xước như thế này mà em nói không sao ư? Sao em lại không nói gì với mọi người khi được hỏi?

Đôi mắt trong veo của Tuấn Anh ngược nhìn Minh

- “Đầy ngã” nghĩa là sao ạ? Anh bị thương nhưng ... mọi người lại nói như vậy?

Minh rơi nước mắt, ông Triển cũng lặng người.

- Em ấy không hiểu ... - Minh ôm cậu em trong tay - Tại sao em lại không hỏi, nếu em không hỏi thì mọi người làm sao biết là em không hiểu được?
- Anh nói ... nếu không hiểu ... thì hãy hỏi anh.
- Ủ ... anh có nói thế ... anh có nói thế ... anh xin lỗi ... anh xin lỗi Tuấn Anh
- Sao anh lại ... khóc ạ? Chân anh ... đau lắm sao?
- Không, anh không sao đâu!

Một lát sau, bố mẹ Minh tới nơi, cho dù họ có nói gì, khuyên bảo thế nào, nài nỉ ra sao anh vẫn nhất quyết không bỏ Tuấn Anh ra, anh cứ ôm chặt cậu như vậy kể cả cho tới khi anh ngủ thiếp đi. Cô Phương vừa định bế Tuấn Anh khỏi Minh thì ngay lập tức cậu lại ôm em chặt hơn, cứ như thế cho tới khi ông nội Minh chấp nhận cho anh tiếp tục chăm sóc Tuấn Anh.

Tuấn Anh có tư chất rất thông minh, Minh phải công nhận điều đó sau khi cậu dạy cho em biết đọc, biết viết thành thạo và làm gia sư riêng cho em trong suốt 1 năm. Tuấn Anh được đặc cách học thẳng lớp 5 nhờ sự thông minh ấy, cô chú Triển cũng làm giấy khai sinh cho cậu cho phù hợp với độ tuổi hiện tại mà mọi người cho rằng cậu bé đang ở khoảng tuổi đó. Bản thân cậu cũng rất chăm học và chịu khó, Minh không phải nhắc em đi học bao giờ chỉ giúp em làm bài tập, chỉ có một điều vẫn không thay đổi là thằng bé rất

ít nói và đôi mắt của nó luôn có chút gì đó u ám. Tuấn Anh cũng bày tỏ khả năng về âm nhạc, thay vì ghét việc học đàn như Minh, thằng bé vẫn luôn ngồi nhìn anh chơi đàn và sau đó là cùng học với anh. Cậu nhanh chóng biết chơi piano, violin và tự học guitar.

Một hôm, Minh tò mò hỏi:

- Tuấn Anh này, em không nhớ gì về quá khứ của em sao?
- Em chỉ thấy một khoảng trắng thôi. – Tuấn Anh thờ ơ trả lời lại.
- Thế sau đó?
- Em đi lang thang khắp nơi cùng 1 người bạn để xin ăn, cậu ấy là người tốt, cậu ấy luôn dẫn em đi theo và cố gắng nói cho em hiểu.
- Vậy thì tốt rồi, chỉ cần tìm được cậu bé đó thì em biết đâu sẽ biết được em là ai.
- Cậu ấy không còn nữa! – Tuấn Anh buồn bã.
- Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra?
- Một hôm trời mưa rất to, cậu ấy bị xe đâm, hồi đó, giá mà em biết được gì đó, em biết được là phải gọi cấp cứu thì tốt.
- Vậy người gây tai nạn thì sao?
- Em không biết, không có ai ở đó cả - Tuấn Anh lắc đầu.
- Vậy em làm gì lúc đó?
- Ngồi ở đó đợi cậu ấy tỉnh lại và nói “sẽ mang cơm về”, sau đó em nghĩ nếu đưa cho cậu ấy thứ gì đó thì cậu ấy sẽ tỉnh lại nên đã rời khỏi đó. Nhưng khi quay lại thì cậu ấy không còn ở đó nữa! Sau này em có đi tìm hiểu nhưng những người xung quanh nói đã đưa cậu ấy tới nhà xác rồi từ đó thì không rõ!
- Thật tội cho em quá! Bây giờ Tuấn Anh có thể nói thành thạo được rồi, có thể hiểu được anh nói gì rồi, nhưng khi em ở nhà chủ thì họ không dạy em sao?
- Họ chỉ dạy em nếu nghe thấy ai đó gọi “thằng câm” thì phải chạy tới, dạy em lau nhà, mang quần áo vào máy giặt.

...

Thời gian vẫn tiếp tục trôi qua, Minh ít lui tới nhà Tuấn Anh hơn vì cậu bắt đầu vào lớp 12. Một ngày, anh ghé nhà cậu chơi thấy cậu bé đang bị chú Triển mắng vì tội nhà nào cũng lân la tới nhà của một ông thầy thuốc chuyên bắt mạch, bốc thuốc cho phụ nữ mang thai.

- Tại sao con lại cứ tới đó thế?
- Tại vì bác Ngọc dạy con rất nhiều thứ, dạy cách phân loại thuốc và xem mạch nữa!
- Con học mấy thứ đó làm gì vào lúc này? Ông ngoại con luôn mắng con đi chơi lông bông mà con không sợ sao?
- Con chỉ muốn biết một việc thôi!
- Con muốn biết gì?
- Con chỉ muốn biết làm thế nào để mẹ cũng có bầu như thế, con thấy nhà bác ấy có rất nhiều người tới, con muốn hỏi nhưng vì bố nói không được hỏi nên con chỉ nhờ bác ấy chỉ cho con để khi mẹ có em bé con có thể chăm sóc ẹ được – Tuấn Anh ngắc đầu nói rành rọt với bố.

Ông Triển rút nước mắt ôm cậu con trai vào lòng:

- Sao con lại nghĩ thế?
- Anh Minh nói nếu trong nhà có nhiều anh em sẽ rất vui, con cũng muốn bố mẹ không buồn như bây giờ nữa!

- Bố xin lỗi, bố xin lỗi vì mắng con.
- Không sao đâu ạ, anh Minh có dặn là nếu bố mắng thì là vì bố yêu con.
- Vậy à, vậy thì bố phải cảm ơn anh Minh rồi nhỉ!

Minh cười tươi rồi bước vào nhà

- Chú không phải cảm ơn cháu đâu, tại vì Tuấn Anh luôn rất ngoan là lễ phép thôi!
- Chú phải cảm ơn cháu đã dạy dỗ nó thay chú, hai anh em chơi với nhau nhé!

Minh nhìn em rồi thủ thỉ:

- Vậy là em đi xem người ta có bầu như thế nào hả Tuấn Anh, có gì thú vị không?
- Em chỉ muốn biết để chăm sóc ẹ thôi.
- Nhưng em không được để ảnh hưởng tới việc học đấy nhé!

Cậu nhóc gật đầu.

Thế rồi, mấy năm sau khi Minh tốt nghiệp đại học với tấm bằng giỏi đi làm được vài năm và Tuấn Anh vừa thi đại học thì sóng gió cũng xảy ra với gia đình cậu nhóc. Tối hôm đó, khi Minh đang ở nhà cậu em thì chuông cửa nhà Tuấn Anh reo vang. Đứng ngoài cửa là một cặp nam nữ người nước ngoài, Tuấn Anh tiến ra mở cửa.

- Excuse me! (Xin lỗi) – Người con trai lên tiếng.
- Yes, what can I help you? (Vâng, tôi có thể giúp gì cho anh?)
- Are there Mr. Tran Minh Trien's house? (Đây có phải nhà của ông Đinh Minh Triễn không?)
- That's right! (Đúng vậy!)
- I'm Mr. Trien's son, may I e in? ... Please let me e in, I need to talk with my father! (Tôi là con trai ông Triễn, tôi có thể vào trong không? ... Làm ơn, tôi cần nói chuyện với cha tôi!)
- Father! – Tuấn Anh gọi – Your guests are ing in!

Người con trai tên David và bạn gái anh ta Margaret tới Việt Nam để tìm bố đẻ của David, không ai khác chính là chú Triễn. Không ai ngờ là trong thời gian du học tại Thụy Sĩ khi còn là sinh viên, chú có quen với một cô gái người địa phương và không biết cô ấy đã mang thai con của mình trước khi chú rời trường. Suốt thời gian đó hai người không gặp gỡ nên ông Triễn cũng nghĩ rằng họ đã chia tay và quay về nước làm việc tại Viện Vật lý lượng tử sau đó quen và kết hôn với cô Phương. Cô Samatha – mẹ David – đã không đi tìm ông mà cứ ở vậy nuôi con khôn lớn, nhưng bây giờ cô mắc bệnh ung thư và không thể sống lâu hơn nữa nên cô chỉ có nguyện vọng cuối là con mình tìm thấy được bố đẻ và cô được thấy ông trước khi nhắm mắt vì vậy nên David đã liên hệ rất nhiều nơi để tìm cha với một bức ảnh nhỏ mà mẹ anh luôn giữ bên mình. Việc này khiến cô Phương không đứng vững được nữa, cô ngã xuống ghế:

- Tại sao? Tại sao anh đã từng ... anh tại sao lại...?
- Phương, anh xin lỗi, anh hoàn toàn không biết chuyện này, anh ... khi lấy em anh đã thề là chỉ yêu mình em thôi! – Ông quỳ xuống bên vợ.
- Vậy còn người đang ở đây, không phải là con trai anh hay sao?
- Nhưng tình yêu của anh thì chỉ có một.
- Anh lừa tôi ... anh lừa tôi ... sống với nhau bao nhiêu năm sao anh lại làm điều đó với tôi?...
- Anh xin lỗi, cho dù như thế nhưng anh chỉ có em là vợ mà thôi!
- Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe...
- Father! – David lên tiếng vẻ lo lắng.

- I am so sorry, David. Your presence makes us confused. (Ta rất xin lỗi con, David. Sự có mặt của con khiến chúng ta bối rối.)

- Father, mother can we speak English? David doesn't understand what we said. (Bố, mẹ chúng ta có thể nói tiếng Anh không? Anh David không hiểu chúng ta nói gì mà.)

- I don't think it good now, Tuấn Anh!(Bố không nghĩ điều đó là tốt vào lúc này đâu, Tuấn Anh!) – Ông Triển buồn rầu nói.

- It is alright, David is a member of our family! He is father's son, he is my elderbrother. (Được chứ ạ, David là người một nhà với chúng ta! Anh ấy là con của bố, là anh trai của con mà.)

- It can't be e easily like that! He is not my son. (Không dễ dàng như thế đâu con. Anh ta không phải là con của mẹ) – Cô Phương chua xót lên tiếng.

- No, it's not! Mother, I am not the son that you bore but you always call me your son, right? David is same, too. (Không, điều đó không đúng đâu! Mẹ à, con không phải do mẹ sinh ra nhưng mẹ vẫn gọi con là con trai. David cũng thế.)

- It can't be, he has another mother, his private mother, Tuấn Anh, I can't. (Không thể như thế được đâu con, anh ta có mẹ của riêng mình, Tuấn Anh mẹ không thể đâu con à!)

- You can, mother, you can, because you very kind and now you've just shocked. We are a family - a family means everybody can be loved and forgiven and they always take care of each other. Can you forgive father? Can you give him a chance to apologise? (Mẹ có thể mà, bởi vì mẹ rất tốt, bây giờ mẹ chỉ bị shock thôi. Mẹ à, chúng ta là một gia đình - một gia đình nghĩa là mọi người đều có thể được tha thứ, được yêu thương và luôn chăm sóc cho nhau. Mẹ có thể tha thứ cho bố không? Mẹ có thể cho bố cơ hội để chuộc lỗi không?)

- So, what's about David? (Vậy còn David thì sao?)

- He is your son too, up till now! Even if he is not your son, you can call him your son like me. (Anh ấy cũng sẽ là con của mẹ kể từ bây giờ, thậm chí nếu anh ấy không phải là con trai của mẹ, mẹ có thể gọi anh ấy là con giống như mẹ gọi con vậy.) – Tuấn Anh trả lời thản nhiên.

Sau đó, cậu nắm lấy bàn tay của mẹ, nhìn thẳng vào mắt bà và nói:

- David's mother needs you now. You love father and she loves him, too. I think, she wants you to take care of her son and the family she will leave behind. Don't leave them alone when they need you more than anyone in the world! (Mẹ anh David cần mẹ. Mẹ yêu bố và cô ấy cũng vậy, cô ấy cần người chăm sóc cho con trai cô ấy và cả gia đình. Đừng rời bỏ họ khi họ cần mẹ hơn bất cứ ai.)

Cô Phương rơi nước mắt trước những lời nói của con trai, nghẹn ngào không nói lên lời cô ôm cậu vào lòng, rồi cô lau nước mắt nói với chồng:

- Em nghĩ là em không thể chấp nhận điều này, nó nahr hưởng tới lòng tự tôn của một người phụ nữ như em, nhưng điều này thì chỉ nên để chúng ta biết thôi, David tốt nhất không nên hiểu.

- Anh xin lỗi và đã làm em tổn thương như vậy, anh không phải một người chồng tốt!

- Không sao đâu anh, con người không ai hoàn hảo, anh có thể phạm sai lầm nhưng chúng ta là một gia đình như con đã nói, chúng ta cần tha thứ cho nhau.

Đối với gia đình Tuấn Anh, đêm đó thật dài với bao nhiêu câu chuyện và bao nhiêu dự định, Minh đột ngột hỏi Tuấn Anh:

- Sao em lại có những suy nghĩ về gia đình như vậy? Chưa khi nào anh thấy em nói nhiều như vậy. Anh thấy em thuyết phục mẹ em giỏi thật đấy!

- Không đâu ạ! Vì bản thân mẹ em cũng không phải là không chấp nhận chuyện này.

- Tại sao em nghĩ thế?

- Em không nghĩ, em chỉ tin như vậy thôi!

- Vì sao?
- Vì mẹ em đã gọi tên anh David, thế nên em rất tin là mẹ không giận bố.
- Em giỏi thật đấy!
- Bây giờ chỉ có một việc là sức khỏe của mẹ anh David không tốt, em hi vọng mọi người sẽ tới để chăm sóc cho cô ấy trước khi quá trễ.
- Chuyện này ông nội mà biết chắc là không sống nổi luôn ấy chứ, tốt nhất em khuyên bố mẹ em cứ lẳng lặng mà đi nếu để ông biết thì cả bố mẹ, anh trai em cũng không được yên ổn.
- Anh Minh này, bây giờ em đã có anh trai rồi đấy!
- Có anh trai thì sao? Anh vẫn sẽ là anh trai em! Anh đã quyết định như thế rồi!
- Vậy là anh sẽ là em của anh David sao?
- Không, anh chỉ là anh trai của em thôi! Vậy em sẽ như thế nào?
- Em muốn ở lại Việt Nam, dẫu sao thì em cũng thi xong, có vài dự định muốn thực hiện.
- Có gì thế?
- Em muốn được chơi đàn thoải mái- Cậu nhún vai.

Minh không ngờ dự định đó của Tuấn Anh lại theo cậu suốt thời gian sau đó. Việc chú Triển có con riêng cuối cùng cũng tới tai ông Đại, ông đã rất tức giận. Người duy nhất chịu trận chính là Tuấn Anh, mặc dù cậu đỗ thủ khoa Học viện Ngoại giao nhưng điều đó chẳng là gì với ông ngoại còn bố mẹ cậu sau khi cô Samatha qua đời cũng nhập tịch Thụy Sĩ và ở đó cùng gia đình David để tránh sự hằn học từ phía họ hàng, họ yêu cầu Tuấn Anh đi theo nhưng thằng bé không chịu chỉ muốn ở lại Việt Nam và tự làm việc. Tuấn Anh cũng không chịu nhận bất cứ khoản thừa kế nào của bố mẹ, cậu nói họ đã cho cậu một cái tên, cho cậu một gia đình như vậy là quá đủ. Cuối cùng, ông Triển giao toàn bộ tài sản cho Minh, yêu cầu cậu mua cho Tuấn Anh một căn hộ để cậu sống ở đó và trông nom con trai mình. Ông đồng ý cho Tuấn Anh ở lại Việt Nam với điều kiện cậu phải sống dưới sự quản lý của Minh nếu cậu không chấp nhận thì sẽ đưa cậu sang Thụy Sĩ, Tuấn Anh chấp nhận điều kiện đó. Cậu ở nhà của Minh nhưng lại không biết đó là căn hộ mà bố mẹ mua cho, cậu luôn một mực đòi được trả tiền mua lại căn hộ đó, Minh đã mượn có đó để ép cậu nhóc phải lấy vợ thì mới nhận tiền mà em anh trả.

...

Đứng một mình trong phòng làm việc và nhìn ngắm thành phố nhộn nhịp phía dưới, anh tò mò không biết sau này Tuấn Anh sẽ trở thành một người như thế nào trong dòng người đông đúc đó khi cậu luôn luôn sống một cách bất cần như vậy, không quan tâm tới sự biến đổi của xã hội, bỏ lỡ cơ hội để tiếp tục đi học và thành đạt. Anh tự nói với chính mình:

- Thằng bé đó thật sự là người tốt cơ mà!
- Loan nhẩn tin cho anh: “Anh à, bố mẹ giục tụi mình cưới đấy!”. Kèm theo một gương mặt mếu và một nụ hôn anh nhẩn lại cho cô: “Anh sẽ suy nghĩ về việc đó nhé, em cứ nói với hai bác như vậy”
- Hừm, Tuấn Anh còn chưa đâu vào đâu thế này làm sao mà mình nghĩ tới chuyện kết hôn được!

4. Chương 4: Trận Đấu Caro, Hình Tròn Đỏ Và Nụ Hôn Đầu Tiên

Sáng tinh mơ, Nilk uể oải tỉnh dậy, cả đêm hôm qua bận buôn chuyện với Nhung-cô bạn chí cốt-khiến sáng nay cô không được tỉnh táo hoàn toàn, nếu không có tin nhắn của Thanh học cùng lớp thì chắc Nilk không thể ra khỏi giường được

- Huyền à, sáng nay có bài kiểm tra đấy, cậu học được nhiều chưa? – Thanh lo lắng.
- Rồi, ổn cả, tớ còn nhớ được chút ít.
- Nếu tên hàng xóm xấu bụng đó có trêu gì cậu thì cậu cứ MẶC KỆ nhé, tớ không muốn cậu bị tên đó làm cho bực tức đâu như thế làm sao thi tốt được!
- Cảm ơn nhé Thanh, lần nào cậu cũng thật tốt!

Trệu trạo nhai rồi nuốt cái bánh hamburger Zenka để trên bàn, Nilk liếc mắt nhìn tên con trai ngồi một mình ngoài ban công, chẳng hiểu anh ta đang nghĩ gì nhưng không đung mắt để gây sự là tốt rồi, nghĩ vậy, cô xách túi đi khỏi nhà.

Một lát sau, cô quay lại tìm Zenka hỏi:

- Anh có laptop không?
- Có.
- Tôi mượn được không?
- Muốn vào phòng tự lấy hay là để tôi lấy hộ?
- Anh lấy cho tôi đi, tôi không muốn tự tiện vào phòng anh.

Lát sau Zenka đưa cho Nilk chiếc balo của mình

- Cảm ơn anh nhé!
- Nếu muốn chat thì tự download phần mềm, tôi không cài.
- Sao anh biết tôi mượn laptop để ...
- Vì cô cũng thuộc diện hay “tám”.

Tối hôm đó, sau khi Zenka đi làm, Nilk vội vàng mở máy, nhìn thấy nick của cô sáng, lập tức Quân gọi tới:

- Huyền, sao mấy hôm nay cậu lại không liên lạc thế?
- Tớ xin lỗi, tớ có nhận được tin báo cậu gọi cho tớ.
- Tớ gọi nhiều lắm, Huyền à?
- Tớ biết, xin lỗi vì làm cậu lo lắng.
- Cậu không phải khách sáo thế đâu, tụi mình là bạn từ bé cơ mà. Nhưng đã có chuyện gì xảy ra thế, nghe nói cậu ra ở riêng?
- Chuyện dài lắm mà cũng không có gì đáng nói đâu, tớ vẫn ổn.
- Vậy bây giờ cậu ở đâu?
- Tớ không tiết lộ cho Quân được, khi nào có thể, tớ sẽ nói.
- Lúc nào cậu cũng để lòng tự trọng cao như vậy sao? Cậu không muốn tớ chia sẻ khó khăn với cậu sao?
- Vì tớ vẫn ổn Quân à, tớ muốn có thể đứng trên đôi chân của mình, cậu đừng có hờn dỗi như trẻ con như thế chứ?
- Vậy tớ có thể gặp cậu được không, mấy ngày qua tớ đi tìm cậu khắp nơi, bây giờ thấy cậu rồi, tớ thật sự rất muốn xem cậu như thế nào.
- Tớ mới đi-đâu-đó được mấy ngày thôi mà?
- Nhưng với tớ thì nó dài hàng thế kỷ vậy, không thấy cậu tớ thấy bất an lắm!
- Cảm ơn Quân, tớ hứa, tớ sẽ thu xếp thời gian.
- Ừ tớ tin, tớ sẽ đợi!

...

- Cậu nói chuyện với ai mà lâu thế? – Nhung tò mò
- Quân ấy mà!
- À, cậu ấy lo cho cậu lắm đấy, cậu ấy đi tìm cậu khắp nơi.
- Xin lỗi vì để hai cậu lo lắng!
- Tớ thì không lo bằng Quân đâu, tớ nghĩ là tụi mình là bạn thân lâu như vậy nếu cậu có vấn đề gì cậu sẽ nói với tụi mình, nếu không thì có thể là cậu chưa sẵn sàng như vậy tụi tớ sẽ đợi cậu liên lạc. Thế nhưng Quân thì không chịu ngồi im chút nào hết. Cậu ấy cuống cả lên tớ thấy thế mà tội nghiệp!
- Cậu ấy thật sự rất nhiệt tình, tớ thấy ngại quá!
- Chỉ NHIỆT TÌNH thôi sao? Tớ không nghĩ thế!
- Sao cậu nói vậy?
- Cậu ấy đi tìm cậu như vậy mà cậu không thấy RUNG ĐỘNG chút nào sao? Rõ ràng là Quân thích cậu còn gì?
- Không có chuyện đó đâu, tụi mình là bạn tốt của nhau cơ mà.
- Bạn thì không trở thành người yêu được sao? Quá tốt ấy chứ! Cậu cũng nên quên “thần tượng lớp trên” của cậu đi, anh ta từ chối cậu lâu rồi còn gì! Quân cũng tốt đấy!
- Đừng nói thế đi mà, có hôm nào rảnh cậu thông báo với bố tớ là hiện giờ tớ ổn, tớ có công việc để làm, có nhà để ở, tớ sẽ cố gắng sống tốt rồi tớ sẽ về nhà sau!
- Cậu định cứ mâu thuẫn với mẹ kể tới lúc nào nữa, như vậy thì cậu sẽ mệt mỗi thôi.
- Tớ không biết, nhưng tớ đã quyết định rồi! Tớ sẽ làm được!

Tỉnh dậy thấy mình nằm ngoài phòng khách, Nilk lơ mơ nhớ ra hôm qua cô mải kể chuyện về “lão hàng xóm” với Nhung rồi ngủ quên lúc nào không hay, nhưng nghĩ lại cô cũng thấy “hả lòng hả dạ” khi bạn cô cũng công nhận anh ta thật nhiều sự. Nhắc tầm chán mòng đắp trên người cô vươn vai đứng dậy. Mà tại sao lại có chán nhỉ, cô tự hỏi, mình có mang chán ra đâu? Sau vài phút tự ngắm mình trong gương, Nilk tung tăng đi vào nhà bếp, Zenka đang ở đó nấu ăn:

- Cô không tự ngủ trong phòng được hay sao? Hay là phải ngủ kiểu co quắp như vậy thì người cô mới DÀI ra được?
- Anh không phải ÁC KHẨU như thế, tôi chỉ ngủ quên thôi!
- Vậy là hôm nay quái thú đã lột xác rồi đấy, cúc áo thì đóng khuy lệch, thật không hiểu nổi.

Nilk ngượng chín cả mặt, im re nghe anh ta càu nhàu:

- Tâm hồn cô lúc nào cũng treo trên cành ớt như thế hay sao? Đẳng nào thì tôi cũng là con trai cô không nên cứ làm những việc bất cần như thế chứ!

Nilk từ từ ngồi xuống ghế, Zenka rót nước đưa cho cô. Chậm chậm ăn món mì xào mà cậu làm, cô đưa mắt nhìn cậu một lúc. Zenka đang đưa thìa mì lên miệng, nhai một cách chậm chạp. Lần thứ hai nhìn anh ta thì Nilk nhận thấy anh ta đã ngủ, ngủ một cách bình thản trên bàn ăn, tay vẫn cầm thìa mì và chưa hoàn thành bữa ăn của mình. Định đứng dậy để gọi Zenka thì cậu lại mở mắt, vẻ mặt buồn ngủ đó nhìn đĩa mì rồi tiếp tục ăn.

- Anh buồn ngủ lắm sao? – Nilk lên tiếng.
- Tôi đi ngủ đây! – Anh ta đứng dậy – Hai mắt không mở nổi.
- Vậy anh nghỉ đi, tôi sẽ dọn bát đĩa.
- Đừng có làm ồn đấy!

- Tôi nhớ rồi mà!

Một tuần sau, Nilk hoàn thành tốt công việc mà anh Minh giao cho cô, tâm trạng rất thoải mái cô liền mua một ít hoa quả rồi về nhà sớm. Về tới nơi, cô thấy Zenka đang ngồi trong phòng khách

- Anh chưa đi làm sao?

- Tôi nghỉ.

- Tôi mua một ít hoa quả đây, tôi mời.

Nhanh chóng vào nhà bếp lát sau, Nilk bê ra cả một rổ táo. Cô cầm dao định gọt thì Zenka lên tiếng:

- Cẩn thận không đứt tay!

- Không sao đâu, tôi có thể gọt táo được... tôi đã từng thử rồi... anh đợi chút đi.

Đang gọt dở quả táo thì cô bị trượt tay, quả táo lăn xuống đất còn con dao thì cứa và ngón tay cô.

- A, đau quá! - Nilk kêu lên

Lập tức Zenka rút nhanh tờ giấy ăn trên bàn rồi dùng nó túm lấy vết thương đang chảy máu trên tay Nilk.

- Biết ngay mà, cô không làm gì nên thân cả!

- Tôi chỉ hơi bất cẩn thôi – Cô thanh minh.

- Để mình bị thương như vậy mà lại còn cố cãi nữa sao?

- Anh túm tay tôi thế này đau quá!

- Không sao, giữ chặt như thế này thì máu sẽ không chảy.

- Liệu tôi có bị chảy máu tới chết không nhỉ? – Nilk phân vân.

- Thế thì cô chết lâu rồi, NÓI LINH TINH, ngồi im ở đó tôi đi lấy băng.

Vài phút sau, ngón tay của cô đã được dán băng cẩn thận, cô ngồi nhìn Zenka gọt táo một cách “chuyên nghiệp”

- Anh gọt táo bằng tay trái sao?

- Một số lúc.

- Anh giỏi thật đấy nhỉ, nấu ăn cũng biết nữa, ai dạy anh thế?

- Tôi tự học.

- À, là vì anh phải sống một mình nhỉ?

- Không, chỉ cần tập trung thì làm được thôi.

- Anh dạy tôi nấu ăn đi, anh nấu bữa sáng, tôi sẽ nấu bữa tối.

- Tự học đi tôi không có thời gian để chỉ.

Tối hôm đó, Huyền gặp Quân và Nhung để khảo vụ cô vừa nhận lương. Ba người nói chuyện rôm rả tới tận 10 giờ, thấy muộn, Quân bèn chở hai cô gái về tới nhà. Chia tay Nhung ở phố D, Quân chở Huyền thông dong trên các con đường Hà Nội. Cô không muốn cậu biết nơi mình ở nên yêu cầu cậu dừng lại tại một con phố đông đúc gần đó.

- Huyền này! – Quân gọi – Khi nào cậu mới cho tớ biết nhà?

- Sớm thôi!

- Tớ có một việc này muốn nói.

- Cậu nói đi!

- Sắp tới ở khách sạn M có tổ chức dạ hội, cậu tham gia cùng tớ nhé, thú vị lắm đấy.

- Ừm...
 - Tớ đã forward cho cậu thông tin về nó trong mail rồi, cậu check nhé!
 - OK, nhưng có gì mà thú vị vậy?
 - Dạ hội này lấy tên là “Masks” khi tham dự cậu phải đeo mặt nạ Venice, cậu thấy thú vị không?
 - Hay vậy sao?
 - Đúng thế, tớ đã giành được vé mời rồi, tớ chuẩn bị trang phục cho cậu nhé!
 - Vậy là tớ chỉ phải đi thôi sao?
 - Đúng vậy!
 - Mai tớ trả lời Quân nhé... à... tớ nghĩ là tớ tham gia được đấy, nhờ Quân chuyện trang phục vậy!
 - Tớ vui quá, tớ sẽ nhờ Hưng một tiếng, cậu nhớ không, cậu Hưng làm thiết kế, bạn học với tớ ấy!
 - Có!
 - Vậy thì nhờ 2 cậu thôi!
- Mở cửa ra khỏi phòng khi đã 1 a.m, Zenka thấy Nilk đang ôm máy tính.
- Không đi ngủ đi?
 - Tôi đang bận thi.
 - Thi gì?
 - Cờ caro.
 - Thế thì cần gì mà phải thi?
 - Tôi muốn tham dự một buổi dạ hội, họ nói nếu thắng 20 ván caro liên tiếp thì được nhận miễn phí một vé mời. Tôi không muốn là người đi kèm nên muốn thi.
 - Vậy là dạ hội sẽ có thêm một con heo sữa?
 - Sao anh lại cứ phải mĩa mai như thế nhỉ? Ôi đấy, thôi rồi, tại anh mà tôi thua rồi đấy, tôi vừa thắng 10 ván liên tiếp đấy! Bắt đền anh đấy, hạn đăng ký chỉ còn đến 8 giờ sáng ngày mai nữa thôi.
 - Có mỗi chuyện đấy mà cũng... đằng nào thì chẳng có người mời rồi đó thôi?
 - Nhưng tôi không thích. Tất cả là tại anh mà ra cả!
 - Thật đúng là biết gây chuyện, tôi chỉ có ý định uống nước thôi.
 - Không nước nôi gì hết, tại anh mà tôi thua. – Nilk bắt đầu bực tức.
 - Vậy chứ thua mấy lần rồi?
 - Một ... một số lần ... nhưng lần vừa rồi rất quan trọng.
 - Lắm chuyện
- Zenka cần nhàn, cậu xoay chiếc laptop về phía mình rồi hí hoáy với con chuột. Chỉ một tiếng sau cậu ngẩng lên nói với cô:
- Thắng được đủ 20 ván liên tiếp rồi đây này, hết nợ nhé!
 - Anh chơi nhanh thật đấy, phục anh ghê!
 - Gì mà khó, gặp ai thì bảo người ta chơi hết 10 ván mới được thôi, thế alf xong, đâu cần đấu với nhiều người, tôi đi uống nước đây?
 - Để tôi rót cho, tôi phải cảm ơn anh mà!

Nilk lật đật chạy đi lấy nước, lát sau cô hớn hở chạy tới bên Zenka đang đứng bên TV. Do bất cẩn và vội vàng, hai chân cô vướng vào nhau, cô lắng nghe tiếng trượt của chính mình và chờ đợi một tiếng “ụch” khi cô tiếp đất. Nhưng không có tiếng ụch nào hết, Nilk chớp chớp mắt khi đầu cô đang “yên vị” trên ngực Zenka. Chỉ trong vài tik tak, cậu đã nhanh chóng nhảy tới đưa tay phải đỡ cô khỏi ngã, tay trái ngăn cho ly nước trên tay cô không văng ra ngoài.

- Cô đứng dậy được chứ?
- Vâng... - Nilk lúng túng.
- Đi đứng không chịu để ý.
- Tôi xin lỗi... A!...

Cô kêu lên một tiếng rồi nhảy lò cò tới chỗ chiếc sofa.

- Chân tôi đau.

Zenka cúi xuống, kiểm tra cái chân:

- Không sao đâu, chỉ bị trẹo chân.

Ngay sau câu nói đó cậu nắn lại chân cho cô, Nilk kêu đau oai oái.

- Đừng đi lại nhiều, cũng đừng đi đồ cao gót, chịu khó trong mấy ngày. Giờ thì đi ngủ đi.
- Thế tôi về phòng đây! - Nilk nói, mắt cô còn hơi ướt.

Nhìn cô gái từ từ đứng dậy, tập tễnh đi mấy bước Zenka tiến tới rồi cúi người xuống:

- Lên đi, tôi công cô về phòng.
- Thôi, không cần đâu!
- Nếu chân cô bị nặng hơn thì hết đi dạ hội, lúc đó thì mệt!

Lương lự một lát rồi Nilk leo lên lưng cậu, cô lí nhí:

- Ban này, cảm ơn anh!
- Không cần tôi chỉ tránh cho chung cư khỏi bị ĐỘNG ĐẤT thôi!
- Đây anh kia...
- Đang bị thương thì ngồi im, ngo nguậy lại ngã.

...

Chiều hai hôm sau, đang chuẩn bị đi làm thì Zenka thấy Nilk trong bộ áo dài trắng tập tễnh đi lại liên tục trong phòng khách

- Chân căng thế kia lại còn bày trò? Cô không ngồi im được sao?
- Không được đâu, tôi phải chụp ảnh tôi để gửi đi mà!
- Gửi đi đâu.
- Tối bạn tổ chức dạ hội ấy, họ nói biết đâu được chọn làm hình ảnh đại diện.
- Cô thì đại diện cho cái gì được? Kẹo Mút siêu béo chắc?
- Tôi đang bận lắm đây, tôi chưa chụp được kiểu nào đẹp cả, anh chụp hộ tôi với! – Nilk đưa máy ảnh cho cậu – Chụp lấy hoàng hôn nhé, đẹp mê ly luôn!
- Cô có máy ảnh tốt đấy...
- Vậy là anh cũng biết nhìn đồ đấy nhỉ, tôi quý nó lắm đấy không mang ra để đặt tiền đâu.
- ...dùng nó để chụp cô thì ... PHÍ quá!

- CÁI ANH KIA!!!! Tôi nhờ rồi cơ mà!

Zenka nhắc máy lên chụp vài lần rồi đưa máy cho cô. Có cuộc hẹn lúc 6 giờ với Quân nên Nilk nhanh chân thay đồ rồi đi ra ngoài không quên mang theo máy ảnh để xem kỹ các file vừa chụp. Đón cô tại điểm hẹn, Quân đưa cô tới thẳng tiệm may trắng lẹ của Hưng-bạn cậu-để lấy số đo và chọn mẫu váy. Chỉ một lát, Quân chọn cho Huyền một chiếc váy đỏ với tầng váy khá cầu kỳ rồi nhờ Hưng chỉnh sửa cho vừa với cô. Huyền đang lúi húi chọn phụ kiện thì Hưng kéo cậu bạn ra một góc:

- Cô ấy không có gì đặc biệt cả sao cậu thích?

- Tớ cũng không rõ từ khi nào nữa nhưng khi ở bên cạnh cô ấy tớ lại không muốn rời xa chút nào cả!

- Thiếu gì người đẹp thích cậu.

- Nhưng tớ lại thích cô ấy.

- Bó tay!

- Chuyện này nhờ cậu nhé!...

Ghi lại cho Hưng địa chỉ để cậu gửi đồ ình, Huyền dùng địa chỉ nhà Thanh và gọi điện nhờ bạn mang ình khi có đồ gửi tới. Sau đó, cô và Quân cùng dùng bữa tại một nhà hàng cạnh hồ Tây mà không hay biết tới một chuyện đã xảy ra với chiếc váy của mình.

Ngân tới chỗ Hưng khi đã muộn, đậu chiếc xe sang trọng của mình bên lề đường, cô bước vào trong.

- Chào Hưng, đang uống coffee sao?

- Ủ, dạo này bạn quá!

- Chắc tại thấy cậu có tay nghề nên nhiều người tin tưởng đấy!

- Ngân quá khen rồi, mình có gì đâu cơ chứ!

- Tại cậu khiêm tốn đấy thôi!

- Váy của Ngân xong rồi đấy!

- Cậu đúng hẹn quá!

- Vì người Ngân chuẩn nên không vất vả gì đâu.

- Ôi, chỗ cậu có cái váy đỏ này trông sang ghê!

- Không bằng chiếc của cậu nhưng vì người mặc cũng không có gì đặc biệt nên cũng có thể coi là được.

- Vậy sao?

- Ủ, tớ làm nhanh vì đây là Quân nhờ đấy chứ, mất một lúc giờ thì xong rồi!

- Quân tới nhờ cậu sao?

- Dích thân tới tận nơi nữa, chọn đồ cho người cậu ấy thích mà!

- Người mà Quân thích sao?

- Ngân cũng ngạc nhiên phải không? Tớ cũng ngạc nhiên lắm, cô ấy không xinh lắm, hơi thấp nữa, giá mà cậu ấy để ý tới cậu thì có phải tốt không! Ngày xưa học cùng cấp 3 ai cũng nghĩ hai cậu đẹp đôi.

- Cậu lại đùa thái quá rồi! – Ngân chống tay lên bàn.

Bất cẩn cô đụng vào chiếc thước kẻ trên bàn khiến ly coffee trượt rơi xuống đất, nước trong cốc văng một phần vào tà váy của Huyền mà cả hai đều không biết.

- Ôi, tớ làm đổ coffee của cậu rồi!

- Không sao, không bị làm sao cả đâu!

Sáng hôm sau, do mệt mỏi, Hưng đặt chiếc váy vào túi mà không kiểm tra tới vết coffee tối qua. Chiếc váy theo chân người chuyển phát nhanh tới nhà Thanh rồi theo cô tới tay Huyền.

Về tới nhà sau một ngày đầy hào hứng, Nilk tự trang điểm và làm tóc ình thật đẹp. Cô rất vui khi nghĩ tới buổi tối ngày hôm nay khi cô được khoác chiếc váy đỏ và có thể bước đi tự tin theo từng điệu nhảy nhất là khi chân cô đã khỏi.

Đang trong lúc vui vẻ thì Zenka từ từ bước ra khỏi phòng.

- Anh đang chuẩn bị đi làm đó sao? Tối nay tôi không ở nhà đâu!

- Biết.

- À, anh đợi một chút, tôi mặc váy rồi anh xem nhé!

- Cô cần gì điều đó chứ?

- Nhưng tôi muốn biết, chỉ một lát thôi.

Lát sau, Nilk bước ra trong chiếc váy đỏ, lướt nhẹ qua đôi mắt ngái ngủ của Zenka, cậu ngáp dài một cái:

- Cầu kỳ quá!

- Đẹp không?

- Cô hỏi cái váy hay là cô?

- Tôi.

- Cô thì xấu thôi rồi không cần hỏi, còn cái váy thì có vẻ ghét cô!

- Tại sao thế?

Zenka không nói gì, tiến tới bên cô nhắc tà váy dính coffee lên.

- Cô không định để nó như thế này chứ?

- Ôi trời ơi, sao lại như thế này?

- Có thể họ bắt cần không để ý.

- Hôm trước nó đã rất HOÀN HẢO mà, bây giờ tôi phải làm gì đây?

- Thử gột xem sao.

15 phút sau:

- Không ổn, vết coffee không đi hết! – Zenka kết luận.

- Vậy tôi biết làm sao bây giờ? Sắp tới giờ hẹn rồi, tôi lại không có váy nào khác cả.

- Cô thử váy của mẹ tôi vậy!

- Bố mẹ anh đã từng ở đây sao?

- Không, chỉ có đồ đạc thôi.

Nilk đành phải cố gắng mặc chiếc váy trắng với tà váy bằng voan nhẹ nhàng phần thân được đính cầu kỳ với kim tuyến và hạt cườm. Nhìn đôi lông mày hơi nhíu lại của Zenka, cô thở dài thườn thượt.

- Váy cũ nên có vài chỗ không ổn.

- Tôi không có duyên với những chuyện như thế này rồi!

- Không phải nắn đâu, chỉnh lại là được.

Thế rồi, Zenka đi lấy kim chỉ, nhẹ nhàng sửa lại vài chỗ bị tuột mép và vài hạt cườm sắp rơi.

- Anh giỏi thật đấy nhỉ, việc gì cũng biết!

- Không có gì, tôi sẽ đính lông vũ lên hai bên tay áo ít nhất thì cái váy sẽ không quá bất ổn.
- Vậy thì nhờ anh thôi! Váy... bố mẹ anh giờ ở đâu? Tôi dùng váy của bác như thế này có được không?
- Định cư tại Thụy Sĩ rồi!

Nilk quan sát Zenka với ánh mắt rất tập trung và đôi tay đang lướt rất nhanh cùng kim chỉ, anh làm việc rất tỉ mỉ và không hề nói lấy một câu nào.

- Tôi sửa thêm vài chỗ nữa là cô ra ngoài được rồi đấy!
- Anh tài thật!
- Trước đây tôi từng phụ trách phục trang trước khi được chơi đàn ở quán... Hừm... Xong rồi đấy!

Nilk ngắm nghía cái váy vừa được “cải cách”, sau khi đính thêm một ít hạt kim sa và đính thêm lông vũ hai bên tay áo, chiếc váy trở nên khác biệt rất nhiều. Cô đeo lên cổ chuỗi hạt ngọc trai mà Quân đã gửi kèm trong chiếc váy trước, quay sang hỏi Zenka:

- Tôi tò mò lắm, bố mẹ anh sang nước ngoài rồi sao anh không đi cùng?
- Chúng ta chỉ là “hàng xóm” thôi, biết thế là đủ rồi đấy!
- Vậy thì tôi sẽ làm BẠN với anh, như thế tôi có thể hỏi được không?

Nilk nhìn thẳng vào Zenka, đôi mắt anh chạm vào đôi mắt rất thẳng thắn đó, cô nhìn anh không chớp mắt, ánh mắt kiên nghị đó khiến anh đành phải quay đi.

- Có điện thoại rồi kìa!

Nilk nhanh chóng nhắc máy:

- Tôi đi đây!
 - Trông cô thế này thì lát nữa kiếm đâu được cái mo úp vào đi nhé, như thế đỡ mang tiếng.
- Định cãi lại anh ta nhưng vì không có thời gian Nilk vội vã đi khỏi nhà. Zenka cũng đi khỏi ngay sau đó, trên đường tới bar thì điện thoại của cậu rung lên
- Anh Trung à, chuyện gì thế?
 - Anh cần một chân violin, có chuyện gấp, cậu violin anh nhờ đang ốm phải nằm viện, em giúp anh chút nhé!
 - Cũng được, nhưng đừng yêu cầu khó quá!
 - Yên tâm, toàn người nhà thôi, Nam cũng tham gia chân MC ở đó, em cứ thoải mái, bây giờ em ở đâu?
 - Góc đường V.
 - Anh sẽ mang plet đen tới cho em rồi đưa em tới đó.
 - OK!

Đón Huyền tại nơi hẹn, Quân ngạc nhiên trước bộ váy trắng của cô, biết cậu đang thắc mắc nên cô giải thích:

- Tớ thích chiếc váy mà Quân chuẩn bị lắm, nhưng tớ thấy mình không có duyên khi mặc nó nên tớ đã đổi.
- Không sao đâu, tớ thấy... đột nhiên tớ lại nghĩ là... cậu giống hệt như một THIÊN THẦN vậy!
- Cậu nói quá rồi! – Huyền đỏ mặt.
- Không, tớ đã nghĩ như vậy thật đấy!

Lát sau, Tuấn Anh và Thành đã tới nơi, đưa đồ cho cậu thay xong xuôi, anh cũng thay đồ và đưa cho cậu nhóc chiếc mặt nạ nửa mặt màu đen:

- Làm gì thế anh?

- Đeo vào đi! Yêu cầu của Ban tổ chức đây, tối nay là dạ hội của mặt nạ mà!
- Lắm chuyện!
- Ủ, có thể với em là như vậy, toàn người của giới thượng lưu hết đây!
- Anh muốn kiểm soát gì sao?
- Thằng này, đâu phải thế!
- Chữ “tiền” đang hiện trên mặt anh kìa! – Tuấn Anh châm chọc.

Bước vào trong khán phòng sang trọng, Thành bắt đầu bận rộn với việc thay đổi nhân sự và những cuộc trò chuyện, Tuấn Anh ngó thấy Nam đang bận rộn bên tập kịch bản nên cậu ngồi một chỗ chờ “hiệu lệnh” của Thành.

Dưới khán phòng, Huyền hơi ỉu rủ vì chẳng có ai để nói chuyện cùng, còn Quân mặc dù đi cùng cô nhưng lại bận rộn trong những cuộc nói chuyện xã giao. Đường đường là công tử của Viện trưởng Viện Kiểm sát lại thông minh và tài giỏi nên cậu không thiếu những mối quan hệ, Huyền thờ ơ nhìn những người đó rồi lại nhìn lên sân khấu. Cô bị thu hút bởi chàng nhạc công violin đang biểu diễn ở phía trên, cô tiến lại gần hơn để nhìn cho rõ và để kiểm chứng những gì mình đang suy đoán. Cô ngắm nghía thật kỹ người nhạc công với quả đầu xù màu hung đỏ và chiếc mặt nạ đen đó, đặc biệt là chiếc nhẫn hình chữ Z trên tay anh ta, Zenka từng nói nó là độc nhất vô nhị trên thế giới vì chính cậu “đeo gọt”. Vậy người đó có phải là Zenka không nhỉ, Huyền tự hỏi. Cô đợi khi bài biểu diễn kết thúc, cô tiến tới và đứng ngay cạnh nơi người con trai đó vừa bước xuống.

- Zenka... có phải anh không?

Nghe tiếng gọi, anh quay đầu lại nhìn cô trong vài giây:

- Vậy là cô đeo mo thật đấy hả?
- Mo nào? Đây là... Sao anh lại ở đây?
- Biết cô ở đây tôi sẽ không tới.
- Anh kiểm tra cái mặt nạ đó thế?
- Tôi thấy cô, sợ sẽ bị xấu hổ nên đeo mo trước.
- Anh thật đúng là...

Câu nói của Huyền bị gián đoạn bởi Mr. MC đã bắt đầu lên tiếng:

- Chào mừng toàn thể các vị khách quý đã tham dự buổi tối rất đặc biệt này của khách sạn chúng tôi, xin thay mặt cho Ban tổ chức được gửi lời cảm ơn trân trọng nhất tới quý vị... Sau đây, chúng tôi xin công bố về những sự kiện quan trọng sẽ diễn ra trong buổi tối ngày hôm nay... Thứ nhất, là việc bầu chọn cho 5 gương mặt đại diện cho khách sạn được tuyển chọn từ ảnh của các thí sinh đã gửi về cho chúng tôi...
- Không có cô trong top 5 rồi đấy nhỉ? – Zenka hỏi.
- Tại tôi không gửi ảnh đi thôi, tôi không chọn được kiểu nào cả.
- Chọn gì thì có thay đổi được đâu? Cô đâu có...
- Đâu có gì?

Tiếng nói của Nam vẫn vang trên sân khấu

- Sau khi chiêm ngưỡng 5 gương mặt ưu tú này, quý vị hay vui lòng bỏ phiếu cho họ tại các hòm phiếu đặt tại góc trái sân khấu... Tôi xin công bố cách thức bỏ phiếu... khi quý vị bước vào khán phòng này tôi chắc chắn quý vị đã nhận được tấm thiệp rất đặc biệt trên tay tôi đây... Mở tấm thiệp này ra quý vị sẽ thấy một hình vuông màu xanh và một hình tròn màu đỏ tượng trưng cho hai kí hiệu trong cờ caro mà quý vị đã vất vả vượt qua rất nhiều trận đấu để tới đây... Hình vuông dùng để bầu chọn gương mặt đại diện của chúng tôi, người thắng cuộc sẽ được ký một hợp đồng trị giá 50 triệu đồng... Và hình tròn để bầu chọn cho cô gái

đẹp nhất trong buổi tối ngày hôm nay... Quý vị hãy dán hình tròn này lên tà váy hoặc vai áo của cô gái đó. Người thắng sẽ được nhận chiếc vương miện trị giá 5 triệu của ban tổ chức chúng tôi... Dạ hội của chúng ta sẽ bắt đầu ngay tại thời điểm này...

Sau đó, cả khán phòng ngập trong những tràng pháo tay và trở nên ồn ào với những tiếng bàn tán xôn xao. Mở tấm thiệp trong tay mình, Huyền tần ngần:

- Không biết ai sẽ bỏ phiếu cho tôi nhỉ?

Không nói gì, Zenka lấy vật-thể-màu-đỏ trong tấm thiệp dán lên vai áo cô.

- Hả? Sao anh lại...

- Tự bỏ 1000 một phiếu cũng không chết đâu!

- Nhưng tôi không đẹp! – Nilk buồn rầu.

- Chẳng phải cô đã tới đây một cách đường hoàng đó sao? Cô là khách mời còn gì?

- Thì... đây là nhờ anh nữa!

Huyền đang định nói gì đó thì nhạc bắt đầu nổi lên nhẹ nhàng, những người xung quanh bắt đầu cặp đôi với nhau và tiến ra giữa sảnh, cô ngừng lại.

Tại một góc khác, Quân tìm khắp nơi bóng dáng của Huyền nhưng không thấy cô đâu, anh vô tình đụng phải Ngân lập tức anh xin lỗi cô rồi rút.

- Cậu có thể mời tớ nhảy để thay cho việc xin lỗi được không? – Ngân cười nhìn anh.

Hơi lưỡng lự một chút, Quân tươi cười nắm tay cô:

- Rất sẵn sàng!

Zenka đang định bước đi thì Nilk giữ anh lại:

- Anh không biết là khi tham dự những buổi như thế này thì một người LỊCH SỰ sẽ mời cô gái ĐÚNG CẠNH anh ta khiêu vũ sao?

- Cô lôi đâu ra cái Ý TƯỞNG đó hả?

- Anh không mời tôi nhảy sao?

- Sao lại phải làm thế? – Zenka nhăn mặt.

- Vì anh đứng gần tôi nhất!

- Cô nên chọn ai đó khác sao lại có ý định khiêu vũ với một nhạc công chứ?

- Tôi không có ai mời cả mà!

- Chết mệt.

- Nếu anh không biết khiêu vũ thì tôi sẽ giúp. Làm ơn đi mà... - Nilk nài nỉ.

- Chẳng có trò đùa nào hay hơn trò này! – Cậu than thở.

Cậu nắm tay Nilk, tiến vào trong, hai người hòa mình cùng những cặp khác trong điệu nhạc nhẹ nhàng.

- Anh biết cả việc khiêu vũ nữa sao?

- Anh Minh bắt tôi đi học, chẳng để làm gì cả.

- May quá, như thế thì tôi mới được nhờ chứ!

- Nhờ cái đầu cô, tôi chỉ mong nó nhanh hết.

...

Khi điệu nhạc kết thúc, Zenka cúi gập người rất ra dáng chào cô

- Miễn gặp lại nhé, tôi đi về đây!

...

Quân hấp tấp chạy tới bên Huyền:

- Cậu đi đâu vậy? Tôi tìm cậu này giờ.

- Tôi không để ý...

- Vậy cậu khiêu vũ với tôi để chuộc lỗi đi nhé!

- Được thôi, có gì khó đâu!

- Chỉ với một mình tôi thôi nhé!

- Quân hơi quá đáng rồi đấy, sao tôi phải chuộc lỗi nhiều thế?

- Tôi đùa đấy mà! À, đúng rồi...

Quân nhanh chóng dán một hình tròn đỏ lên vai áo cô:

- Tôi vote cho cậu đấy!

- Tại không ai vote cho tôi nên cậu sợ tôi sẽ buồn chứ gì?

- Đâu có, mà cũng có người vote cho cậu đó thôi!

Huyền nhìn chằm chằm đỏ mặt Zenka tự ý gắn lên, cô cười như mếu, phiếu thì là của cô mà.

- Cứ coi như vậy đi...

...

Huyền rời khỏi khán phòng ồn ào, tìm một góc riêng yên tĩnh và hít hà không khí dễ chịu nơi ban công, Quân đi theo cô tới đó.

- Tôi không thích hợp với những nơi như thế này thì phải!

- Tại cậu chưa quen!

- Có lẽ thế thật, tôi thấy nơi này khiến tôi thấy mệt mỏi.

Quân nhìn gương mặt của Huyền khi gỡ bỏ mặt nạ ra rồi thở dài:

- Tôi thấy lo lắng!

- Có chuyện gì vậy?

- Huyền à, tôi thấy càng lúc cậu càng xa cách quá. Cậu không cho tôi biết cậu đang ở đâu, đang gặp những chuyện gì khó khăn, cậu cũng không chia sẻ với tôi nhiều như lúc trước nữa! Sao cậu không nói với tôi? Cậu cần gì tôi cũng sẽ giúp mà!

- Cậu cũng phải thông cảm với tôi chứ? – Huyền hỏi lại – Tôi ra khỏi nhà không phải vì tôi muốn thế, tôi muốn chứng minh rằng mình là một người thật sự trưởng thành có thể chịu trách nhiệm ọi quyết định của mình, Tôi không muốn dựa dẫm vào cậu quá nhiều dù cậu có thể. Nhưng nếu như vậy, tôi sẽ trở thành người chỉ biết tới mình, tôi không muốn thế! Tôi muốn mình thật sự có thể đứng bằng chính sức mình!

- Tôi xin lỗi vì đã trách cậu! Nhưng ít nhất cậu đừng mất liên lạc như lúc trước nhé!

- Chuyện đó thật sự có lỗi, tôi thành thật xin lỗi!

- Khi cậu bỏ đi như vậy, tôi đã lo tới nỗi không chớp mắt được, tôi chỉ nghĩ tới cậu thôi...

Hai tay Huyền bắt đầu đỏ bừng lên, Quân nhẹ nhàng chạm tay lên vai cô:

-Tôi không biết cậu có nghĩ nhiều về tôi như tôi đã nghĩ về cậu không, nhưng khi cậu đi tôi mới biết cậu thật sự quan trọng với tôi. Tôi nhớ nụ cười của cậu, nhớ những lúc cậu trêu chọc tôi để tôi không buồn. Thật sự rất nhớ! – Ngừng lại vài giây, Quân nói tiếp – Tôi thật sự rất yêu cậu... từ lâu lắm rồi...

Huyền lặng người đi trong những cảm xúc lẩn lộn của mình, cô không biết nên nói gì với cậu thì đôi môi cô bị gấn chặt bởi Quân. Tim cô đập loạn xạ:

- Quân, Huyền thì thảo, ở đây đông người quá!

Quân nhẹ nhàng ôm cô vào lòng:

- Không sao đâu! ...

Ngân chết lặng người khi chứng kiến cảnh tượng đó từ đầu tới cuối, với ý định cho Quân thấy tà váy trắng lấp lánh của mình được gấn rất nhiều chấm đỏ thì cô lại thấy nụ hôn của anh dành ột cô gái mà cô không biết. “Yêu từ lâu lắm rồi...” những từ đó xoáy vào tâm trí cô, cậu ấy đã yêu một ai đó mà cô không hề biết, cô thấy trái tim mình đau thắt. Cho dù cô có là người đẹp nhất tối nay thì cũng không thể so bì với cô gái đó. Ngân cố gắng bước đi đầy tự tin, dù cô không có được trái tim đó thì cô cũng cần giữ được sự bình tĩnh của mình.

Huyền thở rất khê trong vòng tay Quân, anh cũng im lặng vì sợ rằng khoảnh khắc mà cô gái mạnh mẽ và giàu tự trọng này đang rất ngoan ngoãn trong vòng tay anh sẽ biến mất.

- Chuyện này bất ngờ quá! – Huyền lên tiếng.

- Anh biết, Quân đột ngột thay đổi cách xưng hô, anh sẽ đợi cho tới khi em nói em cũng yêu anh. Cho dù là phải chờ cả cuộc đời này, anh cũng sẽ luôn yêu em...

Rồi anh lại hôn cô thêm lần nữa khi hai người chia tay tại một góc phố. Quân ôm cô rất chặt, Huyền run lên rất khê trong vòng tay ấm áp đó. Cô quay cuồng trong bất ngờ, nụ hôn đầu tiên của cô là với Quân chứ không phải là ai khác và tình yêu đó đang thiêu đốt trái tim Huyền khiến cô thấy choáng ngợp.

Về tới nhà, Huyền thấy mình vẫn còn lâng lâng như trên mây khi nghĩ lại từng lời Quân nói với cô tối nay. Chạm tay lên môi, cô cảm thấy đôi môi anh như còn ở đó, đầy nồng nhiệt và si mê, Huyền đỏ mặt.

5. Chương 5: Present, Love Và Tai Nạn Của Cô Bạn Thân

Những ngày sau đó, Zenka không về nhà, anh chỉ để lại một tờ giấy thông báo mình đi vắng, Nilk không quan tâm tới điều đó cho lắm, tâm trí cô vui trong những môn thi giữa kỳ và đôi lúc bị xao nhãng khi Quân nhắc cô ăn uống đầy đủ. Cô thật sự không ăn uống điều độ như lúc trước, mỗi khi nghĩ tới nụ hôn của mình với Quân cô lại trở nên thẫn thờ và không muốn ăn gì vì cảm giác rằng một nụ hôn có thể khiến người ta no cứ bám lấy cô.

Kết thúc môn thi đầu tiên, trở về nhà, cô thấy Zenka nằm trên sofa, bất động, người nồng nặc mùi rượu.

- Anh uống rượu đấy sao? – Cô lên tiếng.

- Không!

- Đúng là không chấp nhận được, uống tới say rồi nằm một chỗ thế kia.

- Tôi không uống!

- Say ai mà chả nói thế. Làm sao tin được anh?

- Tôi không uống, tôi chỉ chờ người say về nhà.

- Vậy sao? Tôi đi nấu cái gì đó để ăn tối nhé!

- ...

Lát sau, Nilk dọn bàn, Zenka vừa bước ra khỏi nhà tắm.

- Anh ăn một mình nhé, tôi không ăn đâu!

- Bỏ bữa sao?
- Không, tôi ăn vặt trước đó rồi.

Hoàn thành công việc thường lệ đó xong, Nilk xoay cái laptop của Zenka về phía mình tranh thủ nhắn tin cho Nhung. Zenka bước ra từ nhà bếp, cầm theo đĩa và một miếng thịt:

- Thử đi! – Anh ta nói
- Tôi không ăn nữa đâu.
- Một chút thôi.
- Mặn quá! – Nilk nhăn mặt.
- Mặn nhỉ, cô nấu chứ ai?
- Xin lỗi.
- Không chịu tập trung khi nấu sao?
- Tôi làm lại nhé?
- Không cần!

Lát sau, quay ra phòng khách, Zenka với tay lấy cuốn tạp chí, đọc lướt qua vài trang. Nilk ngồi thần thờ bên tin nhắn của Quân, cậu vừa nhắc cô ngủ sớm nhưng phần còn lại của tin nhắn với vồn vẹn 3 chữ “Anh yêu em” làm cô thấy trái tim mình đập rộn ràng. Quan sát cô gái ngồi thần thờ và dờ dẩn như vậy, Zenka nhếch mép

- Trông cô như vừa bị ai hớp hồn thế kia.
- Không... đâu có ai đâu...- Nilk lúng túng
- Chẳng lẽ có ai đó vừa nói với cô vài lời có cánh sao? Hay là cô đang thích ai?
- Không...có gì đâu...!

Zenka xếp những tờ tạp chí lên giá rồi bỏ quần áo vào máy giặt, bất ngờ Nilk lên tiếng:

- Anh đã từng thích ai đó chưa?
- THÍCH KHÔNG AI CẢ.
- Sao anh lại không thích ai thế nhỉ, thích một ai đó đâu có gì là không được?
- Lẳng nhăng! Ngoại trừ những người trong gia đình thì tôi không thích ai hết!
- Vậy anh không có mẫu người nào lý tưởng không?
- Mọi người có vẻ quan trọng chuyện đó nhỉ, ai cũng hỏi, tôi không có mẫu người nào hết.
- Thế thì anh cũng TÊ NHẬT ghê!
- Tôi không thấy đấy là vấn đề.
- Trước đây tôi có từng thích một anh học trên tôi 2 lớp, anh ấy là một người rất tài giỏi lại dễ mến nữa, thế nhưng khi tôi cố gắng bày tỏ tình cảm thì bị người ta “đá”. Anh ấy nói tôi quá trẻ con!
- Người ta nghĩ sao là việc của người ta.
- Thế nhưng tôi thì bị shock, về sau tôi không thích ai nữa.
- Cô đúng là đồ ngốc, ngốc như cô nên mới bị người khác ảnh hưởng, chẳng việc gì phải thế! Trong tiếng Anh cô biết từ “PRESENT” không, nó vừa có nghĩa là hiện tại vừa có nghĩa là món quà. Mỗi đứa con là vừa lại hiện tại của bố mẹ vừa là một món quà mà họ trân trọng, yêu thương và ngược lại. Cô được bố mẹ cô sinh ra, nuôi nấng, chăm sóc và lo lắng, với họ cô là một present, thế nhưng nếu người nào đó không nghĩ rằng cô là present của họ, không thật sự trân trọng cô như vậy thì cần gì phải bận tâm.

- Anh THẬT SỰ nghĩ như thế sao?
- Nghĩ thì ai cấm đâu. Nhưng tự dưng cô kể chuyện đó làm gì thế?
- Vì có người vừa ngỏ lời với tôi, nhưng tôi lại không biết nên thế nào – Nilk hơi ngượng ngùng.
- Ra vậy, vậy là có người thích cô, Zenka nói với vẻ chăm chọc.
- Nhưng tôi không biết là tôi có thật sự có thể yêu thương người ta hay không! – Nilk tần ngần.
- Tôi thấy người ta nói là con trai thường có xu hướng chọn người yêu giống mẹ mình, nếu cô chăm sóc cho anh ta giống như mẹ anh ta là được!
- Vậy nhờ tôi không làm được việc đó thì sao, tôi vốn dĩ đâu có khéo tay hay giỏi chăm sóc người khác chứ?
- Tự học thôi, ai giúp cô.
- Tôi còn chưa dám tin là có một ai đó thích mình nữa! – Nilk thở dài – Giống như một cái gì đó chưa từng xảy ra đối với tôi vậy.
- Tôi không thích phải nói nhiều vấn đề trong cùng một buổi tối, nếu cô không thấy tự tin vào chính mình thì có nói cũng không có nghĩa gì.
- Vậy thì thôi, dẫu sao cũng nên cảm ơn anh, chưa có ai nói với tôi những điều như vậy cả.

Zenka không nói gì, cậu tựa người bên giá sách một lát rồi lên tiếng:

- Trước đây, khi giáo viên tiếng Anh của tôi có nhắc đến một vấn đề trong ngữ pháp tiếng Anh là động từ “LOVE” không chia ở dạng tiếp diễn và “loving” chỉ được chấp nhận trong các bài hát. Khi đó tôi không quan tâm cho lắm. Mãi cho tới lúc anh Minh yêu chị Loan và ngoài chị ấy thì anh không yêu ai khác nữa... Anh ấy khiến tôi nghĩ tới điều đó... Thì Hiện tại đơn có 3 cách dùng, thứ nhất là dùng để diễn tả hành động lặp đi lặp lại như một thói quen, phong tục, khả năng; thứ hai là diễn tả một hành động có tính chất lâu dài ổn định hay hành động còn đúng trong thời gian dài; thứ ba là diễn tả một chân lý hoặc đúng một cách hiển nhiên. Nếu có ai đó yêu cô và tình yêu đó có thể xếp ngang với chân lý mặt trời mọc hướng đông và lặn hướng tây thì việc cô yêu người đó đâu có khó quyết định.

Huyền ngạc nhiên nhìn Zenka từ đầu tới chân, liệu có đúng là anh ta vừa nói những lời đó hay không. Một lát, anh nói tiếp:

- Bây giờ sắp tới mùa mưa ngâu rồi, ra ngoài đường thì mang theo ô hay gì đó đi! Heo mà dầm mưa thì thịt không ngon đâu! Tôi đi ngủ cho khỏe!

Nilk gọi với theo Zenka khi anh mở cửa phòng riêng

- Sao anh lại giúp tôi?
- Như thế thì cô sẽ đi lấy chồng rồi sớm rời khỏi đây.
- Anh muốn tôi đi khỏi đến thế sao?
- Cô có người yêu rồi thì càng nên rời khỏi đây sớm.

Ngày hôm sau, Huyền kết thúc xong môn thi cuối cùng, đầu óc cô nghĩ mãi về những điều mà Zenka nói với mình, nhưng rồi cô lại thấy ghét anh ta trở lại khi lần hẹn hò đầu tiên của cô với Quân bị cơn mưa tầm tã phá nát. Huyền quy hết lỗi đó là do Zenka gây ra khi tối qua anh ta không có thái độ trêu người người khác như mọi khi. Ngồi bên Quân trong quán coffee ấm áp, trong bản nhạc nhẹ nhàng và bàn tay anh đang nắm tay cô thật lâu, Huyền cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chuyện Quân ngỏ lời với Huyền làm Nhung ngạc nhiên thật sự, mặc dù đã dự tính trước điều này nhưng khi thấy 2 người bạn thân của mình “cắm nằng” nhau thật thì cô lại thấy hơi tủi thân. Hai người họ thành một cặp còn cô thì vẫn cô đơn, Nói chuyện với Huyền theo một cách hơi hờn dỗi, cô nói sẽ ít làm phiền hai người họ và cũng không tham gia thường xuyên những buổi “tụ tập” của 3 người. Mặc cho Huyền thuyết phục như thế nào thì những buổi hẹn của 3 người chủ yếu vẫn chỉ có Quân và cô. Người hào hứng nhất khi nghe cô kể chuyện lại là Thanh, cô bạn cũng kể cho Huyền nghe về người yêu của mình một cách đầy

tình cảm đến nỗi cô phải công nhận là Thanh yêu người đó rất nhiều. Vài hôm sau, Thanh rủ Huyền tới gặp người yêu cô. Khi đó, tiết trời đã bắt đầu vào thu, hơi se lạnh khi sáng sớm và chiều muộn, Thanh và Huyền cùng tới quán coffee mà cô hay hẹn Hưng tại đó. Trong lúc hai cô gái đang “tám” chuyện rôm rả thì Hưng bước vào lịch sự trong bộ plet đen và cà vạt kẻ ra dáng một người đàn ông lịch lãm. Sau vài câu chào xã giao, Thanh giới thiệu hai người với nhau:

- Huyền thấy không? Anh Kiên trông rất đẹp trai đúng không? – Cô hồ hởi.
- Anh ấy đúng là người mà cậu thích rồi còn gì? Vậy hai người có dự định gì chưa?
- Có thì cũng có, nhưng để tớ tốt nghiệp đã, phải không anh? – Thanh quay sang Kiên cười rạng rỡ.

Anh không nói gì lặng lẽ đặt tấm thiệp hồng lên bàn.

- Sắp có đám cưới của ai vậy anh? – Thanh hỏi.

Cô với tay lấy tấm thiệp, mở ra rồi chết lặng. Tên của hai người in trong tấm thiệp không ai khác chính là Kiên và một cô gái nào đó mà Thanh không biết:

- Tại sao... – Thanh ngơ ngàng – Chuyện này là sao?
- Anh xin lỗi em, anh... sẽ kết hôn với người khác...
- Vậy còn những gì đã xảy ra giữa chúng ta? Về những điều mà anh đã nói? Anh đã nói là yêu em và chỉ một mình em mà thôi?
- Anh thật sự xin lỗi... anh không có gì để biện minh ỉn... em cứ đánh mắng anh nếu em muốn...
- Em không cần điều đó... em cần một mình anh thôi...
- Chuyện đó thì không thể được!

Nói xong câu đó anh đứng dậy bước đi, Huyền đặt tay lên vai bạn mà không biết nên nói gì. Thanh vụt đứng dậy đuổi theo Kiên, cô chỉ biết quỳnh quáng thanh toán tiền nước rồi lập tức đuổi theo cô bạn thân. Kiên bước lên taxi mặc cho Thanh đuổi theo và kêu tên anh đến lạc giọng. Chiếc xe nhanh chóng hòa mình vào đám đông tấp nập trên phố

- Anh Kiên... em xin anh... đừng bỏ em!

Kéttttttt! Rầm!!!! Thanh bị một chiếc xe tải đụng khi cô cố băng qua đường. Huyền hốt hoảng chạy tới bên bạn, cô thấy rồi tung khi bạn mình nằm bất động bên vũng máu. Vài người qua đường tốt bụng giúp cô gọi cấp cứu và giúp họ đưa Thanh tới bệnh viện.

Ngồi trước cửa buồng cấp cứu, Huyền thấy run và ớn lạnh hơn bao giờ hết, những suy nghĩ tiêu cực liên tục hiện ra trong đầu cô làm cô cảm thấy hoảng sợ hơn. Run run mở khóa chiếc điện thoại, nhìn những cái tên hiện ra loang loáng trong danh bạ, bất chợt cô dừng lại trước tên của Zenka, ngập ngừng vài giây, cô nhấn nút.

Ngồi một mình trong phòng tập, chưa tới giờ quán mở cửa, Zenka thờ ơ buông xuôi những dây đàn anh vừa chỉnh để với tay lấy chiếc điện thoại đang rung âm ỉ trên bàn.

- Alô!

Im lặng.

- Alô!

Im lặng.

Zenka không nói gì, anh lắng nghe thật kỹ những âm thanh của đầu dây bên kia, có tiếng ồn ào ở khá xa rồi gần hơn, có tiếng lanh canh của kim loại, có tiếng thở ngắt quãng của ai đó và tiếng khóc bị kìm lại, thốn thức.

- Nilk à? ... Có chuyện gì thế?

Đầu dây bên kia có vẻ giật mình rồi những tiếng nấc nghe rõ hơn.

- Cô đang ở đâu? Chỉ cần nói đang ở đâu thôi!

- Bệnh viện Y... phòng cấp cứu số 3... - Nilk nghẹn ngào đáp lại.

- Cứ ở nguyên đó, đừng đi đâu, đừng tắt điện thoại.

Nói xong cậu lập tức cúp máy, đi ra ngoài, xin phép anh Trung nghỉ làm rồi bắt taxi tới thẳng chỗ Nilk. Tới nơi, cậu nhìn một lượt các hàng ghế và thấy Nilk đang thu người lại một góc, một mình, run rẩy. Zenka tiến tới, ngồi xuống cạnh bên cô, rút tập khăn giấy đưa cho cô gái.

- Cô có sao không?

Nilk lắc đầu không quay lại nhìn cậu. Zenka xoay người cô đối diện với mình:

- Đã nói là khi nói chuyện với tôi thì phải nhìn thẳng vào tôi cơ mà!

Nilk đưa mắt nhìn anh, nước mắt cứ thế tuôn ra.

- Cô phiền thật, đừng khóc nữa, mặt mũi trông chả ra làm sao cả.

Zenka chậm chậm lau nước mắt cho cô.

- Bạn tôi... - Nilk nghẹn ngào – bị xe đụng... chảy nhiều máu lắm... tôi sợ là sẽ có chuyện gì không hay xảy ra...

- Không có chuyện đó đâu, cô đừng có nghĩ linh tinh... mà đừng có khóc nữa được không?

Nilk gạt nước mắt, cố gắng để không khóc nữa.

- Nếu cô thấy cần... - Zenka ngừng lại – Tôi có thể cho cô mượn vai, nhưng chỉ hôm nay thôi.

Nilk lắc đầu, cô chấp hai tay lại với nhau:

- Cầu trời khẩn phạt cho Thanh được bình yên!

Zenka cười khẩy:

- Cô theo đạo Phật hay sao mà khẩn?

- Theo hay không thì đâu có quan trọng, giờ tôi cần thần Phật phù hộ cho bạn tôi, tôi muốn cô ấy không xảy ra chuyện gì!

- Vì ông Phật tổ có thần lực lớn đến Tôn Ngộ Không cũng không thoát khỏi bàn tay nên cô tin chứ gì?

- Thế thì sao, tin thì liên quan gì tới anh? Ít nhất thì tôi cần nơi để tin!

- Nghe này, tôi không có ý báng bổ thần thánh, cũng không có ý bài xích tôn giáo hay gì đó, nhưng thần Phật suy cho cùng cũng là sản phẩm tưởng tượng dựa trên niềm tin duy tâm của con người. Ngày xưa, tài giỏi như Tôn Ngộ Không cũng không thắng lại được chưởng qua là do “hạn chế về mặt nhận thức”. Khi đó, Tôn Ngộ Không không bay hết bàn tay của Phật tổ là vì không biết Trái Đất là hình tròn, bay mãi thì cũng quay về nơi ban đầu mà thôi. Vậy cô nghĩ Phật tổ làm gì? Để Tôn Ngộ Không bay chán, chỉ ngồi một chỗ đợi người ta quay lại, xòe tay ra mà bảo: “chưa bay qua được tay ta”. Thời đó, cô cứ biết cái gì mà toàn thể thiên hạ không biết thì cô sẽ thành thần ngay.

Nilk bật cười phì trước điệu bộ của Zenka, trước vẻ mặt rất bình thần nhưng lại nói năng linh tinh như vậy, cô hoàn toàn thấy anh ta thật hài hước quá mức.

- Bó tay... thật đúng là bó tay với anh... - Nilk cười ngất.

- Cho dù gì đi nữa thì người ta chỉ cầu khẩn trời phạt khi người ta cần chỗ dựa tinh thần thôi, nếu cô cầu khẩn họ thì cô chỉ làm cho cô cảm thấy yên tâm còn bạn cô thì ai biết ai sẽ giúp, thay vì gọi trời thì cô gọi cô ấy còn hơn, nếu cô ấy có thể nghe thấy thì cô ấy sẽ được giúp đỡ nhiều hơn là phó mặc cho ai cũng được như thế! Hãy gọi tên cô ấy, nếu cô có thể gọi bằng cả trái tim thì cô ấy sẽ nghe thấy thôi.

...

- Nilk... dậy đi!

Nilk khẽ cựa người, có ai đó đang gọi cô, thật đúng là, đang ngủ thoải mái thì bị phá đám. Cô mở mắt ra, thấy mình đang gối đầu lên vai Zenka để ngủ, giật mình, cô lùi lại:

- Tôi...

- Bạn cô đang ở phòng hồi sức, vết thương trên đầu không nặng, nói chung ổn, không nguy hiểm, chân phải bị rạn xương nên phải bó bột.

- Cảm ơn anh! – Nilk lí nhí.

- Có muốn đi ăn cái gì không?

- Có! ...

Nhìn Zenka bên đĩa cơm với vẻ buồn ngủ, Nilk lên tiếng

- Nhìn anh chán đời quá! Trông như bò nhai rơm thế?

- Biết sao được, vai tôi bị cái ĐẦU VOI nặng hàng tấn của cô đụng đến rạn cả xương đau chết đi được ấy.

- Đầu voi đâu mà đầu voi, anh lại định gây sự đó sao? Tôi cứ nghĩ là anh đã tốt lên được một chút, tử tế được một lúc là lại khó chịu rồi!

- Ai muốn, đang ngồi yên lành định lấy cái điện thoại trong túi thì bị cô đụng cho cái “uỳnh”, tôi cứ tưởng là bị cả tảng đá va vào nữa chứ!

- Anh...

Zenka đứng dậy thanh toán rồi đưa điện thoại của Thanh cho cô:

- Tôi đã báo với gia đình bạn cô, họ sắp tới!

Zenka quay lại phòng của Thanh, đợi cho tới khi bố mẹ cô tới nơi. Còn Quân ngay khi nhận được tin nhắn của Huyền, Quân cũng vội vã tới gặp cô để yên tâm rằng cô không gặp chuyện gì.

Bố mẹ Thanh rất lo lắng cho con mình khi nghe Huyền thuật lại những việc đã xảy ra. Nhìn cô với vẻ lo âu, Quân hỏi:

- Em có sao không?

- Em không sao, chỉ bị shock một chút giờ thì ổn rồi.

- Sao em không gọi cho anh ngay, anh có thể tới bên cạnh em bất cứ khi nào cơ mà?

- Em xin lỗi, em quên mất!

Nhìn chàng trai gầy gò đứng ngoài hành lang, Quân thắc mắc:

- Bạn trai của bạn em à?

- Không, không phải đâu, đây là hàng xóm của em.

- Vậy thì hân hạnh làm quen! – Quân chìa tay với anh.

- Tôi không thích cách làm quen khách sáo cho lắm! – Zenka đưa tay bắt tay Quân.

- Cảm ơn anh đã tới!

- Không có gì để cảm ơn đâu!

- Đây là Quân, bạn trai tôi – Huyền giới thiệu – Còn đây là ...

Huyền khựng lại, tên thật của Zenka là gì cô không biết, anh Minh cũng gọi là Zenka, những người ở quán bar cũng vậy, nhà lại không có hàng xóm hay người thân nào nên ngoài tên Zenka đó cô không biết anh ta tên thật là gì.

- Tuấn Anh – Zenka lạnh lùng lên tiếng.

- À, anh Tuấn Anh, hàng xóm...

- Em không biết tên hàng xóm của mình mà lại nhờ anh ấy trước cả anh sao? – Quân nhìn thẳng vào Huyền làm cô lúng túng.

- Cô ấy nhờ tôi mang đồ tới giúp. – Zenka nói.

- Vậy sao? Vậy thì xin lỗi vì tôi hơi đa nghi!

- Tôi đi về đây! – Zenka quay đi.

- Vậy để tôi đưa hai người về! Bây giờ đâu bắt được xe bus về bằng taxi thì tốn lắm!

Quân nói rồi rút chìa khóa xe và kiên quyết đưa họ về nhà. Trên xe, chỉ có Huyền và Quân nói chuyện với nhau còn Tuấn Anh thì ngủ ở ghế sau. Tạm biệt Huyền tại bến bus mà cô hay yêu cầu anh dừng lại mọi khi, Quân nghiêng người nhìn chàng trai có dáng vẻ yếu ớt đó một lần nữa rồi mới phóng xe đi.

- Cô không cho bạn trai cô biết nhà sao? – Zenka ngáp dài.

- Vì tôi đang ở cùng anh đó thôi!

- Cô có thể về nhà của cô cơ mà?

- Không phải bây giờ!

Trên đường về Quân bỗng thấy bất an vô cùng, sự xuất hiện của một chàng trai lạ bên Huyền làm anh thấy rối trí, cho dù họ có thể không thân thiết lắm và cô không biết tên anh ta. Đầu óc anh bị cuốn vào việc lý giải tại sao Huyền lại gọi cho anh ta thay vì gọi cho anh. Trấn tĩnh lại một chút, anh dẹp suy nghĩ đó sang một bên.

6. Chương 6: Cố Gắng, Ngôi Mộ Bên Tán Cây Và Sự Tự Do Chưa Kịp Cất Cánh Bay

Thanh tỉnh lại sau vụ tai nạn 2 ngày, cô khóc suốt khi nhớ tới chuyện đã xảy ra, không chịu ăn uống chỉ muốn chết. Bố mẹ cô lo lắng cho cô hết mức, cả Huyền cũng vậy, nhưng mặc cho bố mẹ và bạn thân dỗ dành, an ủi thậm chí là dọa nạt thì Thanh vẫn không chịu ăn uống chút nào. Huyền dành nhiều thời gian bên bạn mình hơn nhưng không biết nên nói gì để cô ấy thấy khá hơn. Chiều muộn, về tới nhà Nilk thấy Zenka đang chuẩn bị ra ngoài:

- Anh đi làm rồi đó sao?

- Tôi nấu bữa tối rồi.

- Tôi không ăn đâu!

- Lại định bỏ bữa nữa sao?

- Tại bạn tôi không chịu ăn nên tôi phải ăn giúp một chút rồi.

- Bố mẹ bạn cô vẫn ổn chứ?

- Hai bác ấy buồn lắm, tôi thấy thương họ vô cùng, chỉ có mấy ngày mà hai bác trông già đi nhiều!

- Vậy cô định làm gì?

- Tối nay tôi sẽ ở cạnh cô ấy, biết đâu cô ấy có thể nghỉ thoáng hơn một chút.

- Đi luôn, tôi sẽ đi cùng.

- Anh tới đó làm gì?

- Thử gặp người muốn chết thôi.

Thế rồi chẳng cần biết Nilk nói gì, Zenka vẫn lững thững đi tới bệnh viện cùng cô với vẻ mặt lảng đãm đến chính cô cũng không hiểu anh ta đang suy nghĩ gì. Tới nơi anh nhờ Nilk đưa bố mẹ Thanh ra ngoài ăn tối

đồng thời cũng để họ có chút thời gian nghỉ ngơi còn anh sẽ ở lại trông Thanh. Dù hơi nghỉ ngơi nhưng khi biết Tuấn Anh là bạn của Huyền thì bố mẹ Thanh đồng ý để cậu ở lại cùng con gái họ.

Đợi cả ba người đi khỏi rồi, Tuấn Anh tiến tới bên cạnh Thanh và đánh thức cô dậy:

- Anh là ai?
 - Cô muốn chết nên tôi tới giúp! – Anh ta trả lời thản nhiên.
 - Sao anh lại tới đây để giúp tôi?
 - Những người kém cỏi như cô sống chỉ thêm chật đất, làm phiền người thân nên cô có biến mất thì tôi cũng thấy không thành vấn đề gì lắm.
 - Anh đang nói gì vậy?
 - Cô muốn chết theo cách nào? Nhẹ nhàng hay đau đớn? Treo cổ? Uống thuốc quá liều? Nhảy lầu? Cắt mạch máu? Cách nào tôi cũng giúp được.
 - Tôi... quả thật không muốn sống nữa, anh muốn giúp thế nào cũng được...
 - Vậy trước khi chết cô có lời gì trăng trối lại không? – Tuấn Anh rút ra từ trong túi vài lọ thuốc.
 - Tôi chỉ muốn nhắn với người tôi yêu là tới lúc chết tôi vẫn yêu anh ấy!
 - **VỐ VẮN!** Yêu thương cái quái gì ở đây! – Tuấn Anh nói to khiến Thanh giật mình – Cô làm gì có tư cách nói yêu người khác?
 - Anh mới là người không có tư cách gì để nói tôi như vậy? Anh đã yêu ai bao giờ chưa? Anh có hiểu cảm giác yêu một ai đó tha thiết và mãnh liệt hay không? – Thanh rơm rớm nước mắt.
 - Cô mà cũng nói được những lời đó cơ à? – Anh nói với giọng châm biếm – Một người ngay cả bản thân mình cũng không yêu thì có thể lên lớp người khác sao?
 - Tôi yêu anh ấy hơn cả bản thân mình, hơn tất cả mọi người trên đời!
 - Vậy còn bố mẹ cô? Họ sinh ra cô, yêu thương chăm lo cho cô cho tới lúc cô được như thế này vậy mà vì một tên con trai nào đó cô sẵn sàng bỏ lại họ, cô như vậy mà cũng nói tới chuyện yêu thương sao?
 - Tôi... tôi sẽ...
 - Chẳng có cái gì là “sẽ” ở đây hết, cô ngay cả bố mẹ mình còn không yêu thì cho dù có nói yêu thương ai cũng là giả tạo hết, thế nên mới bị người ta “đá” như thế!
 - Không đúng, anh ấy rất yêu tôi, chắc chỉ là...
 - Chỉ là? – Tuấn Anh nhếch mép – Cô chuẩn bị chết đi cho nhanh! Một kẻ kém cỏi như cô, không dám nói với người ta là cô không thể chấp nhận sự thật đó, không dám cố gắng tìm hiểu nguyên nhân, không dám đấu tranh để bảo vệ tình yêu như cô mà tôi phải ngồi đây nghe... Thật là ngứa tai!
 - Tôi đã rất cố gắng rồi mà, tôi đã luôn yêu thương anh ấy...
 - Vậy cô đã thay đổi được gì hay chưa?
 - Tôi... chưa...
 - Vậy thì đó không phải là cố gắng, cô phải thay đổi được gì đó thì hãy nói vậy còn bây giờ chỉ là nói hão thôi!
- Nói đến đó, Tuấn Anh dốc ra tay một vốc lớn thuốc:
- Uống đi rồi còn lên nóc tử mà bán hoa quả lẻ, ngắm gà khóa thân...
 - Tôi không... - Thanh giãy giụa trong khi Tuấn Anh đang định đưa cả nắm thuốc vào miệng cô – Tại sao anh lại không khuyên tôi từ bỏ, mọi người đều nói vậy mà?
 - Tôi đã nói ngay từ đầu là một người kém cỏi như cô sống chỉ thêm chật đất!

- Tôi không uống đâu! - Cô cương quyết.
- Ban nãy cô nói là cô muốn chết đó thôi?
- Đây là vì tôi không muốn từ bỏ...
- Đừng có lý do, tôi mất tiền mua thuốc tới đây không phải để dọa cô cho vui đâu!
- Không!

Thanh đẩy tay Tuấn Anh ra làm đám thuốc văng tung tóe ra sàn.

- Tôi không thể chết được! – Cô gái hốt hển – Tôi còn phải tìm hiểu lý do, còn phải giữ anh ấy lại, tôi không thể chết mà lại phải chịu ầm ức như thế này...
- Muộn rồi... - Anh ta nhìn đồng hồ.
- KHÔNG! TÔI KHÔNG MUỐN CHẾT! – Thanh hét to.

Đúng lúc đó thì Huyền và bố mẹ Thanh quay lại, ngạc nhiên và sửng sồ khi thấy cô lại hét lên là không muốn chết như vậy. Mẹ Thanh run run nắm tay con:

- Con vừa nói gì vậy? Con không muốn chết nữa sao?
- Mẹ! – Thanh nói, nước mắt giàn giụa – Con xin lỗi mẹ, xin lỗi bố, con không nên để bố mẹ lo lắng!
- Không sao nữa rồi, chỉ cần con không như vậy nữa thì mẹ mừng rồi! – Mẹ cô ghen ngào.
- Bố, con muốn ăn gì đó, có gì cho con ăn không?
- À, có, bố sẽ...
- Con sẽ nghe lời bố mẹ, sẽ không bỏ ăn nữa, con muốn khỏe lại, con muốn đi tìm Kiên, con phải giữ anh ấy lại!
- Tại sao con lại vẫn ngốc như vậy? Thằng đó đâu có yêu thương con, nếu có thì đáng lẽ ra nó đã phải ở đây chứ?
- Không, con không thể từ bỏ được, ngoại trừ anh ấy con sẽ không yêu ai hết, con tin anh ấy, tin vào tình yêu của anh ấy, xin bố mẹ đừng cản con!

Bố mẹ Thanh sửng sồ hồi lâu trước những lời nói cương quyết của con gái không biết nên nói gì thì Tuấn Anh lên tiếng:

- Cứ để cô ấy quyết định cuộc sống của cô ấy đi ạ! Hai bác đâu có thể lo lắng cho cô ấy mãi được, để cô ấy làm gì cô ấy muốn, nếu không được thì hai bác có thể cùng cô ấy làm lại!
- Nhưng yêu đương rồi hôn nhân là chuyện trọng đại đối với con gái cháu à, không phải là hai bác khắt khe nhưng thấy nó nằm trên giường bệnh thế này các bác làm sao yên tâm được?
- Mọi người là một gia đình mà – Tuấn Anh ngưng lại – Gia đình có nghĩa là mọi người luôn tha thứ cho nhau và cho nhau cơ hội để làm lại, nếu không thì đó không phải là một gia đình.

Tất cả mọi con mắt của mọi người đều đổ dồn vào chàng trai có thân hình gầy gò và vẻ mặt rất thờ ơ đó, ngạc nhiên.

- Mọi chuyện sau này mọi người nên tự quyết định, muộn giờ của cháu rồi, cháu phải đi đây!

Thanh nhìn Tuấn Anh đi ra cửa rồi nói với theo:

- Tôi sẽ chứng minh là anh đã nói sai về tôi!
- Đợi khi nào cô làm được gì đó đi đã.

Sau đó, Huyền cảm thấy rất vui khi Thanh đã chịu ăn uống trở lại, cô cũng trở nên vui vẻ và nói cười nhiều hơn.

- Cái anh ban nãy là hàng xóm của cậu à?

Huyền gật đầu.

- Anh ta đáng sợ thật, thế mà cậu làm hàng xóm được, phục cậu ghê!

- Sao cậu lại nói thế?

- Anh ta mang cả thuốc ngủ định cho tớ uống đấy!

- Hả?

- Cậu nói nhỏ thôi, tại bị dọa lại bị mắng như tát nước vào mặt nên tự dưng tớ nghĩ là nếu chết thì thật lãng nhách, chết mà uất ức vì bị mắng không ra gì như thế thì tớ không chịu được!

- Tớ xin lỗi nhé, lúc cậu gặp tai nạn, tớ có nhờ anh ta tới giúp.

- Sao cậu phải xin lỗi, tớ không giận đâu, tớ lỡ hất đổ hết thuốc nên cậu xin lỗi anh ta hộ tớ nhé!...

Sáng hôm sau, khi Huyền về nhà đã thấy Zenka nằm “ngay đơ” trên ghế sofa, cảm thấy khó chịu khi anh ta tự ý đe dọa bạn mình, cô chạy tới đánh thức anh dậy:

- Có chuyện gì thế? – Zenka dụi mắt.

- Sao anh lại mang thuốc ngủ tới dọa bạn tôi?

- Thuốc ngủ gì? Tôi bị thiếu canxi nên chỗ đó chỉ toàn thuốc bổ thôi!

- Ai mà tin anh được.

- Ai bắt cô tin, không tin cũng được, bạn cô có chết đâu.

- Thì đúng là như thế nhưng mà...

- Lắm chuyện quá rồi đấy!

...

Thời gian sau đó khi Thanh khỏe lại, cô đã lập tức tìm Kiên và cũng chỉ vài tuần sau cô đã hồ hởi báo tin cho Huyền rằng cô đã thành công. Vì gia đình Kiên sống ở trong Nam và một mình anh tìm cách lập nghiệp tại Hà Nội nên bị bố mẹ phản đối, họ cắt mọi khoản chi tiêu và đầu tư cho anh. Biết trước được tình hình khó khăn sắp tới với mình nên anh quyết định chia tay với Thanh để cô không phải chịu khổ khi yêu mình. Tầm thiệp mà anh đưa cho Thanh chỉ là giả. Huyền chỉ có thể chúc mừng Thanh khi nghe giọng bạn đang đầy hồ hởi ở đầu dây bên kia:

- Tớ đã nói là tớ sẽ không từ bỏ, cho dù phải chịu vất vả gì, tớ không muốn rời xa anh ấy, nhất định chúng tớ sẽ cùng nhau vượt qua. Anh ấy tới xin lỗi bố mẹ tớ rồi, giờ thì mọi việc lại trở nên tốt đẹp hơn bao giờ hết. Cho tớ gửi lời cảm ơn tới anh hàng xóm của cậu nha!...

Ngất máy rồi, Huyền ngồi lặng im trong bóng tối, Zenka đã ra ngoài từ lâu, cuối thu khiến đêm trở nên se lạnh, cô tự ôm lấy mình. Nhớ quá, nhớ khi bố mẹ cô còn bên nhau và cô luôn luôn được yêu chiều hết mực, vậy mà nay, cô còn không muốn quay về nhà. Cũng vào thời gian này khi cô được 7 tuổi, mẹ bỏ bố con cô mà đi tới nơi nào đó rất xa, cô không thể được bàn tay ấm áp đó ôm vào lòng và dỗ dành nữa, Huyền rơi nước mắt. Sau khi mẹ mất, bố ngày ngày vẫn cầm ảnh mẹ mà nói chuyện cho tới khi bố tái hôn. Cô vẫn còn nhớ đó là khi bố nói chuyện với mẹ cả ngày rồi ông mới để ảnh bà lên bàn thờ, ngay ngắn và nói với cô rằng cô sẽ có mẹ mới, người đó sẽ chăm sóc cho cô. Huyền đã khóc rất nhiều nhưng bố cô thì không thay đổi ý định. Di Nhân về nhà cô từ khi đó, cho dù di có chăm sóc cô thế nào thì cô vẫn tuyệt nhiên không mấy may động lòng. Cô ghét người đó, ghét khi di cứ thay mẹ cô mà chăm lo cho gia đình, lo lắng cho bố mỗi khi bố về muộn, chăm sóc cô khi cô ốm. Tại sao lại là di ấy, tại sao không phải là người mẹ mà cô hằng yêu thương?

Quán bar, 1 giờ sáng, khá tẻ nhạt với vài vị khách. Zenka bước xuống quầy bar, cậu chọn chỗ ngồi gần với một người đàn ông râu xồm đội mũ che kín nửa mặt. Người đàn ông nhấc chiếc ly trên bàn định làm một ngụm rượu thì bị một bàn tay chặn lại, Zenka nhìn ông và lên tiếng:

- Cháu không biết bác đã uống bao nhiêu cốc nhưng tốt nhất là không nên uống nhiều như vậy đâu ạ!

- Chà!... Sao cháu lại cần ta? Ta uống nhiều thì quán càng tăng thu nhập còn gì?
- Cháu không phải chủ quán.
- Thế thì chẳng có lý do gì cả! – Người đàn ông lại đưa cốc rượu lên môi.
- Này bác râu xồm...
- Râu xồm sao? Ta thấy râu ta đâu có nhiều?
- Bác không có nhà sao? Bác định để người nhà lo lắng tới bao giờ?
- Ta có nhà cháu à, nhưng giờ thì chẳng có ai lo lắng cho ta cả!
- Vậy bác không lo lắng cho ai đó bất chợt về nhà mà nhà không có ai sao?
- Ta...

Zenka rút cốc rượu trên tay ông bác rồi uống cạn, cậu nhăn mặt.

- Cháu không thích uống rượu sao? – Người đàn ông nhìn cậu với vẻ ngạc nhiên.
- Rượu không tốt! Một người tử tế như bác thì không nên ngồi quán bar tới tận giờ này đâu ạ, bác nên về nhà... Cho anh thanh toán tiền cốc rượu này với Duy...

Sáng sớm, Zenka uể oải đi về nhà, cốc rượu ngày hôm qua làm cậu hơi choáng váng, cũng may là bây giờ đã khá hơn (tửu lượng thẳng này chán thật!). Cậu ngồi xuống một chiếc ghế đá trong công viên gần chung cư mà cậu ở, đưa hai tay lên bóp trán rồi cậu lên tiếng:

- Bác định đi theo cháu tới lúc nào thế ạ?

Nhận ra là cậu nhóc phát hiện ra mình, ông bác Râu xồm từ từ đi ra khỏi gốc cây, ngồi xuống bên cạnh cậu:

- Cháu biết à?
- Linh cảm thôi ạ!
- Ta nghĩ là cháu say.
- Cháu không uống rượu bao giờ, mà cháu cũng không thích.
- Là một điều tốt đấy, cháu trai, nhưng ta vẫn thắc mắc tại sao cháu lại quan tâm tới ta?
- Cháu thấy bác tới quán được gần một tháng.
- Chắc, sao cháu biết rõ vậy?
- Vị trí bác ngồi.
- Ta ngồi chỗ đó là do ta không thích bị chú ý thôi.
- Nhưng khi ngồi trên sân khấu cháu luôn thấy bác.
- Vậy chắc gì ta đã là người tử tế, người tử tế thì đâu la cà quán xá qua đêm?
- Nhưng việc bác đang ở đây thì lại chứng minh bác không phải người xấu.

Người đàn ông bật cười:

- Cháu tin người quá thì phải!
- ...
- Nhưng ta lại là một ông già không ra gì cháu ạ, ta chỉ là một ông già tồi tệ.
- ...

Vợ ta mới qua đời chưa lâu ta đã muốn lấy người khác, để rồi con cái ta ghét ta, bỏ ta mà đi, ta chỉ là một người ích kỷ chỉ nghĩ tới mình mà thôi. Ta là một ông bố vô dụng.

- Vậy ... lý do bác muốn tái hôn là vì con của mình phải không?
 - Ta... ta chỉ muốn nghỉ ỉn thôi!
 - Không phải cho lắm, bác lo rằng mình không thể chăm lo cho con cái bằng một người phụ nữ nên mới quyết định tái hôn.
 - Cháu nghĩ thế sao?
 - Cháu tin.
 - Nếu ta phụ lòng tin đó thì sao?
 - Chỉ có bác mới biết là có hay không có chuyện đó!
 - Cháu là một chàng trai rất kỳ lạ!
 - Không phải là lần đầu tiên cháu nghe thấy câu này.
 - Chúng ta có thể đi uống một chén với nhau được đấy nhỉ?
 - Cháu không thích, bác ăn bánh cùng cháu nhé!
- Zenka nhanh chóng xé đôi chiếc bánh mì kẹp đưa cho ông bác:
- Cháu tự làm.
 - Vậy chúng ta nên gặp nhau thường xuyên hơn đi nhỉ, nói chuyện với cháu rất vui.
 - Không phải là ở quán bar là được! – Zenka trả lời cùng tiếng ngáp dài – Cháu buồn ngủ quá, cháu về nhà đây ạ!
 - Vậy hẹn gặp lại, cảm ơn vì miếng bánh!
 - Bác đừng tới quán bar rồi ngồi cả đêm, hẹn gặp lại bác!
- Về tới nhà, nhìn Nilk ngủ co ro ngoài phòng khách, Zenka tiến tới đánh thức cô dậy:
- Này, tôi biết hôm nay là ngày nghỉ nhưng cô về phòng mà ngủ, nằm ở đây không được đâu!
 - Chào anh!
 - Miễn, rửa mặt rồi ăn sáng đi!
- Zenka chui vào nhà tắm hồi lâu, lát sau anh bước ra, thấy cô nàng vẫn ngồi thừ một chỗ.
- Nhà có tới 2 nhà tắm mà cô lại ngồi im ở đó là sao? Cãi nhau với bạn trai hay sao thế?
 - Không, có cãi nhau đâu, anh ấy đi thực tế mấy tuần nay rồi.
 - Thế thì ít nhất cô không nên ngồi như tượng như vậy, đi ra ngoài mà chơi đi không thì về nhà cũng được!
 - Anh muốn tôi về nhà sao? Nhưng tôi không có nhà!
 - Cô lại nói linh tinh gì thế!
 - Tôi... ngày mai là ngày giỗ mẹ tôi! Tôi... muốn thăm bà nhưng tôi không biết nên...
 - Vậy thì đi thôi, muốn đi thì nên đi luôn!
 - Nhưng tôi...
 - Không nhưng gì hết, đi nhanh lên, luôn và ngay!
 - Anh nghĩ là tôi có thể tới?
 - Theo Hiến pháp nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam thì cô có quyền tự do đi lại thưa cô! (nói năng nặng lời với con gái quá!)

Sau đó một lúc, người ta có thể thấy Nilk ngoan ngoãn theo chân Zenka đi ra ngoài, suốt dọc đường đi hai người chỉ nói với nhau vài ba câu về đường tới mộ mẹ cô, ngoài ra, họ đều im lặng.

Tại một nghĩa địa tĩnh lặng ở ngoại ô thành phố, bên tán cây, tách biệt một chút với những ngôi mộ khác, mẹ Nilk nằm đó, hiền hòa và dịu dàng như khi bà còn sống. Hàng năm, cô thường đi cùng bố và dì tới đây, nhưng năm nay khi đột ngột bị di nhận xét rằng cô sống không thực tế chỉ quanh quẩn trong thế giới của chính mình mà không quan tâm tới người khác và cô vẫn còn lệ thuộc quá nhiều vào gia đình, tự ái, cô rời khỏi nhà. Đứng lặng im trước bức chân dung của mẹ, Nilk đưa tay chạm lên khuôn mặt mà cô luôn nhớ nhưng những giờ đã ở nơi nào hư ảo lắm, đôi môi cô khẽ run lên:

- Mẹ... con đã tới rồi đây! Năm nay, con tới đây một mình thôi, mẹ đừng giận nhé, con muốn tự lập một thời gian.

Zenka đặt đĩa trái cây xuống trước bia mộ, đưa cho cô mấy nén nhang rồi lùi ra xa.

- Có phải con sống không thực tế không hả mẹ? Con luôn nghĩ tới mẹ để sống, con không chấp nhận di sẽ thay thế mẹ, nhưng mẹ ơi, có người đã nói là gia đình là nơi mọi người có thể tha thứ cho nhau và cho nhau cơ hội làm lại. Con muốn ba chúng ta lại làm một gia đình nhưng sao khó quá! Liệu con, bố và dì có thể là một gia đình hay không khi con luôn cần mẹ ở bên?

...

- Bây giờ thì cô nên về nhà đi! – Zenka lên tiếng.

- Tôi không muốn!

- Cô không lo cho bố cô sao?

- Bố tôi tái hôn rồi, ông ấy không yêu mẹ tôi nên đã lấy người phụ nữ khác.

- Cô đâu phải bố cô mà phát biểu linh tinh.

- Nhưng bố tôi đã tái hôn khi mẹ tôi mới mất có một năm thôi anh hiểu không?

- Vậy là cô không coi ông ấy là gia đình của cô sao? Tôi đã nói là gia đình thì mọi người có thể tha thứ cho nhau còn gì?

- Tôi... tôi chỉ không tha thứ ẹ kế của mình.

- Cô không thể sống mãi trong quá khứ được đâu, như thế thì cô vĩnh viễn không thể tiến về phía trước và sẽ không bao giờ có một gia đình giống như cô mong muốn.

- Anh đừng “lên lớp” người khác như thế nữa, tôi không thích.

- Vì tôi nói đúng chứ gì?

- Chẳng vì cái gì cả.

- Về thôi, cho dù đây là nghĩa địa nhưng nếu cô ở đây một mình thì sẽ không tốt.

- Anh muốn về thì cứ về đi! Tôi muốn ở đây!

- Ngộ nhỡ có chuyện gì thì tôi sẽ gặp rắc rối mất!

- Không có chuyện đó đâu! Chẳng phải anh đã nói là trông tôi không có gì hấp dẫn, chân thì ngắn, người thì béo ú, “thon thon hình vại, thoải thoải hình chum” đó sao? Người như tôi thì anh đâu cần lo?

- Cô thật đúng là bó tay! Vấn đề bụng chuyện đó à? Vậy thì gọi điện cho bạn trai tới đón đi, tôi về.

Sau đó, Zenka đợi cho tới khi Nilk tức giận bấm số của Quân và gọi cho Quân xong thì mới chịu đi về. Quân lập tức nhờ tài xế riêng của gia đình cậu tới đón Huyền và thuyết phục cô ghé qua nhà trong giây lát. Yêu cầu anh lái xe đợi trong chốc lát, cô bước vào nhà. Bác Trâm giúp việc thấy cô về liền mừng rỡ tới đón cô đơn đả.

- Cô Huyền, cô đã về rồi sao? Trời! Cô dạo này có hơi gầy đi đấy, thấy cô thế này chắc ông chủ lại buồn lắm!

- Bố cháu ra ngoài rồi ạ?
- Đi từ tối qua chưa về! Dạo này ông hay đi qua đêm lắm còn bà hai thì vẫn nhắc tới cô luôn.
- Dì ấy đi đâu rồi ạ?
- Ra vườn chăm sóc ấy cây hoa mà bà cả để lại từ sáng sớm rồi cô à, để tôi đi thông báo là cô đã về!
- Không cần đâu bác, cháu đi luôn đây ạ!
- Vậy cô không ở lại sao? Ngày mai là...
- Cháu biết, bác thông báo với bố cháu là cháu ghé qua, cháu hiện giờ sống rất tốt, bố cháu không cần phải lo lắng gì đâu ạ!
- Nhưng...
- Không sao đâu ạ, cháu không có ý định ở nhà.
- Huyền phải không? Về rồi sao? – Dì Nhân bắt chợt lên tiếng – Nghe thấy tiếng nói nên...
- Không có gì đâu ạ, cháu chỉ về nhà một lát rồi đi luôn đây ạ!
- Vậy thì ít ra cũng nên đợi bố về...
- Cháu đi luôn bây giờ đây!

Người phụ nữ với nước da hơi xanh xao đang trở nên nhợt nhạt hơn khi nhìn theo bóng dáng của Huyền đang đi nhanh ra cổng rồi bước lên ô tô và đi khỏi tầm mắt, bà nghẹ nghào:

- Huyền... con à...

...

Mấy ngày sau, có tiếng gõ cửa hồi hã khi Nilk và Zenka chuẩn bị ăn tối, hơi ngán ngẩm nhưng cậu cũng ra mở cửa:

- Chào em, Zen!
- Vâng, chào anh ạ!
- Anh vào nhà nhé! Anh có chuyện muốn nói.
- Mời anh!

Bước vào bếp, Minh đặt một gói lớn lên bàn, nhìn qua mấy đĩa thức ăn vừa được bày ra anh lên tiếng:

- Dạo này em ăn uống bớt cầu kỳ đi rồi đấy nhỉ, anh nhớ là bình thường em làm nhiều món hơn thế này!
- Hiện thực phũ phàng là cô gái anh bắt em phải ở cùng chỉ biết nấu vài món đơn giản thôi, còn những món khó hơn thì nó trở nên khó nhận biết và khó nuốt. Với lại anh đâu có đến vì chuyện bữa ăn.
- Úi! Sao em biết? Nhưng anh có mua ít thức ăn rồi, mình vừa ăn vừa nói nhé!

Zenka giúp Minh bỏ những thứ anh mang theo ra bàn:

- Chị Loan làm phải không ạ? Anh đi ăn cơm ngoài thế này chị ấy không giận chứ?
- Làm sao mà giận, anh tới nhà của em trai anh mà!
- Vậy anh tới vì chuyện đám cưới à? “Chị dâu tương lai” của em báo tin là hai người sắp cưới.
- Ủ, anh đang lên lịch! – Anh quay sang Huyền – Em cố gắng tham gia nhé!
- Vâng, tất nhiên rồi ạ! Chúc mừng anh chị!
- Đấy, em thấy không? Cô bé còn chúc mừng anh mà em không thềm nói gì sao?
- Chúc mừng làm gì ạ? Chẳng phải anh trì hoãn mãi rồi mới cưới đó sao?

- Thằng này, anh không đi lấy vợ là vì anh lo em không có ai chăm sóc đấy chứ!
- Anh cứ chăm lo cho vợ con anh thôi là được!
- Không được! Em cứ sống như thế này thì anh làm sao yên tâm để lấy vợ đây hả?
- Em thấy em sống vẫn ổn!
- Ổn gì mới được cơ chứ? Công việc đó làm sao làm cả đời được?
- Nhưng chắc hôm nay anh không tới đây để ăn cơm đâu đúng không?
- Đừng có đánh trống lảng, Zenka! – Minh thở dài – Thì đúng là anh không đến tìm em về việc đó, anh có việc muốn nhờ!
- Chuyện gì khó quá thì em không làm đâu!
- Chuyện này đơn giản cực! Em chắc chắn làm được! – Minh nhìn cậu em với ánh mắt long lanh – Làm phù rể cho anh nhé!
- Không!
- Cái thằng này, lại muốn anh ột trận hay sao?
- Em không thích những chỗ ồn ào!
- Linh tinh, nói cho em hay anh đã nói chuyện với bố mẹ em rồi, em mà không đồng ý thì em sẽ sang đó ngay lập tức!
- Em không thích!
- Không thích cũng phải làm, chúng ta đã thỏa thuận rồi!
- Thỏa thuận đó là em phải ở nhà này đấy chứ!
- Vậy em muốn gì đây?

Zenka ngả người ra sau tựa lưng vào ghế, cậu trầm ngâm trong giây lát rồi lên tiếng:

- Để Nilk ra khỏi đây, anh hãy xóa giấy vay nợ với cam kết gì đó, trả đồ cho cô ấy và để cô ấy về nhà.
- Sao tự nhiên em lại...
- Anh muốn em làm phù rể mà, nếu anh không đồng ý thì em sẽ không làm.
- Em dám đặt cả điều kiện với anh sao?
- Trên cơ sở đôi bên cùng có lợi ạ.
- Thằng ranh này... thỏa thuận giữa anh và cô bé không có nghĩa là em được đuổi Nilk ra khỏi đây.
- Không nên tiếp tục, cô ấy không thể ở đây được, bạn trai cô ấy sẽ nghĩ không tốt!

Minh ngạc nhiên nhìn Huyền:

- Em có bạn trai rồi sao?
- Vâng! – Cô bẽn lễn gật đầu.

Anh im lặng trong chốc lát rồi lên tiếng:

- Được, anh đồng ý! Thỏa thuận như vậy đi! Anh sẽ thông báo cho em những việc phải làm.

Minh đi khỏi thì Zenka cũng đi cùng anh.

- Anh chở em tới chỗ làm nhé, nhóc!
- Anh bận còn gì?
- Vậy thì em chịu khó đi bằng bus vậy.

- Anh Minh...

- Chuyện gì?

- Xin lỗi anh!

- Sao em lại xin lỗi.

- Không có gì đâu ạ, anh đi đường cẩn thận!

- Thằng nhóc này, lại ăn nói linh tinh rồi!

Zenka nhìn theo chiếc xe của Minh đang khuất dần trên đường, câu xin lỗi không hoàn thiện dành cho anh trai mình là vì cậu không muốn đám cưới của anh trai lại trở thành một thỏa thuận, cho dù nó liên quan đến người khác. Cậu thở dài rồi lại bước đi....

=====

Cho dù đã lên kế hoạch nhưng đám cưới của Minh cứ bị hoãn lại đến mấy tuần sau, danh sách khách mời cứ mỗi lúc một dài, thế là khi đám cưới được ấn định cũng đã là khi mùa đông bắt đầu tràn về Hà Nội.

- Anh không thích làm đám cưới vào mùa đông tí nào! – Minh chán nản.

- Hôm đó trời sẽ đẹp thôi, chẳng phải hai gia đình chọn mãi mới được ngày đó sao?

- Anh thấy lấy vợ mệt quá!

- Vậy thì anh đừng để em đi vào vết xe đổ đó!

- Đừng có chuyện nọ xọ chuyện kia! Lát nữa nếu em thấy Huyền thì bảo với cô bé là anh sẽ hoàn lại đồ cho cô ấy cùng các thứ khác sau khi đám cưới kết thúc, anh sẽ giữ cam kết trả tự do cho cô bé.

- Vốn dĩ người ta là người tự do, anh đâu có trói buộc được đâu!

- Anh đã thấy những gì anh muốn thấy rồi, em ít ra cũng quan tâm tới người khác đấy chứ?

- Chẳng liên quan gì hết cả! – Tuấn Anh toan quay đi thì bị Minh giữ lại.

- Nay nhóc, em không nên bỏ đi, anh cần phù rể lắm đấy!

Lễ cưới của Minh và Loan đón rất nhiều khách khứa đến nỗi nguyên việc bắt tay anh đã thấy chóng mặt chưa kể phải uống rượu. Sau khi đón dâu và tổ chức xong những khâu cuối cùng, tay trong tay với cô dâu của mình, anh mới chịu nói với cậu phù rể có gương mặt chán nản và buồn ngủ về nơi anh để đồ của Huyền.

Đứng trước sảnh, Huyền vẫy tay chúc mừng đôi uyên ương khi họ lên xe đi hưởng tuần trăng mật:

- Chị ấy trông đẹp thật đấy! Tôi cũng muốn được mặc váy cưới! – Nilk quay sang nói chuyện với Zenka.

- Đồ của cô đây! Kiểm tra xem có đủ không.

- Chỉ có laptop với ít nữ trang thôi, không có gì phải kiểm tra đâu!

- Vậy thì đi về nhà dọn đồ thôi!

- Anh muốn đuổi tôi đi đến thế sao?

- Cô không thể ở nhà tôi được, cô có bạn trai đó thôi, không muốn bị hiểu nhầm thì đi nhanh còn kịp.

- Vậy còn những người ở chung cư, họ biết tôi ở đó còn gì?

- Em họ.

- Hả?

- Tôi nói cô là em họ anh Minh, họ nghĩ chúng tôi là anh em nên không có chuyện gì đâu!

- Cảm ơn anh! Thật ra... ở cùng anh cũng vui, đôi khi tôi thấy anh thật là khó chịu nhưng bù lại, cái cách nghĩ hơi bất cần và hơi khác người của anh làm tôi ấn tượng lắm!

- Sau này khi đi ra ngoài đường đừng có coi tôi là người quen, sau hôm nay chúng ta không có liên hệ gì hết.
- Khiếp, làm gì mà anh lạnh lùng thế? Tôi thấy chúng ta đâu có gì để phải nhìn nhau như người dưng như thế chứ?

- Tôi không thích, hơn nữa không muốn bạn trai cô hiểu nhầm.

- Vâng, vậy thì thật biết ơn anh! – Nilk kéo dài giọng – Đồ chích chòe kiêu ngạo!

Huyền hồn nhiên đi cạnh Tuấn Anh trên đường về, vì khách sạn mà Minh tổ chức lễ cưới khá gần nơi hai người đang ở nên họ quyết định đi bộ. Khi đi ngang qua công viên, bất chợt cô hào hứng:

- Này Zen! Chúng ta đi qua đây rồi hãy về nhà được không, tôi muốn đi dạo quanh hồ.

- Sao cứ phải là lúc này nhỉ?

- Một lát thôi mà, sau này tôi đâu có cơ hội đi cùng với một nhạc công violin như anh.

.....

Cả hai người đều không biết vào lúc đó, có một đôi mắt đang dõi theo họ từ xa. Bất chợt thấy Huyền đứng trên thềm khách sạn của bác cậu, Quân đã định gây cho cô một bất ngờ nho nhỏ, nhưng ý định đó phút tất khi cậu nhìn thấy Tuấn Anh. Họ đi cùng nhau và nói chuyện vui vẻ, Quân không rõ Tuấn Anh nói gì vì dường như môi anh không mấp máy nhưng Huyền thì khác, cô cứ ríu rít bên người con trai đó, cô vẫn cười nói nói rất vui vẻ, điều này làm Quân thấy cơn tức giận trào dâng. Bên cạnh anh, Huyền lúc nào cũng e lệ và ngại ngùng, cô nằng hay đỏ mặt khi cậu khẽ chạm môi lên má cô và luôn ít nói. Nhưng bây giờ khi bên cạnh cậu ta, cô ấy trở nên đầy sức sống, với đôi mắt lấp lánh và đôi lúc lại hơi đỏ ửng khi Tuấn Anh nói gì đó. Anh ta rốt cuộc là gì mà lại có thể khiến cô ấy có những thái độ như vậy-Quân gần như phát điên.

Cộc cộc! Tiếng gõ cửa khô khan vang lên, Zenka đang bận lấy nước uống nên Huyền bước ra mở cửa, cô sững sờ:

- Chào em! – Quân gượng cười.

- Sao anh...

- Anh thấy em đi vào đây, hỏi ban quản lý thì biết là em ở đây, chắc em không phiền khi anh vào trong đâu nhỉ?

Không đợi cô đồng ý, anh liền bước vào bên trong, anh lặng người khi nhìn thấy Tuấn Anh đang đứng bên cửa sổ với ly nước trong vắt trên tay. Quân cảm thấy mình không thể suy nghĩ được nữa, anh lập tức mở cửa tất cả các phòng trong nhà: một phòng nam và một phòng nữ.

- Hai người đang làm gì ở đây thế này? – Quân nói, cố giữ bình tĩnh – Hai người không phải là hàng xóm mà là ở cùng nhau sao?

- Quân, em có thể giải thích...

- Giải thích ư? Anh tới đây hỏi thì họ nói em là em họ của Minh nào đó, còn anh ta tên là Tuấn Anh cơ mà? Em sống cùng một thằng đàn ông sao?

- Tôi nghĩ là anh đang hiểu lầm rồi, thật ra...

- “Thật ra”, thật ra gì chứ, sự thật đang ở ngay đây rồi còn gì?

- Không phải như anh nghĩ đâu, em và anh ấy không có gì hết, em chỉ...

- Em làm sao? – Quân quát – Em thừa biết tôi có thể giúp em, em cần gì tôi cũng sẽ giúp, thế nhưng em không chọn tôi mà lại chọn một thằng đàn ông sao?

- Anh đang mất bình tĩnh nên tôi không muốn đôi co nhưng tôi không làm gì tới mức để anh nhục mạ như vậy!

- IM ĐI!

Quân giờ nắm đấm về phía Tuấn Anh, lập tức cậu chặn bàn tay đó lại, rồi nhanh chóng xoay người và bẻ gập tay Quân:

- Tôi không thích đánh nhau nhất là trong hoàn cảnh này!

- Buông tôi ra!

- Anh bình tĩnh nghe cô ấy nói đi đã rồi hãy yêu cầu như vậy!

Bị bàn tay có vẻ yếu ớt nhưng rất khó chống cự lại đó giữ chặt một thời gian, Quân đành xuống nước:

- Được rồi, tôi sẽ nghe!

Huyền bước tới bên anh, nước mắt của cô tuôn rơi:

- Em xin lỗi, em đã không nói ngay từ đầu, em khi đi tìm nhà có ở chung với anh Tuấn Anh một thời gian, nhưng em đang dọn đồ để chuyển đi rồi mà! Giữa chúng em không có chuyện gì đâu!

Quân từ từ tiến tới bên cô, nắm lấy hai bờ vai đang run rẩy, anh siết chặt tay mình:

- Đau quá! – Huyền kêu lên.

- Em hãy nói đi! Nhìn thẳng vào anh mà nói! – Quân nhìn Huyền với ánh mắt tha thiết tột độ - Nói là em yêu anh, chỉ yêu anh mà thôi!

- Em...

Chưa kịp nói hết câu, lập tức đôi môi của cô bị Quân gấn chặt bằng môi mình, một nụ hôn đầy giận dữ và dường như muốn nuốt chửng cô làm Huyền run lên và nghẹt thở. Đôi mắt không hề nhắm lại của cô nhìn thấy Zenka đang đứng đó, bình thản. Sao mình lại bị mang ra làm những chuyện như thế này trước mặt anh ta? Mình đang làm gì điên rồ thế này? Huyền khóc.

- Anh đã làm gì tổn thương em sao? – Quân bối rối lau nước mắt cho cô và hỏi.

Không thấy cô gái lên tiếng, quay lại đằng sau Quân nhìn thấy sự thờ ơ của Tuấn Anh, anh ta đang định quay đi chỗ khác, bất chợt Quân thấy giận run người trước thái độ đó. Anh ta đã cười khẩy khi mình hôn Huyền sao? Anh ta thấy nó không đáng bận tâm sao? Hay là anh ta đã làm gì đó với cô ấy nên anh ta mới có thái độ như vậy? Quân nhìn Huyền với đôi mắt đầy đau khổ và tuyệt vọng:

- Em chưa ngủ với anh ta đấy chứ?

BỐP! Huyền tát Quân một cái như trời giáng khiến anh sững sờ.

- ĐI NGAY! ĐI NGAY RA KHỎI ĐÂY! – Huyền hét lên.

Quân đứng lặng im, căn phòng chìm trong sự tĩnh lặng và tiếng khóc của Huyền, đau khổ và nặng nề. Tuấn Anh tiến tới bên Quân:

- Anh nghĩ sai rồi, cách nghĩ đó không giúp gì cho anh. Nếu anh tin tưởng người anh yêu thì hãy xin lỗi cô ấy thì hơn!

Đưa mắt nhìn Nilk trong giây lát

- Mang cô ấy đi luôn theo, cô ấy với tôi chẳng có chuyện gì tới mức như anh nghĩ đâu! Tôi vốn dĩ không có hứng thú với con gái!

7. Chương 7: Lòng Tự Trọng Lại Bị Tổn Thương, Sự Bướng Bỉnh Và Không Còn Cơ Hội

Tuấn Anh bỏ ra ngoài để Quân và Huyền có thể thoải mái nói chuyện, cậu nhấn nút thang máy đi xuống tầng 1, tự nhủ chút thời gian lang thang trong siêu thị. Còn lại hai người trong phòng, Quân tiến tới bên Huyền khi cô gái hoàn toàn suy sụp trước những lời nói vừa rồi của anh, Quân biết, Huyền là một người rất tự trọng, câu nói của anh thật sự khiến cô ấy tổn thương. Quân ôm Huyền vào lòng, cô đẩy anh ra:

- Tránh xa tôi ra!
- Anh xin lỗi, anh thật sự xin lỗi em, là anh sai, anh đã sai rồi!
- Tại sao cậu lại có thể nghĩ tôi thấp kém như vậy cơ chứ, chúng ta chẳng phải đã từng là bạn rất lâu rồi sao?
- Anh biết lỗi rồi, Huyền, anh đã sai, chỉ vì anh yêu em, anh đã ghen với anh ta. Anh giận khi em ở cùng anh ta mà không phải là anh.
- Và cậu còn nghĩ tôi...
- Không, anh sai thật rồi! Xin em hãy thứ lỗi cho anh!

Huyền đẩy Quân ra nhưng anh kiên quyết giữ cô thật chặt:

- Anh xin em, anh chưa từng cầu xin em bao giờ, chỉ lần này thôi, xin em cho anh cơ hội chuộc lỗi!

...

Khi Zenka quay về nhà cậu không thấy hai người đó ở đấy nữa, đồ đạc của Huyền vẫn còn nguyên trong phòng, trên bàn, một tờ giấy với vài dòng chữ viết vội: “Huyền đi với tôi, đừng tới gần cô ấy!”, Zenka nhếch mép cười rồi thả tờ giấy vào sọt rác. (Đôi khi chính tôi cũng không hiểu nhân vật của mình)

=====

Huyền ngồi một mình trong căn hộ mà Quân mới chuẩn bị cho cô, cô không thích nhờ vả anh nhưng khi anh khẩn khoản cầu xin cô lại miễn cưỡng đồng ý.

- Anh sẽ chăm lo cho em đầy đủ, em không phải lo gì hết, anh sẽ chịu trách nhiệm về cuộc sống của em kể từ bây giờ! – Quân nói rành rọt qua điện thoại – Em ngủ ngon nhé!

Cô thật sự không biết tâm-trạng-lấn-lộn của mình hiện giờ nên diễn tả bằng những từ gì và cũng không biết nên làm gì. Nếu có Zenka ở đây thế nào anh ta cũng sẽ nói gì đó, rồi cô sẽ bực mình, rồi cô sẽ lại không buồn nữa.

Hai tuần rồi ba tuần sau, Quân chăm sóc cô rất tốt, các bữa ăn của cô lúc nào cũng được bày đàng hoàng và sẵn sàng trên bàn, anh luôn cô gắng ở bên cô mọi lúc. Cô dần thấy người ngoại địa đi phần nào nhưng một phần nào đó trong cô vẫn thấy buồn và trống trải mà không gì có thể lấp đầy được. Lang thang trên phố suốt một buổi tối mà không biết mình nên làm gì, Huyền viện lý do muốn đi shopping để tránh sự quan tâm rất nồng nhiệt của Quân.

- Em sẽ ra ngoài một mình sao? – Anh ngạc nhiên hỏi cô.
- Em muốn giải tỏa stress một chút dạo này học hành làm em thấy hơi mệt mỏi.
- Vậy anh sẽ đi cùng em, hay là chúng ta đi chơi đâu đó xa?
- Không có gì đâu ạ, em muốn đi mua một chút đồ phụ nữ mà, dạo này anh chăm sóc em kỹ quá nên không có điều kiện đi một mình.
- Vậy thì em đi đi, phải cẩn thận và về nhà trước 10 giờ nhé!
- Em hứa!
- Hôn anh rồi mới được đi! – Quân làm mặt hờn dỗi – Không được đi chung với em anh buồn lắm!

.....

Huyền xoay chìa khóa mở cửa nhà của Zenka từ từ bước vào trong, bật đèn lên cô thấy Zenka nằm im trên ghế:

- Anh không đi làm sao?
- Tôi vừa về.
- Vậy sao không bật đèn lên, làm tôi giật mình!

- Tôi mệt.
- Anh có muốn ăn gì không?
- Không.
- À, thường thì anh ăn cháo nhĩ, tôi nấu nhẽ! Dạo này tôi không vào bếp nhưng tôi sẽ cố gắng!
- Đi cho tôi nhờ!
- Theo Hiến pháp nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam tôi có quyền tự do đi lại, tôi muốn đi đâu là quyền của tôi chứ!
- Vậy sao? Vậy sao khi bị bắt ở chung với tôi cô không tự đi?
- Tôi... khi đó tôi không nghĩ tới!
- Cô nên... khụ khụ... đi đi... khụ...

Zenka ho một tràng dài không ngừng lại được, Huyền vội vàng rót nước cho cậu:

- Anh không sao chứ? Có phải lại làm việc quá sức không? Anh đã uống thuốc chưa?

Zenka không nói gì, cậu chỉ tay ra cửa rồi nói với giọng khàn khàn:

- Đi về đi!

Cô gái nhăn mặt:

- Nấu cháo xong tôi sẽ về!
- Này Nilk, cô không nghĩ là cô cứng đầu quá sao?

Nilk im lặng hồi lâu, cô ngồi xuống mặt đối mặt với Zenka:

- Ngoại trừ anh ra chẳng ai gọi tôi với cái tên đó cả!
- Anh Minh vẫn thỉnh thoảng gọi đó thôi...
- Nhưng bây giờ thì không, anh ấy gọi tôi là Huyền. Tôi chỉ ở đây một lát, lấy đồ rồi sẽ đi.

Lát sau, Nilk bưng một bát cháo lớn tới trước mặt Zenka:

- Xong rồi đây, anh ăn đi!
- Sao cô vẫn chưa về nhĩ?
- Sao anh lại cứ lăm chuyện thế nhĩ, bây giờ tôi đi lấy đồ đây!

Cố gắng nhồi cái túi của mình với vài thứ lật vặt nào đó, Nilk không quên mang theo máy ảnh rồi bước ra phòng khách, Zenka đang uể oải nuốt thìa cháo.

- Anh phải ăn nhanh lên chứ? Nhìn anh chán đời ghê!
- Xong rồi thì đi đi!

Nilk lườm anh một cái rồi ngồi xuống cạnh anh.

- Nào, tôi xúc cho!
- Tôi không phải trẻ con. – Zenka chán nản.
- Há miệng ra nào!
- Không!
- Không là sao? Sao “bé” lại không chịu nghe lời “cô” thế?
- Biền đi! – Giọng anh không có chút biểu cảm gì.
- Ăn nào!

- Mặn, tôi không ăn đâu.

- Mặn sao? – Nilk ném thử - Cũng hơi hơi thôi mà, để tôi thêm nước.

Zenka im lặng nhìn cô gái loay hoay với bát cháo.

- Tôi ngủ đây.

Anh dựa người ra sau, tay chống lên thành ghế, nhắm mắt. Nilk nhìn vẻ mặt đang chìm vào giấc ngủ đó hồi lâu, lắng nghe tiếng thở đều đều của anh, cô nói rất khẽ:

- Quân cầu hôn tôi tối qua đấy anh biết không? Zenka à, anh nói nếu anh ấy coi tôi là một present, nếu tình yêu của anh ấy có thể ngang với việc mặt trời mọc hướng Đông thì tôi có thể nhận lời, nhưng anh không nói làm thế nào để biết được chính xác điều đó. Anh ấy yêu tôi, nhưng lại không thật sự trân trọng tôi, tôi có thể cho anh ấy cơ hội không?

Zenka không trả lời, anh đã chìm sâu vào giấc ngủ, Nilk để anh nằm xuống sofa, đắp chăn cẩn thận rồi mới ra đi.

Tuần sau, Quân đưa Huyền tới gặp bạn bè anh trong một bữa tiệc nho nhỏ, Huyền phải cười nói khá nhiều cho dù phần lớn là chỉ để xã giao. Cô cô độc đứng tách biệt một góc khi không có Quân.

- Chúc mừng bạn! – Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên khiến cô giật mình.

- À, vâng, mình...

- Mình là Ngân bạn học từ cấp 2 của Quân – Ngân đưa tay.

- Mình là Huyền, hân hạnh được làm quen!

- Không cần phải khách sáo vậy đâu, không ngờ người yêu Quân lại là bạn, trước đây có nhiều người theo đuổi cậu ấy lắm.

- À! – Huyền cười.

- Cậu ấy không nói đúng không? Chắc cậu ấy sợ cậu ghen.

- Không, cũng chẳng có gì cả đâu, mình không thể giận vì những thứ thuộc về trước kia như thế!

- Cậu tin tưởng Quân thật đấy nhỉ?

Huyền chỉ gượng cười không đáp lại, tin tưởng hay cho rằng mình tin tưởng, chính cô cũng không rõ.

=====

Giáng sinh tới gần, Quân lên kế hoạch ột chuyến đi chơi hai ngày tại Đà Lạt cùng Huyền, anh tất bật chuẩn bị mọi thứ trong khi cô thờ ơ với việc đó. Tiết trời Hà Nội giờ đang trở nên lạnh hơn cùng những cơn gió mùa Đông Bắc, Huyền giật mình khi nhìn thấy một ai đó với chiếc đàn guitar vừa lướt qua cô. Zenka? Không phải rồi, anh ta có bao giờ đi xe máy đâu. Huyền tự cười mình sao đột nhiên cô lại nghĩ tới anh ta vào lúc này khi mà lẽ ra cô nên hướng về Quân nhiều hơn. Đang đứng tư lự bên chiếc áo khoác dài màu nhạt, Quân thấy một bàn tay khẽ nắm lấy tay mình:

- Mình về thôi!

- Nhưng anh chưa mua hết!

- Em không mặc hết chừng ấy đồ đâu, em muốn về nhà!

Tới Đà Lạt vào sớm tinh mơ, Huyền thấy chưa hết mệt vì chuyến đi, cô muốn ngủ thêm một lát nhưng Quân vẫn cố gắng dắt tay cô đi. Hoa nhiều thật, ở đây nhiều nhất vẫn là hoa, con người như hòa lẫn hoàn toàn với cây cỏ, với hoa. Huyền có cảm giác cô có thể trải hết lòng mình với những đóa hoa này. Mãi tới muộn cô và Quân mới tới biệt thự riêng của nhà Quân:

- Sao anh lại cầu kỳ thế? Đã đi khắp nơi như thế, ăn bao nhiêu là món như thế mà về đây còn bắt mọi người chuẩn bị đồ ăn thế?

- Vì đây là lần đầu tiên em tới đây mà! – Quân cười đáp lại.

Trong đêm, cả thành phố dường như chìm trong tĩnh lặng, một màu trầm buồn nhuộm cả không khí, Quân đứng cạnh Huyền, anh khẽ ôm cô vào lòng:

- Em có thấy lạnh không? Người em hơi lạnh đấy!

- Tại anh rất ấm đó thôi, em không thấy lạnh đâu!

Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô:

- Tóc em dài ra nhiều rồi đấy, em làm anh nhớ tới mẹ em ghê, ngày xưa bác cũng để tóc dài!

- Nhưng tóc em không đẹp bằng mẹ!

- Anh thấy đẹp mà! Muộn rồi, em nên đi nghỉ thôi, hôm nay chắc là em mệt.

- Vâng!

Quân nắm tay Huyền cho tới phòng, anh đưa cô vào trong.

- Căn phòng này, anh đã luôn ao ước là được ở cùng người anh yêu, anh sẽ nói với cô ấy là anh rất yêu cô ấy và sẽ bên cô ấy đến trọn đời – Anh nắm lấy cánh tay Huyền – Giờ thì cô ấy đã ở đây thật rồi, ngay trước mắt anh.

Huyền ngược nhìn Quân với đôi mắt tròn lấp lánh:

- Em...

- Anh đã luôn yêu em, luôn cần em kể từ khi chúng mình gặp nhau, lúc nào anh cũng hướng về em, nhưng ... dường như trong em không có anh.

- Không phải vậy đâu!

- Em không nghĩ là với anh em quan trọng tới mức nào sao? Anh có thể bỏ mặc tất cả để có thể ở bên em, chỉ cần em yêu anh và ở bên anh đến khi chúng ta trở thành hai ông lão và bà lão. Em có thể nhận lời trở thành vợ anh hay không?

- Em...

- Em có yêu anh không?

Quân ôm cô vào lòng, siết chặt trong vòng tay của mình, vuốt tóc cô thật nhẹ. Trong vòng tay đó, Huyền cảm thấy trái tim như đang bị thiêu đốt bởi ngọn lửa tình yêu rất mãnh liệt của Quân.

- Em... yêu... - Cô ngập ngừng – Em...

Anh không nói gì chỉ khẽ đẩy cô ra từ từ rồi hôn thật nhẹ lên đôi môi còn đang mấp máy của Huyền:

- Anh yêu em, yêu cho đến hết cuộc đời này.

Huyền nhắm mắt đón nhận nụ hôn khác của anh, Quân ôm cô chặt hơn trong tay, kéo dila nụ hôn đó lâu hơn và sâu hơn. Bất chợt, cô giật mình khi anh dần dịch chuyển đôi môi của mình xuống cổ cô.

- Quân, dừng lại! Em không...

Không để ý tới việc Huyền đang cố đẩy mình ra, Quân vẫn giữ chặt cô và không hề có ý định dừng lại, đôi môi anh trở nên nóng hơn và những nụ hôn bắt đầu lan xuống phía dưới.

- Quân, bỏ em ra! – Huyền nói rõ ràng – Em không muốn!

Anh ngừng lại việc mình đang làm nhưng lại hôn cô, Huyền bắt đầu run rẩy, cô cố gắng giãy ra khỏi Quân:

- Sẽ không sao đâu! – Anh thì thào.

Cô nhận ra tay Quân đang đặt lên ngực mình, cảm nhận thấy những chiếc cúc áo của mình dần tuột ra. Thanh đã từng nói, những người yêu nhau có thể “làm gì đó”, còn Huyền, cô đang ở trong tình thế như vậy nhưng cô hoàn toàn không muốn chứng minh tình yêu của mình theo cách đó. (Vài lời tự nói của t/g: đoạn

này liệu có khiến tớ phải thay đổi rating của truyện không nhỉ, mà tớ còn không biết làm thế nào để sửa, nhưng chắc là chưa đi quá giới hạn đâu, các mod có “chém” thì tớ xin cúi đầu chịu, không oán thán gì đâu!)

- Quân, bỏ em ra, em không muốn! - Huyền ra lệnh – Anh phải tôn trọng em chứ!

Nhưng Quân thì không:

- Anh không muốn, anh muốn em thuộc về anh, mãi mãi!

Thuộc về anh mãi mãi? Huyền quay cuồng, thuộc về theo cách như vậy sao? Kể cả là mình không muốn thì anh ấy cũng ép buộc mình sao? Cô dùng hết sức đẩy Quân ra xa:

- Anh không tôn trọng những gì em nói hay sao? Anh không quan tâm tới việc em nghĩ gì hay sao?

- Anh xin lỗi, anh đã làm em giận, nhưng anh thật sự không hề muốn làm tổn thương em!

- Vậy thì ít nhất anh không nên làm như vậy?

- Tại sao cơ chứ? Chúng ta yêu nhau mà? Anh chỉ muốn em thuộc về anh, vĩnh viễn không thay đổi, vĩnh viễn không nghĩ tới người nào khác ngoài anh!

- “Người nào khác”? Anh đang ám chỉ chuyện gì thế?

- Chẳng phải em vẫn tới căn hộ của anh ta hay sao? Anh đã nhìn thấy em đi vào đó, anh đã thấy đau khổ vô cùng khi thấy em tới đó. Chỉ cần nghĩ tới việc em và anh ta...

Huyền chết lặng, Quân không tin cô, anh đã theo dõi cô, không tin thì cô có thể nói gì. Cô không muốn biện minh cho lý do cô tới nhà Zenka, trong đầu cô hiện giờ chỉ hiện lên một suy nghĩ duy nhất, đầy cay đắng:

- Vậy là anh muốn biết em còn trong trắng hay không... có đúng không Quân?

- Anh... anh chỉ...

- Anh chỉ muốn chắc chắn điều đó chứ gì? Nếu không thì anh sẽ sẵn sàng vất bỏ tôi phải không?

- Anh không... anh không có suy nghĩ đó! Anh không hề...

- Anh không tin tôi, cũng không tôn trọng tôi, anh nghĩ tôi là một đứa buông thả, không như những gì anh đã nghĩ – Huyền nói đầy chua chát.

- Anh không có suy nghĩ đó, anh thề, anh xin lỗi!

- ĐI RA NGOÀI ĐI – Huyền nói to, cô giận đến run rẩy – Đi ra ngay, để tôi yên!

- Anh...

- Đừng có đụng vào tôi, tránh ra!

Trước thái độ đó của Huyền, Quân không biết nên nói gì bèn lùi thủi bước ra ngoài. Khi cánh cửa đã đóng lại, Huyền khụy xuống, cô ôm lấy đầu gối của mình mà khóc như mưa.

Ngay trong đêm đó, cô rời khỏi biệt thự, dừng lại ở một quán ăn đêm bên đường, cô bắt xe khách tới Đà Nẵng rồi đi máy bay về Hà Nội. Ngồi trên xe, cô nhìn ngắm chiếc chìa khóa nhà của Zenka, anh ta không yêu cầu cô phải trả lại chìa khóa là vì sao, hay vì cô chưa dọn hết đồ. Nghĩ vậy, cô lại muốn khóc, không muốn về nhà thì cô nên về đâu, cố kìm nén, cô quyết định quay lại chỗ Zenka thu dọn toàn bộ đồ đạc và cho dù muốn hay không cô cũng sẽ về nhà, cho dù gì đi nữa thì cô cần có nơi để bắt đầu lại.

Tới chung cư, cô nhanh chóng bước vào thang máy và nhấn số 13, vừa bước ra khỏi cửa thì thấy Zenka. Anh hơi cúi đầu xuống, một tay chống lên tường, dáng vẻ anh ta vẫn gầy gò như thế, Huyền lắp bắp:

- Chào anh, tôi định quay lại lấy đồ... tôi vẫn còn giữ chìa khóa nên... tôi chỉ...

- Đi tới bệnh viện – “Khúc tre” đó lên tiếng với một giọng nói thoáng qua như làn gió.

- Hả?

- Đưa tôi tới bệnh viện, nhanh lên!

Cô cúi xuống để nhìn anh cho rõ và thấy hốt hoảng trước gương mặt nhợt nhạt trước mắt mình:

- Anh sao vậy?

- Trước khi tôi không đứng được nữa... - Zenka không trả lời, anh cố bước tới thang máy.

- Để tôi giúp!

Huyền nhanh chóng khoác một tay Zenka lên vai, dìu anh vào thang máy và đi xuống tầng trệt. Anh rút ra từ trong túi một tấm danh thiếp:

- Đưa tôi tới đây, chỗ này gần!

- Được rồi, anh đừng nói nữa!

Xuống tới nơi, Huyền bắt taxi rồi đi một mạch tới bệnh viện, Zenka đang sốt cao, đầu anh rất nóng, điều đó làm cô gái lo lắng nhưng khi thấy Zenka vẫn khá tỉnh táo thì cô thấy yên tâm phần nào. Bước vào bên trong bệnh viện đa khoa trên đường E theo lời Zenka nói, một vị bác sĩ trong tà áo trắng tiến đến bên cậu:

- Ủa, ai thế này? Tuấn Anh à? Lâu lắm mới thấy em tới chơi.

- Không phải tới chơi đâu ạ! – Tuấn Anh ngẩng đầu lên – Em cần...

Nhìn gương mặt nhợt nhạt của cậu, vị bác sĩ nắm lấy cánh tay Tuấn Anh rồi sờ trán anh:

- Em sốt cao quá!

- 39,5. Em đo!

Quay sang những người khác bác sỹ nói nhanh:

- Chuẩn bị cấp cứu ngay!

Rất nhanh chóng, Zenka được đưa lên giường bệnh rồi lập tức đi vào phòng cấp cứu, Huyền níu tay bác sĩ lại:

- Bác sỹ, xin hãy làm ơn giúp anh ấy!

- Đó là trách nhiệm của bác sỹ chúng tôi, hơn nữa, Tuấn Anh là người quen của bệnh viện này, tôi sẽ làm hết sức mình!

Huyền run rẩy nhìn cánh cửa vừa đóng lại trước mắt cô, cố gắng mãi cô mới có thể đủ bình tĩnh để gọi cho anh Minh và thông báo qua tình hình. Minh tới bệnh viện ngay khi vừa nghe tin dữ, tới nơi, anh gặp ngay Hoàng – vị bác sỹ trẻ có quen biết với cả anh và cậu em ngang bướng:

- Anh Hoàng!

- Chào Minh!

- Tuấn Anh sao rồi ạ?

- Không ổn lắm, thằng nhóc không hạ sốt, bây giờ không có thời gian nói chuyện, anh phải vào trong gấp!

- Vâng, nhờ anh!

Quay sang Huyền anh trấn an:

- Thằng nhóc không sao đâu, em đừng lo lắng quá, may mà em lại đi cùng nó!

- Em định lấy đồ rồi về nhà... không ngờ là...

- Đừng khóc, đừng khóc, em cứ bình tĩnh...

- Tại sao em lại không nhận ra là anh ấy ốm cơ chứ, Huyền rơi lệ, em... khi em tới nhà anh ấy mấy hôm trước... anh ấy đã rất mệt mỏi... em cứ nghĩ là không sao...

- Được rồi, Minh vỗ về cô bé, không phải là lỗi của em đâu, sẽ ổn mà... rồi thành bé sẽ ổn!

Lát sau, cửa phòng bật mở, Hoàng bước ra khá vội vàng:

- Anh làm hết cách nhưng thằng bé không hạ sốt, anh đang cố.
- Liệu nó có sao không?
- Anh sẽ nói để em nắm rõ tình hình, nhưng em phải hết sức bình tĩnh và kiên nhẫn. Đầu tiên, anh muốn em tìm hiểu nguyên nhân khiến Tuấn Anh ốm nặng như vậy. Việc thứ hai là em phải chuẩn bị trước tinh thần.
- Có chuyện gì nghiêm trọng sao?
- Thằng bé tới chỗ anh khi sốt trên 39 độ mà không hề bị hôn mê nó khá tỉnh, đó là vấn đề rất đáng lo ngại, bây giờ nó lại không hề hạ sốt, anh e là có di chứng. Anh sẽ làm mọi cách để giúp nó!
- Vâng, Minh băn khoăn, em sẽ hỏi qua mọi người về nguyên nhân.
- Báo cho anh ngay nhé!
- Vâng!

Huyền tiến tới bên Minh:

- Có chuyện gì không ổn sao ạ?
- À, ừ, không... không sao?
- Em có biết vì sao Tuấn Anh ốm không?
- Em không rõ!
- Không sao, để anh gọi tới quán, ít ra thì chỗ đó là nơi chúng ta nên bắt đầu!

Lát sau, anh nhanh chóng báo tin cho Hoàng, gương mặt vị bác sỹ thoáng nhú mào rồi anh lắc đầu và lại đi vào bên trong. Không thể kiềm chế khi những người đàn ông cứ to nhỏ với nhau liên tục như vậy, Huyền lên tiếng:

- Có chuyện gì vậy anh?
- Minh lưỡng lự trong chốc lát rồi nói với cô, cách đây 2 ngày Zenka đã làm phật ý mấy bà cô đồng bóng tới bar để tìm nguồn vui, họ thích vẽ mặt bơ dờ của cậu nên đã chi ra một khoản tiền lớn rồi yêu cầu cậu phải đàn cho họ nghe. Vì cá tính bướng bỉnh nên Zenka đã chơi họ một vỏ khi để họ ngồi trên sân khấu nghe cậu đàn trước mặt nhiều người, quá xấu hổ họ đã ra ngoài nhưng khi cậu vừa bước chân ra khỏi quán không được bao xa thì họ đã “rình” để “tặng” cậu vài xô nước. Minh thở dài:
- Tính nó vừa bướng, vừa bất cần nên anh cũng đã lo rồi những việc như thế này sẽ xảy ra, nhưng anh không thể thay đổi nó, anh buồn lắm... Mà mấy người đó cũng quá đáng quá, 2 hôm trước gió lạnh như vậy... Mà cũng tại thằng bé nữa, bị ướt thì nên quay lại quán mà thay đồ, cứ để nguyên bộ dạng như thế rồi đi về nhà nên mới ra nông nỗi này!
- Bây giờ... bây giờ thì sao ạ? Anh Zenka sẽ không sao chứ ạ?
- Huyền à, thằng bé không ổn lắm, anh Hoàng lo rằng nó sẽ bị di chứng...
- Nghĩa là sao ạ? - Cô bật khóc.
- Nó không hạ sốt được!

Huyền gục mặt vào lòng bàn tay của mình:

- Tại sao chứ... anh ấy đã nói và nếu gọi bằng cả trái tim thì có thể sẽ nghe thấy cơ mà... sao anh ấy không nghe thấy em gọi... em đã gọi rồi mà... em không muốn anh ấy cứ như vậy...
- Minh khẽ dựa đầu cô lên vai mình an ủi:
- Sẽ không sao đâu... anh và em hãy tin điều đó đi nhé! Đừng khóc nữa, em gái ngốc!
- Tại em... tại em đã không chú ý khi anh ấy mệt như vậy... em đã bỏ anh ấy một mình...

- Huyền à, không phải lỗi do em đâu, anh đã nói rồi còn gì!

Minh bất giác thấy bất an trước cảm xúc hiện tại của Huyền, anh đột nhiên có suy nghĩ rằng cô bé đang hướng về cậu em trai mình, anh bắt đầu lo lắng, thời gian qua vì bận việc gia đình nhất là sau khi cưới nên anh hơi lơ là trước vấn đề của Tuấn Anh, anh chưa kịp nắm bắt hết mọi chuyện xảy ra. Người yêu của Huyền anh có biết, và anh cũng chưa nghe tin gì về việc họ chia tay, vì thế nếu cô bé để tâm trí của mình hướng về Tuấn Anh e rằng sẽ là điều không tốt nhất là ột cô gái, chưa kể là việc giải thích với Quân về chuyện cô ở cùng với Tuấn Anh một thời gian.

Quân cầm tờ giấy Huyền bỏ lại trên bàn trước khi đi, anh nhìn trân trân vào dòng chữ đầy uất hận đó: “Chúng ta kết thúc rồi, đừng làm phiền tôi”. Anh gục đầu vào tay, chưa khi nào anh thấy mình hối hận như vậy, hối hận vì mình đã quá nông nổi, hối hận vì đã ghen, hối hận vì đã làm tổn thương Huyền và cũng chưa bao giờ anh cần cô tha thứ hơn lúc này. Quân cố gắng gọi cho Huyền nhưng cô không nghe máy, anh đi tìm cô khắp nơi vì không biết cô đã đi đâu, lại một lần nữa anh nhấn bàn phím:

- Alô!

- Huyền, em đang ở đâu? Anh rất xin lỗi về chuyện hôm trước...

- Cậu không cần nói gì nữa đâu, đối với tôi, Quân mà tôi biết không phải cậu!

- Anh thật sự xin lỗi em, anh hoàn toàn không cố ý, xin em hãy tha thứ cho anh!

- Lòng tự trọng đối với bất cứ ai đều không dễ để đạp đổ, nhưng cậu đã khiến tôi trở thành một người không ra gì, cậu nếu còn biết tự trọng thì hãy thôi đi!

- Anh xin em, đừng lạnh lùng như thế với anh! Em đang ở đâu, anh sẽ tới, kể cả là phải quỳ xuống trước em anh cũng chấp nhận.

- Không thay đổi được gì đâu, tôi và cậu không còn gì hết! Thậm chí đến cả việc tức giận cậu tôi cũng không muốn nghĩ tới, tôi không muốn giữ lại bất cứ điều gì liên quan tới cậu nữa.

- Anh biết, anh sai rồi, anh đã sai, anh đã quá mù quáng, xin em cho anh một cơ hội!

- Cơ hội? Cậu đã có rồi đó thôi? Tôi không phải là người dễ dãi như cậu nghĩ đâu Quân ạ!

Sau đó, Huyền lập tức cúp máy, Quân gọi cô đến lạc giọng. Anh khụy xuống lề đường miệng vẫn mấp máy câu xin lỗi.

=====

Minh và Huyền vẫn kiên nhẫn chờ bên ngoài phòng cấp cứu, Tuấn Anh chỉ hạ sốt một chút nhưng thân nhiệt vẫn còn cao. Bước ra khỏi căn phòng, Hoàng nhìn hai người với ánh mắt thoáng buồn pha lẫn sự mệt mỏi:

- Tạm thời thì không nguy hiểm, nhưng nếu cậu ấy cứ như vậy thì e không ổn, anh sẽ chuyển cậu ấy sang phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi, chúng ta phải kiên nhẫn thôi.

Huyền đứng im trước cánh cửa trong suốt nhìn Zenka đang nằm trên giường bệnh với dây rọ và máy móc quanh người, Minh đặt tay lên vai cô:

- Em về nghỉ đi!

- Không, em muốn ở đây, em muốn ở bên anh ấy! Em sẽ đợi anh ấy tỉnh lại, cho tới khi nào anh ấy nghe thấy tiếng em gọi thì thôi!

- Anh biết em là cô bé tốt bụng và biết quan tâm tới người khác nhưng dẫu sao thì có anh ở đây rồi!

- Trước đây, khi bạn em bị tai nạn, anh Zen có nói với em là hãy gọi tên người đó, như thế mới có thể thật sự giúp cô ấy được, em sẽ ở đây, em vẫn đang gọi anh ấy, anh ấy sẽ nghe thấy mà, phải không anh?

- Huyền à, anh không muốn đề cập tới chuyện này nhưng... còn... người yêu em sẽ nghĩ sao về...

- Em không có người yêu nào cả! – Huyền nói nhanh – Kết thúc rồi!

- Cãi nhau sao? Cãi nhau thì cũng bình thường mà, rồi hai em sẽ làm hòa, nhưng...
- Không phải là cãi nhau đâu ạ... chúng em chia tay rồi!
- Không thể quay lại sao? – Minh nhú mồm lo âu.
- Đôi khi, có những cơ hội chỉ tới một lần thôi anh à!
- Em đừng nên như vậy, anh nghĩ...
- Không thể thay đổi được đâu anh, bây giờ... em thật sự rất mong Zenka tỉnh lại... Em đã luôn ỷ lại vào anh ấy, cho dù anh ấy hay cằn nhằn và mắng mỏ em nhưng anh ấy đã luôn chăm sóc em, em cần anh ấy tỉnh lại, em muốn chăm sóc anh ấy...

Minh hơi ngạc nhiên trước những lời Huyền vừa nói, anh thở dài:

- Đừng quyết định điều gì quá nông nổi, em còn trẻ hành động còn bị chi phối bởi tình cảm, anh không muốn em bị tổn thương vì những quyết định của mình. Em nên suy nghĩ kỹ lại, anh sẽ tôn trọng quyết định của em!

8. Chương 8: Người Quan Trọng Nhất

Huyền nhìn Zenka nằm bất động trong phòng bệnh, đôi tay cô bắt giắc nắm lấy nhau, hiện giờ điều duy nhất hiện lên trong đầu cô là việc cậu không tỉnh lại và tình hình cũng không có thêm chút khả quan nào. Tại sao lại là cậu ấy mà không phải ai khác, Huyền tự hỏi, tại sao với cô Zenka lại trở nên quan trọng đến vậy? Chính cô cũng không thể trả lời nổi, chỉ biết rằng cô đang rất cần cậu, cần anh chàng quái gở đó tỉnh lại. Huyền nhìn bóng mình phản chiếu lên tấm kính cửa sổ, cô chợt mỉm cười khi nhớ tới lúc Zenka nhìn cô khi cô bị một kẻ quấy rối theo đuôi, chắc lúc đó trông cô thảm hại lắm vì thế nên cậu ấy mới nắm tay cô mà dắt về nhà, thảm hại như thế này đây...

Về phía Minh, không biết nên nói gì và làm gì cho em trai nên anh lại lặng lẽ về nhà, Loan mỉm cười đón anh:

- Anh đã về, Tuấn Anh thế nào rồi anh, em muốn tới thăm chú ấy nhưng anh lại cản, em thấy có lỗi với chú ấy quá!
- Không sao đâu, hiện giờ thằng bé có người ở cạnh rồi mà!
- Anh có vẻ yên tâm như vậy thì chắc là người đó anh biết rõ đúng không? Không giống như khi chú ấy làm ở quán bar, lâu lâu anh lại phải tới kiểm tra.
- Cũng không hẳn thế, anh biết Trung nhưng công việc của Tuấn Anh ở quán bar có nhiều thứ không lường trước được, việc nó bị ốm cũng có nguyên do từ đó! – Anh nhìn Loan trêu mếu rồi gọi cô – Lại đây với anh một lát nào!
- Anh thật đúng là... - Loan hờn dỗi – Sao đột nhiên lại ôm em thế?
- Anh muốn vậy thôi!

Loan tựa đầu lên vai Minh, dường như anh đang miên man suy nghĩ về điều gì đó, một gánh nặng nào đó đang đặt lên vai anh mà cô đang mơ hồ cảm nhận được, Minh thở dài anh ôm vợ thật chặt rồi lên tiếng:

- Trước đây, anh đã mơ tới một ngày được ở bên em như thế này, lúc đó anh thấy điều đó thật xa vời khi em từ chối anh.
- Chuyện đó cũng lâu rồi, khi đó em mới học lớp 11, hơn nữa khi đó em đâu có biết anh là ai!
- Ừ, khi đó anh là người theo đuổi em mà, anh cứ lo là em sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới anh.
- Nhưng sao tự dưng anh lại nói chuyện ngày xưa thế?
- Huyền vừa khiến anh nhớ lại những ngày tháng đó, em thấy ngạc nhiên không?
- Đạo này em cũng không rõ cô bé như thế nào nữa thì làm sao em trả lời anh được.

- Huyền đang ở bên Tuấn Anh, hiện giờ cô bé đó chỉ biết có thằng em ngốc của anh thôi!
- Vậy thì tốt quá còn gì, chú ấy cũng đến lúc nên yêu ai đó đi thôi! – Loan hào hứng.
- Nhưng anh thấy lo, Huyền vừa có xích mích nào đó với bạn trai, anh lo cô bé dễ có những quyết định không chín chắn.
- Nhưng Huyền là người thật thà anh à, cô bé không nói dối và thật sự rất chân thành.
- Vì thế nên anh mới lo, nếu Huyền thích Tuấn Anh thật lòng thì cô bé sẽ chịu rất nhiều tổn thương trước khi có thể chạm tới trái tim thằng bé. Tụi trẻ con đó thật khiến người ta lo lắng!
- Em thấy anh thật là... - Cô cười – Đến lúc tụi nó lớn hết thì anh lại thấy mình già cho xem! Huyền có thể tự quyết định cuộc sống của em ấy, nếu có tổn thương thì cô bé sẽ trưởng thành hơn, anh trở thành một ông anh như thế này chẳng phải cũng là nhờ điều đó hay sao?
- Nhưng anh phải chịu trách nhiệm, người để hai đứa nhóc đó gặp nhau là anh.
- Anh sợ trách nhiệm sao, đã làm thì làm tới nơi và phải chịu trách nhiệm chứ?
- Có lẽ là chúng ta nên tiếp tục quan sát tụi nhóc vậy! – Minh thở hắt ra – Mai em đến bệnh viện cùng anh nhé, phụ nữ thì dễ nói chuyện với nhau hơn mà!

...

Sáng sớm tinh mơ, Minh và Loan cùng đến bệnh viện, hai người tìm quanh không thấy Huyền còn ở đó:

- Không biết cô bé đi đâu rồi nhỉ? – Minh lo lắng – Tình trạng của Tuấn Anh chẳng biết là đã khá hơn chưa, anh không thấy anh Hoàng đâu cả...
- Anh Minh, chị Loan!
- Họ quay lại phía sau, ngạc nhiên không nói lên lời:
- Anh chị tới sớm vậy sao?
- Ủ, anh mang cơm cho em – Minh trả lời
- Em đã ăn rồi, em cũng đã năn nỉ bác sĩ cho em được ở bên Zenka nên em phải đi lấy áo – Huyền cười tươi đáp lại.
- Nhưng... - Loan thật sự lo lắng – Sao tóc em lại...
- À – Cô bé đưa tay vuốt mái tóc – Em tự cắt hôm qua, sau khi anh Minh về, chắc là không đẹp lắm phải không ạ?
- Anh thấy ngạc nhiên quá, anh mới rời khỏi đây từ 9 giờ tối qua tính đến bây giờ mới là 5 tiếng thế mà em...
- Em đã quyết định rồi anh ạ! – Huyền nhìn thẳng vào Minh – Chuyện hôm qua anh nói, em đã suy nghĩ suốt, em đã đứng trước cửa phòng bệnh của Zenka suốt 3 tiếng để quyết định, em không hề quyết định điều gì nông nổi cả! Bây giờ, hơn bất cứ người con trai nào trên thế giới, anh ấy là người quan trọng nhất đối với em, em không thể để mất anh ấy được, đó là những gì em đã nghĩ!
- Nhưng Huyền à, còn...
- Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, nhất định là như thế!

- ...

Nhìn bóng dáng nhỏ bé đó khuất sau cánh cửa, Minh và Loan đưa mắt nhìn nhau trong vài giây rồi tiến đến phòng của Hoàng.

- À, cô bé đó cứ nài nỉ mãi nên anh đành nhượng bộ, dẫu sao thì anh nghĩ tình yêu dễ tạo được kỳ tích hơn là chỉ ngồi nhìn mà không làm gì. – Hoàng mỉm cười giải thích.
- Em thì không có ý kiến gì nhưng mà... thằng bé có chuyện gì không ổn phải không ạ?

- Có thể nói là như vậy – Hoàng thở dài – Nó chỉ hạ sốt một chút, xuống được dưới 39 độ nhưng cứ tình hình này anh e nó không thể tỉnh lại, từ giờ cho tới hết ngày hôm nay, nếu nó cứ như vậy thì quả thật là không còn cách nào!

- Tại sao lại như vậy? – Minh hốt hoảng – Đành rằng Tuấn Anh rất ít khi ốm, từ khi nó còn bé em chưa thấy nó sốt cao bao giờ nên bây giờ có lẽ sẽ hơi nghiêm trọng nhưng lẽ nào lại tới mức đó sao anh?

- Minh à, em phải bình tĩnh cái đã, anh sẽ nói cụ thể cho em nghe – Anh chậm rãi rút ra tấm phim – Trong quá trình theo dõi Tuấn Anh anh đã làm nhiều xét nghiệm kiểm tra, anh đã chụp cắt lớp não và phát hiện ra một vấn đề... Tuấn Anh có một vết nứt khá lớn kéo dài từ góc dưới xương chẩm tới 1 phần 3 xương thái dương, vết thương này tương đối nặng có thể là từ khi cậu ấy còn rất nhỏ, khoảng 1-2 tuổi, em có biết lý do không?

- Chuyện này... chuyện này quả thật là em không rõ, khi em biết em ấy thì em ấy đã khoảng 8 tuổi rồi!

- Vậy là...

- Vâng, thật ra em không phải là anh ruột, Tuấn Anh là con nuôi của cô em, mỗi khi hỏi về quá khứ thì thằng bé đều nói là không nhớ.

- Vậy là anh suy đoán đúng, anh gặp gù, anh e rằng vết thương trên đầu cậu ấy có thể đã khiến cậu nhóc bị hôn mê một thời gian dài, và điều đáng lo chính là ở lần ốm này, anh e rằng Tuấn Anh sẽ lại hôn mê sâu.

- Điều này quả thật em chưa từng nghĩ tới – Minh ngồi phịch xuống ghế - Điều này quả thật khiến em... Bình thường thằng nhóc không có vấn đề gì cả!

- Anh hiểu, anh cũng biết Tuấn Anh từ khi cậu nhóc hay sang nhà bố anh chơi, khi đó nó rất đáng yêu, anh cứ thắc mắc mãi sao thằng bé có nhiều suy nghĩ ngây ngô như trẻ con ấy!

-Vậy chúng ta nên làm gì hả anh?

- Hiện giờ chúng ta chỉ có thể hi vọng là cậu ấy sẽ tỉnh lại!

Chiếc đồng hồ chậm chạp dịch chuyển tới những thời khắc cuối cùng của một ngày, Minh nhìn những chiếc kim chậm chỉ đó rồi thở dài, đưa mắt nhìn Huyền anh lại thấy buồn hơn, cô bé không hề rời khỏi Tuấn Anh, đôi mắt vẫn lóe lên ánh sáng của niềm tin rằng cậu nhóc sẽ tỉnh lại. Thời gian tiếp tục trôi đi, Minh hiểu rằng chuyện gì đến cũng đang đến thật gần, ý nghĩ về việc em trai sẽ không thể mở mắt mà nói chuyện với anh theo cái cách ngang bướng mọi khi nữa, sẽ không đi lại trước mắt anh giống như khi cậu còn khỏe khiến anh thấy chạnh lòng. Minh đưa tay đặt lên trán em:

- Thằng nhóc bướng bỉnh này, sao em không chịu nói với anh khi em ốm, nếu em nói sớm hơn thì có lẽ em sẽ khỏe nhanh hơn đấy em biết không? Em nên quay lại đi nhóc à, bây giờ không chỉ có anh lo lắng cho em đâu, còn cả Huyền nữa, em định để cô bé chờ tới bao giờ?

Minh lặng lẽ bước ra ngoài, anh lo rằng nếu mình ở đó có lẽ anh sẽ không thể giữ lại được sự bình tĩnh, Loạn lo lắng chạy theo anh.

Phòng bệnh chỉ còn lại Huyền, cô nắm lấy bàn tay Zenka, gục đầu lên vai anh:

- Sao anh vẫn không tỉnh lại? Em đã gọi anh như vậy sao anh vẫn không mở lòng để lắng nghe... tỉnh dậy đi anh, em muốn nghe anh gọi em với cái tên đó thêm một lần nữa thôi cũng được... tên mà anh đã đặt cho em ấy, anh có nghe thấy em nói không...

Gần một giờ sáng, các tín hiệu của Zenka có đôi chút biến động nhẹ, thân nhiệt giảm xuống dưới 38 độ, rồi cậu cự mình rất khẽ. Khó chịu chết đi được, cậu nghĩ, rồi từ từ mở mắt, nhìn thấy anh Minh gục đầu lên tay khi anh ngồi cách cậu vài bước chân với vẻ mặt buồn bã và lo âu, cậu định nói điều gì đó nhưng âm thanh không thoát ra khỏi cổ họng. Ngẩng đầu lên, Minh chợt nhận ra là Tuấn Anh đã tỉnh cậu đang nhìn anh với ánh mắt còn mệt mỏi nhưng vẫn toát lên vẻ bướng bỉnh mọi khi, anh lập tức nhảy ngay tới bên cậu:

- Tuấn Anh, em tỉnh rồi sao? Anh lo quá đi mất...

Cậu chỉ có thể nhìn anh với ánh mắt yếu ớt và một nụ cười gượng hiện lên môi.

- Anh sẽ gọi bác sĩ tới, em đừng ngủ nhé!

Rất nhanh sau đó, Hoàng tới bên giường bệnh của Tuấn Anh, anh kiểm tra nhanh tình trạng của cậu rồi thở phào nhẹ nhõm:

- Tạm thời thì em khá ổn đấy nhóc, sáng mai anh sẽ kiểm tra tổng thể, nhưng họng sưng to nên không nói được mấy, anh sẽ kê thuốc, uống vào rồi mai là lại ổn thôi.

Minh mừng rỡ cảm ơn Hoàng rồi rít, anh chỉ mỉm cười rồi bước ra ngoài, quay lại với cậu em, anh nói:

- Em làm nhiều người lo lắng lắm đấy nhé, khi nào khỏi phải tới cảm ơn anh Hoàng nhé, anh ấy lo lắng cho em suốt - Tuấn Anh khẽ gật đầu, Minh nói tiếp – Sao em coi thường sức khỏe của em thế hả, ốm mà cứ không nói là sao? May là lần này em có Huyền giúp không thì... em cũng phải đối xử tốt với cô bé nữa, làm người ta khóc là không tốt đâu chàng trai.

Tuấn Anh cố gắng nói gì đó nhưng vì cổ họng còn đau nên không thể nói thành lời, Minh bèn đưa cho cậu mẫu giấy và cái bút, cậu hí hoáy viết vài chữ: “Cảm ơn anh, anh giúp em nói với anh Hoàng là em biết ơn anh ấy rất nhiều”.

- Được rồi, anh hiểu!

Cậu hơi cựa quậy người và cố đẩy mình dịch xa với cô gái đang tựa đầu lên vai mình, cố gắng để rút tay ra khỏi cô ấy nhưng lại không thể. Minh nhìn thấy vậy bèn nói:

- Cô ấy mới ngủ một chút thôi, thức suốt như vậy nên mệt!

- Nilk hả anh? – Cậu viết.

- Đúng rồi! Em ngủ chút đi, sáng mai còn kiểm tra lại xem thế nào.

- Anh giúp em được không, cô ấy nắm tay em thế này em không rút ra được.

- Ôi, anh cười, chuyện này thì anh không thể, em cứ ngủ trong khi bị nắm tay đi thôi.

- Anh Minh đừng đùa nữa!

- Anh nói thật thôi mà, em cứ ngủ đi, không viết nữa!

Kết quả kiểm tra của Zenka vào buổi sáng hôm sau khá khả quan, điều này khiến những người lo lắng cho cậu đều thở phào, nhưng cậu thì không thấy thoải mái lắm khi cái cổ họng vẫn chưa cải thiện và chưa thể nói được. Minh và Loan động viên em trai một lát rồi cùng nhau đi làm, còn Nilk thì đặt trước mặt cậu bát cháo bự chẳng và đã cầm sẵn thìa trong tay. Biết là mình không thể thoát được chuyện ăn cháo nên Zenka đành với tay lấy giấy bút, vừa định ghi gì đó thì bị Nilk giật lại:

- Anh định nói là bát cháo này anh ăn không hết chứ gì? – Cô hơi nhú mày.

Gật đầu.

- Nhưng mà anh phải cố thôi, phải ăn hết thì mới khỏe được, há miệng ra nào!

Lắc đầu.

- Anh đừng có lắc đầu nữa, anh Minh đã dặn là anh phải chịu khó ăn còn gì!

Vẫn lắc đầu.

- Em biết là anh không thích được chăm sóc thế này nhưng có bao giờ anh ốm đâu, để người khác chăm sóc cũng được mà.

Zenka không nói gì, cậu nhìn ra cửa rồi nhìn Nilk.

- Em không về đâu, anh phải ăn đi đã.

Cô xúc một thìa cháo, thổi qua rồi đưa cho anh, ngần ngừ một lúc cậu lại quay đi.

- Sao anh lại không ăn?

Cậu chìa tay ra yêu cầu cô trả lại giấy bút, không hào hứng lắm nhưng Nilk đành trả lại giấy bút cho anh, Zenka viết vài chữ: “Tôi bị dị ứng với rau răm, cô tự ăn hết đi rồi đi về”.

- Không được, mà cháo này đâu có rau đấy đâu, cháo thịt thôi mà, nếu anh không thích thì em sẽ đi đổi vậy, nhưng em không về đâu!

Zenka quay mặt nhìn vào tường, muốn để cô nhóc đó về thật không dễ chút nào, viện lý do gì cũng không ổn (ai bảo hâm, tự chịu), cậu biết là không phải mình khó chịu khi cô ấy ở đây nhưng việc cô ấy đang tiến tới gần với cậu hơn lại làm cậu thấy khó xử vô cùng. Nilk chăm chú nhìn cậu hồi lâu rồi nói:

- Anh đợi nhé, em sẽ đi đổi bát cháo khác!

Cậu lắc đầu, viết: “Tôi tự ăn được”

- Nhưng em thì không thích thế!

Nilk lại đưa thìa cháo cho anh, Zenka nhìn thìa cháo một cách chán nản rồi cũng đành chấp nhận ăn một cách chậm chạp. Ăn gần hết bát cháo, cậu ghi ra giấy: “Tôi ăn xong thì cô đi về đi!”

- Không đâu, em sẽ chăm sóc cho anh đến khi anh khỏi, đừng có đuổi em!

Rồi cô rút lại giấy bút trong tay anh, bưng bình ngồi lại.

Buổi chiều ngày hôm sau, tỉnh dậy sau giấc ngủ, Zenka thấy hơi khó chịu, cổ họng cậu vẫn còn rát nhưng có vẻ khá hơn trước đôi chút, cậu từ từ bước chân xuống giường. Do nằm lâu nên cậu đứng không vững, phải mất một lúc mới có thể bước đi được một cách chậm chạp. Cậu men theo tường rồi đi từng bước tới phòng của Hoàng, được một đoạn thì bị cô nàng đó phát hiện ra. Nilk lập tức chạy tới bên anh lo lắng hỏi:

- Anh vừa khỏe lại mà đã muốn đi đâu thế?

- Tới gặp bác sĩ. – Zenka nói giọng khàn khàn.

- Ít ra anh cũng nên mặc ấm rồi hãy đi ra ngoài chứ? – Cô cởi áo ngoài rồi khoác lên vai anh – Em sẽ đi cùng!

- Này Nilk ... khụ khụ... sao cô... không... đi về đi nhỉ ... khụ khụ...

- Mấy hôm rồi anh mới khỏe lại mà cậu đầu tiên đã muốn đuổi em là sao thế, chẳng lẽ em trông đáng ghét đến thế cơ à? – Nilk phụng phịu ra mặt.

- Không... nhưng... khụ... tôi đã làm phiền...

- Anh thôi nói linh tinh đi, bây giờ anh muốn tới gặp bác sĩ còn gì?

Hoàng đang ngồi suy tư trong phòng thì Zenka và Nilk bước vào, anh ngạc nhiên:

- Sao em chưa khỏe hẳn mà đã ra đây?

- Anh Minh nói em có một vết thương ở đầu phải không ạ?

- Giọng em khàn quá, uống thuốc chưa vậy?

- Rồi ạ... khụ khụ...

- Chịu khó mà nằm nghỉ đi chứ thằng nhóc này, em không biết là mình bị thương à?

- Em không biết, em không có ký ức về việc mình lớn lên như thế nào...

- Anh cũng không rõ về chuyện tai nạn đã xảy ra với em, nhưng một vết thương lớn như vậy khi em mới được khoảng 2 tuổi thì chắc chắn là phải cấp cứu, anh sẽ nhờ bạn bè ở các bệnh viện tìm hiểu xem có trường hợp nào như vậy hay không.

- Cảm ơn... anh rất nhiều!

- Cảm ơn gì chứ, không có gì đâu!

- Mai em ra viện được không, em muốn về nhà!

- Ngày mai anh sẽ kiểm tra lại, nếu em không có vấn đề gì thì anh sẽ cho em về, bây giờ thì nghỉ đi.
- Sao anh lại để anh ấy về sớm thế ạ? – Huyền ngạc nhiên.
- Vì thằng nhóc từ bé tới giờ rất ghét làm bệnh nhân, hơn nữa kết quả kiểm tra của nó lại không thấy có vấn đề gì cả – Hoàng giải thích nhanh gọn.

Sau gần 5 ngày làm bệnh nhân tại bệnh viện tới nỗi phát ngán, Tuấn Anh mới được Hoàng cho phép “về nhà tĩnh dưỡng”, mặc dù còn hơi mệt nhưng cậu vẫn nhất quyết đi về nhà cho bằng được. Cậu quay sang hỏi Huyền:

- Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.
- Em ở chung nhà với anh đó thôi!
- Phiền quá, tôi hỏi là để...
- Em không về đâu, anh chưa khỏe hẳn làm sao em yên tâm được?
- Đó không phải việc của cô, tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô, nhưng tôi hiện tự chăm sóc cho tôi được!
- Sao anh cứ hắt hủi em thế, chẳng lẽ quan tâm tới anh cũng là một vấn đề gây khó chịu hay sao?
- Tôi không thích làm phiền người khác.
- Nhưng em không thấy phiền!

Nói vậy rồi Huyền lẻo đẻo đi theo cậu khi cậu rời khỏi bệnh viện, Tuấn Anh không muốn về nhà ngay, cậu tạt qua quán bar một lát để thông báo về việc mình nghỉ làm mấy ngày qua. Để Nilk chờ ở bàn số 4 quen thuộc, một mình cậu đi vào trong gặp quản lý. Ngồi một mình, Nilk thấy bất an, cô không nghĩ rằng chỉ mới mấy ngày thôi mà khi không ở bên Zenka cô lại thấy lo lắng đến vậy. Cô liên tục nhìn về nơi mà anh vừa biến mất và chờ đợi bóng dáng hơi yếu ớt của anh quay lại. Bỗng có tiếng bước chân tới gần, Nilk ngẩng lên chờ đợi, nhưng đó lại không phải là Zenka, cô thở dài. Trông thấy cô gái khá lạ ngồi thu lu một mình Nam lên tiếng:

- Chà có cô bé nào lại ngồi một mình ở đây thế này?
- Chào anh! – Huyền miễn cưỡng đáp lại.
- Em tới đây tìm việc sao? – Nam ngồi xuống cạnh cô – Có gì cứ nói, anh sẽ giúp!
- Không ạ, em chỉ ở đây chờ bạn thôi!
- Chờ bạn sao, vậy em chờ ai?
- Anh Zenka.
- Thằng đó nghỉ việc mấy hôm nay rồi, em chắc là lại là người hâm mộ của nó chứ gì?
- Dạ, không!
- Đừng ngại, ở đây thiếu gì người thích nó, ai cũng bị cái vẻ ngoài lạnh lùng đó thu hút. Kể ra thì thằng đó có thể nói là có duyên, nhưng nó chỉ là thằng rỗng tuếch thôi chứ ừ, nó không bao giờ thích thú với con gái cả, cho dù họ có chạy tới với nó thì nó cũng mặc kệ. Cưng lại thích mang đau khổ ỉn sao?
- Em xin lỗi, em không phải là...
- Nào, Nam đặt tay lên vai Huyền, để anh làm em vui nhé, ở bên anh vui hơn ở bên thằng ngố đó nhiều!
- Anh bỏ tay ra đi! – Huyền lùi ra xa.
- Ồ ồ, em sao vậy cứ bình thường thôi, anh sẽ không làm gì để em buồn đâu!

Huyền cố gắng đẩy anh ta ra xa nhưng Nam đã giữ cô lại, cậu cười khẩy rồi kéo cô gái đang chống cự quyết liệt đó về phía mình:

- Anh không kén chọn lắm đâu, trông em cũng được đấy!...

- Đùa như thế đủ rồi đấy!

Một giọng nam vang lên đầy chắc nịch khiến Nam phải quay lại, thấy Zenka hơi có vẻ khó chịu, anh bèn thả Nilk ra:

- Hừm, tớ định đùa với cô gái này chút xíu mà cậu đã phải lo thế sao?

- Không có kiểu đùa như vậy, để cô ấy yên!

- Có sao đâu, trước đây cậu đâu có ý kiến với mấy cô bám cậu hồi trước... À... vậy ra cậu cũng có hứng thú với phụ nữ rồi hả?

- Không phải chuyện đó, nhưng cậu bớt cái thói trắng hoa đi được rồi!

- Chắc chắc...

Nilk vội vàng chạy đến bên Zenka ngay khi vừa được Nam “buông tha”, nhìn cô gái nép vào bên Zenka như vậy Nam nói với theo:

- Em sẽ nhanh chán cậu ấy thôi, nó khô khan lắm, khi nào buồn cứ tới đây nhé!...

Tiến tới bên Zenka, cậu thì thầm:

- Không “dùng” thì đưa cho tớ nha, dạo này tớ không kén chọn lắm đâu!

Rồi Nam đi một mạch vào trong, Zenka không nói gì, lát sau cậu nói với Nilk:

- Đi về thôi! Cô đi tới đâu cũng gây chuyện được!

Cô gạt đầu khe khẽ rồi lại đi theo anh về nhà. Xe bus khá đông người nên Nilk đứng rất gần với Zenka, cô hơi đỏ mặt khi nghe rõ được cả tiếng tim anh đang đập. Về tới nhà, Zenka dọn đồng bát đĩa còn lưu lại từ khi cậu rời khỏi, cậu lên tiếng:

- Cô không quay lại đây lần nào sao?

- Vì nếu phải ở nhà một mình mà không có anh thì em sẽ buồn với lại lúc đó anh ốm, em chỉ nghĩ tới một việc là ở bên anh thôi.

- Để làm gì chứ?

- Để gọi anh!

- Đúng là hết thuốc chữa.

- Nhưng... – Định nói vài câu gì đó nhưng Nilk lại không làm được, cô dịu giọng -Anh nghỉ đi, em sẽ dọn, em không làm ồn đâu!

- Tôi không thích, cô đi về nhà đi!

- Em sẽ nấu bữa tối cho anh nhé!

Nilk thấy bàn tay mình bất chợt lạnh giá, cô cười buồn, liệu có phải mình thấy lạnh trước thái độ của anh ấy hay không, Nam nói anh ấy không có hứng thú với con gái, lẽ nào mình cũng giống những cô gái đó, đều sẽ bị anh ấy hất hủi không thương tiếc hay sao. Zenka từ từ ngồi xuống ghế, chưa khỏi hẳn nên anh thấy đầu mình hơi ong ong, nhìn Nilk một cách chán nản anh nói:

- Cô muốn làm gì thì làm đi, ngày mai thì về nhà cho sớm!

- Anh nhất quyết muốn thế sao? Đối với anh em không có ý nghĩa gì sao?

- Cô đang nói linh tinh cái gì thế?

Nilk không trả lời, cô chỉ nhìn thẳng vào anh mà nói rành rọt:

- Kể cả là em thích anh hay sao?

Zenka ngạc nhiên, anh ngẩng lên nhìn cô, đối diện với đôi mắt đầy thẳng thắn và chân thành đó, chợt anh lên tiếng:

- Cô luôn để gia đình cô lo lắng thì có thể nói điều đó hay sao, cô thậm chí còn không biết gia đình mình như thế nào nữa cơ mà sao lại đi quan tâm tới tôi? Cô ghét mẹ kế của cô nhưng người đang chăm sóc cô và bố cô hiện giờ chỉ có người đó thôi, sao cô không chấp nhận thực tại đi và cùng họ trở thành một gia đình chứ?

- Em...

- Đừng có nói linh tinh nữa!

Nilk nhìn theo Zenka khi anh chậm chậm đi về phòng, cô nói lí nhí:

- Nhưng em thật sự rất yêu anh!

...

Tỉnh dậy, Zenka nhận ra là mình ngủ quên từ khi nào, bước ra ngoài nhìn đồng hồ thấy đã là 8 giờ tối, cậu nhìn quanh không thấy Nilk,. Trên bếp chỉ còn nồi cháo đang cắm điện, cậu mở nắp, hơi nước bay lên phủ mờ tầm nhìn của cậu và cậu nói của Nilk đột ngột lại vang lên, giật mình Zenka quay lại đằng sau... không có ai ở đó.

9. Chương 9: Không Thể Rời Xa

Huyền về nhà khi trời đã tối lắm, nhìn ngôi nhà sáng ánh đèn như đang gọi cô quay về, cô đẩy cổng bước vào. Vừa thấy con gái bước vào nhà, bố cô đã lao tới ôm chầm lấy cô đầy mừng rỡ:

- Cuối cùng thì con đã về nhà rồi!

- Con xin lỗi vì làm bố lo lắng!

- Không sao đâu, bố cũng mong là trải qua những khó khăn với cuộc sống ngoài kia con có thể trưởng thành.

- Nhưng chắc là không bố à, con đã thất bại rồi.

Ngắm nhìn cô con gái từ đầu tới chân một lượt rồi ông nói:

- Không, con đã cứng cáp lên nhiều rồi!

- Anh à! – Di Nhân lên tiếng – Chắc con chưa ăn gì đâu, anh để con ăn gì đó đi đã!

- Cháu không ăn gì đâu, cháu ăn rồi, bây giờ cháu muốn nghỉ!

Cứ như vậy, bỏ mặc ánh mắt đầy lo lắng của 2 người cô đi một mạch lên phòng mà không quay lại, trước khi đóng cửa cô vẫn còn nghe thấy tiếng thở dài của họ. Huyền ngồi phịch xuống sàn, phải mất một hồi lâu cô mới bắt đầu đưa mắt nhìn đám đồ đạc ngổn ngang mà mình cố mang về từ nhà Zenka, đặt chiếc laptop lên bàn, tay cô vô tình đụng vào chiếc máy ảnh. Không biết nên làm gì, tần ngần một lúc, cô mở máy nhìn theo các tấm hình còn lưu trong thẻ, bất chợt cô hơi dừng lại trước những tấm hình khi cô định gửi tới ban tổ chức của dạ hội lần trước, ngao ngán, cô thở dài:

- Chẳng có cái nào đẹp cả!

Huyền bấm tiếp, nhận ra một vài bức ảnh tiếp sau đó là do Zenka chụp ình, cô ngạc nhiên vô cùng trước khả năng lấy góc độ và xử lý ánh sáng của anh, không biết ai đã dạy anh ấy cách chụp ảnh nhưng thật sự là những bức ảnh rất có hồn. Cô nhìn hình ảnh mình trong những tấm hình đó, có cái gì đó rất dịu dàng lan tỏa vào tận trái tim cô, dịu dàng như vậy mà lại khiến cô đau lòng. Đặt chiếc máy ảnh lên bàn, cô gục đầu lên gối mà khóc, đúng lúc đó, cánh cửa phòng cô hé mở, di Nhân nhanh chóng bước vào rồi ngồi xuống bên giường cô, bà nhẹ nhàng vỗ về cô:

- Con chưa ngủ phải không?

Huyền không lên tiếng, cô không muốn bị nhận ra là mình đang khóc, di không nói gì, cô ngạc nhiên khi bà nằm xuống bên cạnh cô nhẹ nhàng vỗ về cô:

- Nếu con khóc thì cứ khóc đi!
- Cháu không sao, dì không phải lo đâu ạ!
- Con nghĩ là con có thể dấu nỗi buồn của con trước chúng ta hay sao, chẳng lẽ chuyện con tự cắt tóc mình lại không liên quan tới điều gì khó chịu trong lòng?
- Cháu muốn cắt đi thôi ạ! – Huyền nắc khẽ, dì Nhân vẫn dịu dàng
- Mẹ... biết là không phải hoàn toàn là như thế, đúng không con? – Bà ngần gờ rồi nói.
- Cháu có mẹ của cháu rồi! – Cô bướng bỉnh đáp lại.
- Mẹ đã cố gắng để gọi con như vậy, mẹ vẫn ao ước được nói với con như thế này!
- Dì cứ gọi tên cháu như trước kia cũng được ạ!
- Con cũng ngang bướng y chang cậu Zenka đó ấy nhỉ!

Huyền giật mình, cô thấy tóc gáy của mình dựng đứng lên.

- Con không thắc mắc vì sao con bỏ đi mà chúng ta lại không hề đi tìm con hay lo lắng gì sao... Vì chúng ta đã quyết định để cho con tự lập một thời gian nhưng chúng ta vẫn theo dõi con hàng ngày.
- Vậy là dì với bố cháu... Nếu dì biết hết rồi thì đâu cần cháu phải nói ra nữa?
- Chúng ta chỉ quan sát con mà thôi còn việc con nghĩ gì thì đâu phải chúng ta biết được, hôm nay khi con trở về nhà trong bộ diện thảm hại như vậy chắc là có chuyện gì đó hả?

Huyền im lặng không lên tiếng rồi sau đó cô khẽ gật đầu, dì Nhân nói tiếp:

- Khi con đi khỏi nơi này và sống cùng một người con trai xa lạ bố con đã rất lo lắng, bố con lo tới mất ngủ mấy đêm, mẹ đã cùng bố đi tìm hiểu mọi nơi về những điều liên quan tới người con trai đó. Zenka trước mắt chúng ta là một cậu nhóc thờ ơ với mọi người xung quanh, luôn cứng đầu và ngang ngạnh, nhưng sau đáng về đó thì cậu ta lại luôn quan tâm tới người khác. Cậu ấy hay cần nhân khi được nhờ vả nhưng lại làm việc với cả tấm lòng và sự nhiệt tình không hé lộ. Và khi biết rằng đó là người con trai rất đúng đắn không quan tâm tới những chuyện tầm phào và không đi quá giới hạn với bất cứ cô gái nào, chúng ta đã an tâm đôi chút. Tất nhiên là bố con không chỉ dựa vào đó mà quyết định để cho con ở cùng Zenka, ông ấy đã bỏ nhiều đêm để quan sát cậu ấy tại quán bar. Rồi một ngày bố hào hứng nói với mẹ rằng cậu nhóc đó rất trong sáng và thú vị thì chúng ta cũng biết chuyện con và Quân thích nhau. Việc đó là bình thường con à, con người cần có yêu thương để lớn lên... rồi những chuyện sau đó chúng ta lại không biết rõ lắm khi con đột ngột rời xa Quân, con tự cắt tóc mình và chọn Zenka là người con yêu thương nhất... Mẹ đã lo lắng đôi chút, nhưng bây giờ thì mẹ chỉ cần một người... Mẹ cần con, cần con để ba chúng ta có thể thành một gia đình giống như khi cậu ấy đã nói. Mẹ biết, mẹ không sinh ra con. Mẹ không phải là người hoàn hảo, mẹ không đẹp, không dịu dàng, không hay nói và vui tính, nhưng mẹ yêu con... từ trước khi mẹ nhận lời lấy bố con, mẹ đã rất muốn là mẹ của bé Nhím... Con có thể ẹ cơ hội để làm lại, cơ hội để mẹ chăm sóc cho con nhiều hơn hay không?

Huyền ngồi bật dậy, nước mắt cô chảy ướt hai bên má, dì Nhân lại nhẹ nhàng ôm lấy cô, đặt đầu cô lên vai mình:

- Chúng ta chỉ có một mình con thôi, con à... một gia đình như chúng ta không thể toàn vẹn nếu thiếu con được... nếu con thấy đau lòng về bất cứ chuyện gì thì con hãy khóc đi...

Cô không thể kiềm chế những giọt nước mắt đang tràn mi nóng hổi trước những cử chỉ ấm áp của người mẹ kế, dì Nhân cũng rơi nước mắt.

- Mẹ xin lỗi con à, mẹ xin lỗi... đáng lẽ ra mẹ không nên để con một mình với những khó khăn đó, mẹ nên ở bên con... như vậy con sẽ không đau khổ...

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy Huyền nhận ra mình đã ngủ trong vòng tay của dì suốt tối hôm qua, thấy hơi ngượng ngùng, cô từ từ nhấc tay khỏi bà:

- Con thức rồi sao?
- Vâng ạ!
- Để mẹ chuẩn bị bữa sáng cho con, con ngủ thêm một lát đi!
- Tối hôm qua...
- Con nên ăn chút gì đi đã con à!

Một lát sau, Huyền lại mở mắt, ảm đạm, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể ngủ cạnh một người khác mẹ mà vẫn thấy ảm đạm và an tâm như vậy. Rời bước chân xuống bàn ăn cô thấy bố và dì đã ở đó, ông Hùng nhìn con âu yếm vỗ tay với cô:

- Hôm nay bố xuống bếp làm cơm rang cho bé Nhím đấy!
- Sao tự đứng bố lại xuống bếp thế ạ, bình thường bố để cho bác Trâm làm hết còn gì?
- Vì ngày xưa con nói chỉ cần ăn cơm bố làm thì con sẽ có thêm sức mạnh đó thôi?
- Tại bố toàn bắt con ăn cơm rang cùng với tương ớt đấy thôi?
- Thế thì ăn thôi, bây giờ con cần lấy sức để chiến đấu chứ!
- Anh đừng trêu con nữa, dì Nhân dịu dàng, con ngồi xuống đi bố con lâu lắm mới vào bếp thì mình cứ thử thưởng thức xem sao.
- Vâng ạ! – Huyền cười tươi.

Nhìn đĩa cơm vàng ươm trước mắt mình cô cảm thấy không khí gia đình bây giờ thật ảm đạm, chợt nhận ra rằng việc sống như thế này thật sự nằm ngay trong tầm tay mình, giống như khi Zenka đã nói, chỉ cần chấp nhận thực tại đó và sống cùng nó. Ông Hùng với tay lấy chai nước sốt Mayonaise về một gương mặt cười khá nghịch ngợm lên đĩa cơm của con gái, cô thắc mắc:

- Sao bố lại vẽ hình lên đĩa cơm thế? Sở thích mới ạ?
- Ừm, như vậy có tinh thần để ăn hết hơn đấy con.
- Nhưng con không quen lắm!
- Sao con không thử nhỉ? – Ông nháy mắt.
- Ừm... hơi lạ bố ạ, nhưng cũng thú vị lắm, sao bố đột nhiên có sở thích lạ thế ạ?
- Thật ra thì không, bố không nghĩ ra cái trò này là cái cậu mà con ở cùng đấy!
- Bố biết anh ấy ạ?
- Biết, bố cũng mất công theo cậu nhóc đó suốt, bố thấy khi ăn cơm thì cậu ta hay nghịch như vậy rồi mới ăn, thằng đấy công nhận đúng là hơi quái.
- Vậy là bố biết hết rồi còn gì? – Cô thở dài thườn thượt.
- Nhưng không phải là mọi thứ, bố đâu có ngờ là con lại thích thằng nhóc lập dị đó đâu.
- Vậy với Quân thì bố không có vấn đề gì phải không?
- Dẫu sao thì bố cũng biết rõ hơn, nhưng người chọn lựa là con, khi để con ra khỏi nhà thì bố đã để cuộc sống của con cho chính con rồi. Bố tin tưởng là con sẽ có những lựa chọn cho riêng mình, không phải vì bố, mẹ hay dì mà là vì chính con.
- Chuyện này thì chính con cũng không biết nên làm gì nữa! – Huyền lại thở dài.
- Vì thế, con cứ ở nhà một thời gian đi, ít nhất trong thời gian này dì và bố có thể giúp con được thoải mái, chẳng đâu bằng chính nhà mình con à!

Huyền ngẩng đầu lên nhìn hai người với đôi mắt biết ơn, cô lắp bắp nói:

- Vâng, con cảm ơn!

Việc đầu tiên mà Huyền phải làm chính là việc sửa lại mái tóc ngắn của mình, công cuộc cải cách này dĩ nhiên là ý tưởng của dì Nhân, bà thật sự hào hứng với việc chăm sóc cho con mình như vậy. Sau khi đã tút tát lại mái tóc cho thật đẹp hai mẹ con lại cùng nhau đi mua sắm, Huyền thấy vui trước vẻ mặt đầy hạnh phúc khi dì nhìn cô:

- Con có nghĩ là nên thay đổi cách trang điểm hoặc ăn mặc không?

- Con cũng không biết nữa ạ!

- Cũng khó thật nhỉ, cậu Zenka đó có thể không có hứng với phụ nữ thật nhưng không lẽ đứng trước một cô gái xinh đẹp thì lại không biết rung động hay sao? Mẹ nghĩ là con thử thay đổi một chút cũng được mà, con gái mẹ phải xinh hơn bất kỳ ai chứ!

- Mẹ nói câu đó giống hệt bố con hồi trước, bố luôn nói như thế - Hơi ngần ngại một lát rồi cô nói tiếp - Mẹ không phản đối sao ạ?

- Sao phải phản đối, mẹ thấy cậu nhóc đó cũng hiền lành hơn nữa lại sống có chừng mực, biết phép tắc mà, với lại con còn chưa bắt đầu làm gì để cho cậu ấy biết là con thích cậu ấy phải không?

- Con đã thử nói rồi - Cô ủ rũ - Nhưng anh ấy chẳng có phản ứng tích cực nào hết!

- Nhưng con cũng chưa cố gắng!

- Con...

- Hôm cô bạn Thanh của con phải nhập viện vì tai nạn, mẹ cũng đã tới đó, khi đó mẹ chỉ dám quan sát con từ xa vì mẹ lo rằng con ghét mẹ, khi đó cũng là lần đầu tiên mẹ thấy con và cậu ấy. Mặc dù con khóc và cậu nhóc đó rất thờ ơ không an ủi gì nhưng mẹ thấy cậu ấy làm cho con cười và cậu ấy để con ngủ trên vai mình suốt mấy tiếng, mẹ biết cậu ấy có lẽ là con người rất tình cảm bởi vì ít nhất thì cậu ấy cũng quan tâm tới con... Rồi cậu ấy cũng khiến mẹ giật mình và muốn thay đổi khi cậu ấy mắng bạn con, một người mà cậu ấy không quen để cô ấy lấy lại nghị lực sống, cậu ấy đã nói nếu cố gắng mà không thay đổi được điều gì thì không phải là cố gắng, chỉ là làm thử và nói thử mà thôi. Mẹ đã hiểu ra mình cũng không thật sự cố gắng khi muốn chăm sóc cho con, mẹ chưa gọi con là con bao giờ, không phải vì không thể, mà là vì mẹ sợ rằng mình không làm được. Mẹ chưa từng sinh nở, chưa từng chăm sóc con từ khi con lọt lòng, mẹ sợ mình không yêu thương con được như mẹ đẻ, nhưng mẹ cũng muốn cố gắng làm điều đó, một lần thôi cũng được và bây giờ khi ở bên con như thế này thì mẹ thấy cậu ấy nói cũng đúng.

- Anh ấy đã nói thế cơ ạ?

- Ừ, cậu ấy khá là thẳng tính, chính bố con cũng phải công nhận thế! Cậu ấy là người yêu cầu bố con đừng tới quán bar rồi ngồi đó cả đêm nữa, khi đó, bố con vẫn đang tìm hiểu về cậu ấy, bố cứ nghĩ là bị phát hiện nhưng hóa ra là cậu ấy khuyên bố nên về nhà, chỉ có thể thôi. Bố nói cậu ấy là người không tính toán, cũng không so bì gì với ai, cũng không cần biết bố con là ai, làm việc gì, vai vế ra sao, đối với cậu ấy bố con là một ông bác có thể nói chuyện được và có thể cùng đi đâu đó vào buổi sáng trước khi cậu ấy về nhà ngủ. Một cậu nhóc như vậy nếu con không mạnh mẽ và quyết liệt thì không được đâu, con phải cố gắng lên!

- Thế nhờ bố con phản đối thì sao ạ?

- Vậy thì chúng ta nên về nhà và hỏi bố con xem sao?

Tối hôm đó, sau khi dùng bữa, những cuộc nói chuyện của gia đình Huyền rất rôm rả, ông Hùng yêu cầu cô mặc thử hết tất cả những món đồ mà hôm nay hai mẹ con mua về làm cô thay đồ tới một nghỉ.

- Em chọn toàn đồ nữ tính thế? - Ông hỏi vợ.

- Thì Huyền là con gái chứ có phải con trai đâu, mặc như vậy trông mới ra dáng thiếu nữ chứ anh!

- Nhưng thấy nó như vậy đám con trai lại có suy nghĩ đen tối thì sao?

- Không có chuyện đó đâu. Anh đừng lo xa thế!

- Có bộ nào được không ạ! – Huyền lên tiếng.
 - Biết nói thế nào được nhỉ. Bố thấy, bộ nào trông con cũng đẹp, nhưng con định mặc đẹp để làm gì thế?
 - Thì là... thì là... con muốn tới gặp anh ấy thêm một lần nữa...
 - Lại là cái thằng đó à, sao con gái bố lại phải mặc đẹp cho người khác ngắm thế hả? – Ông Hùng ngán ngẩm.
 - Bố nó thật đúng là... Không sao đâu con à, bố vợ thì thường dễ ghen tỵ với “con rể” đó mà...
 - Con rể gì, nó đã lấy cái Huyền đâu? Với lại còn thằng Quân nữa cơ mà, mấy ngày trước nó gọi điện muốn chính thức gặp gỡ hai gia đình còn gì?
 - Con xin lỗi, đáng lẽ ra con cũng nên nói chuyện với bố mẹ về chuyện này! Con và Quân không còn là... người yêu nữa đâu ạ!
 - Có chuyện gì xảy ra thế? – Ông lo lắng.
 - Anh ấy có lẽ không hợp với con...
 - Không hợp thì thôi con à, dì Nhân ôn tồn, chỉ cần con không thấy hối hận về quyết định đó, nhưng Quân vẫn thường xuyên gọi điện tới đây hỏi xem con thế nào, mẹ nghĩ con nên nói chuyện với cậu ấy, nếu con không thích thì cũng không nên để cậu ấy phải khổ sở như vậy, cậu ấy vẫn hi vọng là con có thể quay lại.
 - Chắc là không thể mẹ à, giờ thì con yêu người khác rồi, nếu cậu ấy có gọi đến thì con chỉ có thể nói như vậy thôi.
 - Mà thằng nhóc đó tên thật là Tuấn Anh phải không?
 - Dạ vâng!
 - Thôi thì bố cũng không ghét cậu ta nhưng nếu con thấy không ổn thì cũng nên thôi đi. Bố không muốn con phải khổ khi yêu cậu ta như thế.
 - Vâng, con sẽ nhớ!
 - Anh đúng thật là, con mình còn chưa làm gì mà anh đã nói thế là sao? Không sao đâu con à, hãy mạnh mẽ lên nhé, cho dù cậu nhóc đó có phản đối cũng phải cố gắng không để thoát, trong cuộc đời đâu phải dễ dàng gì gặp người thật sự quan trọng với mình.
 - Mẹ nói đúng ghê!
 - Hai mẹ con nhà này đúng là tâm đầu ý hợp nhỉ, bố không tán thành đâu...
 - Không được đâu bố nó, ngày mai anh phải chở con đi đấy! Anh chẳng nói là sẽ tin tưởng con đến cùng còn gì, anh phải động viên con chứ!
- Cùng lúc đó tại chung cư M, tầng 13, Zenka đột nhiên thấy ớn lạnh, nhìn bữa cơm mà cậu “kỳ công” làm trong suốt mấy tiếng đồng hồ cậu thở dài:
- Có mỗi một mình mà làm mãi mới xong, mình làm sao ấy nhỉ?
- Nhìn về phía Nilk hay ngồi, cậu nhớ ra là cô chưa trả lại chìa khóa nhà, nếu cứ như vậy chắc chắn cô ấy sẽ quay lại, trước lúc đó cậu quyết định nên đi khỏi nhà một thời gian cho tới khi cô ấy thôi cái ý nghĩ về chuyện thích cậu, có lẽ thế là hơn, Zenka tự cho là vậy. Nghĩ tới đó, cậu lập tức gọi điện cho Linh, cậu em khá lo lắng khi ông anh vừa “tạm trú” tại bệnh viện một thời gian, Tuấn Anh lập tức trấn an cậu nhóc:
- Chỉ là bị sốt bình thường thôi, em không phải lo đâu, hai đứa học hành vẫn tốt đấy chứ?
 - Vâng, vẫn tốt, không thi lại môn nào cả! Thằng Dương còn “cua” được cô bé học cùng lớp nữa, anh yên tâm chưa?
 - Ai lại nói chuyện em mình có người yêu như thế, cậu ghen tỵ là em cậu có người yêu trước cả cậu chứ gì?
 - Anh Zen đoán mò, thế nhưng anh có chuyện gì cần hỏi em ạ?

- Em có biết chỗ nào cho thuê trọ không, đừng chọn chỗ nào đông đúc quá ở trên tầng cũng được.
- Anh tìm làm gì thế?
- Anh muốn ở đâu đó một thời gian.
- Anh định đi bụi à?
- Không.
- Thế thì có, ở gần nhà em có một chỗ khá ổn, nếu anh cần gấp thì mai anh có thể tới xem qua.
- OK, cảm ơn em nhiều!
- Không có gì ạ!

Sáng hôm sau, Zenka kéo khóa chiếc vali, cậu không nhiều đồ lỉnh nên không mất nhiều thời gian, thứ vướng bận nhất là mấy cây đàn, cậu bọc cây guitar và violin vào bao rồi khoác lên vai và xách theo. Đúng lúc định bước đi thì cậu chợt giật mình khi thấy Nilk đã đứng cách mình có vài bước chân. Cậu thấy hơi chột dạ, tự lẩm bầm với mình rằng nên đi sớm hơn, Nilk không nói gì chỉ nắm chặt lấy chiếc áo khoác dài cô cầm trên tay, trong bộ váy đơn giản và dịu dàng màu ngọc bích cô lưỡng lự một lát rồi từ từ tiến tới bên anh:

- Anh định đi đâu thế?
- Tôi... phải đi mấy ngày! – Zenka trả lời nhanh.
- Anh không đi làm mấy hôm rồi với lại ốm còn chưa khỏi hẳn anh đã định đi đâu.
- Tôi chỉ... - Anh hơi lúng túng.

Nilk tiến tới gần anh cô nhẹ nhàng xoay khuôn mặt anh đối diện với mình, cô nhìn thẳng vào anh rồi nói:

- Khi nói chuyện phải NHÌN THẲNG vào em chứ?

Zenka đứng im, cậu chưa từng nghĩ cách làm này lại có lúc “phản chủ” như vậy, trước đôi mắt thẳng thắn và trong suốt của cô ấy, cậu hiểu là bài nói dối của mình đã bại lộ. Nilk tiếp tục không buông tha cho cậu chút nào:

- Vậy là anh nói dối sao? Anh không có việc gì phải đi, anh chỉ muốn CHẠY TRỐN khỏi em đúng không? Sao anh lại làm thế?
- Tôi không... có... ý định đó... (chết tèo mi rùi đó nhóc, say goodbye)
- Tại sao anh lại muốn trốn khỏi em? – Nilk vẫn tiếp tục.
- Không... - Zenka thấy anh không biết nên nói gì, anh nghĩ thầm – Không muốn cô ta tới gần mà lại gặp ngay lập tức thế này thì biết nói sao đây?

Nước mắt bất chợt lại chảy ra khỏi khóe mắt Nilk, cô lập tức ôm lấy Zenka thật chặt:

- Sao anh cứ nhất quyết phải rời khỏi em?

Cái ôm bất ngờ này của cô làm anh bối rối hết mức, mất vài giây Zenka mới nói được một câu dứt khoát:

- Đây Nilk, cô không nghĩ là không nên làm như thế này hay sao?
- Tại sao lại không?
- Cô bỏ tôi ra một lát đi, đừng có ôm nữa! – Cậu vẫn lạnh lùng.
- Không được đâu, anh đừng bắt em phải rời khỏi anh nữa, điều đó còn khiến em đau khổ hơn cả việc ở bên anh như thế này! Em thật sự KHÔNG THỂ TỪ BỎ anh như vậy được!
- Sao cô cứng đầu thế...
- Anh cũng vậy mà, em... có bao giờ nghĩ là em lại yêu anh đâu, nhưng mà nó lại xảy ra mà em thì KHÔNG THỂ NGỪNG LẠI được!

- Làm thế nào để cô buông tha tôi ấy nhỉ? – Cậu bắt đầu thấy khó chịu.
- Làm thế nào để anh thôi nghĩ tới việc đó nhỉ?
- Này Nilk, tôi không...

Zenka hoàn toàn không thể nói tiếp được câu nói đó khi Nilk dừng nó lại bằng một nụ hôn chỉ trong một lần chớp mắt của cậu, cậu cũng sợ tới nỗi không thể cử động trong khi đôi môi dịu dàng đó đang chạm tới mình, nếu có thể được nói về những gì đang hiện ra trong đầu cậu lúc này thì có lẽ là Nilk đã thành công trong việc khiến Zenka hoàn toàn không thể nghĩ được gì cả (mình thật sự là một tác giả thích cho nhân vật phải khổ đây mà). Nhìn về mặt cứng đờ của cậu sau khi “bị hôn” Nilk lại bật khóc và ôm chặt cậu hơn, mất một lúc cô mới chịu buông lỏng tay ra đôi chút. Thật sự bản thân cô cũng không hiểu vì sao mình lại khóc nhiều như vậy, dần hết can đảm để hôn, rồi bất chợt lại thấy việc này thật vô ích, người ta đâu thể yêu nhau chỉ sau một nụ hôn chứ, nghĩ vậy cô lại càng muốn khóc. Zenka từ từ ngồi xuống ghế, Nilk cũng ngồi theo, cô liên tục lấy giấy để lau nước mắt còn cậu thì tự lấy một tờ giấy khác để lau... son môi, nhưng ý định đó không được thực hiện ngay lập tức trước cái nhìn chằm chằm của Nilk:

- Anh đang định làm gì thế? – Cô hỏi, giọng hơi nghẹn ngào vì nước mắt.
- Tôi ... không thích son môi...
- Anh định xóa đi rồi quên luôn là em đã hôn anh sao?
- Hừm... chắc thế...

Nilk quả thật không chịu buông xuôi, cô lấy khăn ướt lau sạch lớp son môi rồi đưa cái khăn khác cho Zenka:

- Nếu anh không thích son môi thì anh lau đi, em sẽ hôn lại! – Cô nói đầy cương quyết.

Câu nói đó của cô làm Zenka thật sự giật mình, cậu lắp bắp:

- Cô... bình tĩnh đi, đừng có... quá khích như thế!

Nilk lập tức tiến tới gần anh, Zenka thấy tóc gáy đang dựng lên nhanh hơn điện nhưng cuối cùng thì cô gái chỉ nhẹ nhàng ôm lấy anh:

- Bây giờ thì em đã “đóng dấu” rồi nhé, anh không được nghĩ đến ai khác đâu!
- Này Nilk, cô không thấy ngại sao?
- Có chứ, em thấy nóng hết cả tai, nhưng mà em nghĩ là em chỉ ôm người em yêu thôi chứ không phạm tội gì cả!
- Nhưng tôi không thích! Chẳng để làm gì cả! – Zenka chán nản.
- Vậy em hôn lại nhé!
- Bỏ tay – Cậu giật mình - Thôi đi cho tôi nhờ!
- Vậy anh đừng đuổi em đi nữa!.....

10. Chương 10: Lời Cầu Xin Gây Khó Chịu Và Câu Hỏi Không Lời Đáp

Ba mươi phút sau, Nilk chìm sâu vào giấc ngủ trong khi vẫn ôm chặt Zenka, nghe tiếng thở bắt đầu trở nên đều đều của cô anh từ từ gỡ tay cô khỏi mình. Để cô ngủ trên ghế, anh lấy chăn đắp cho cô cẩn thận, Zenka suy nghĩ một lát rồi đứng dậy, cầm áo khoác rồi bước ra ngoài, anh đi một mạch tới nhà Minh. Chưa kịp nhấn chuông thì đã thấy Minh bước ra khỏi cửa, thấy cậu em đang đứng “lơ ngơ” như vậy anh lập tức lên tiếng:

- Em tới đúng lúc quá, đi mua thức ăn với anh nhé!
- Nhưng...

- Không nhưng gì cả, anh đang định làm gì đó để mang cho em thì em tới, thiêng thật, từ hồi anh lấy vợ em chưa tới chơi nên anh thấy mừng lắm!

- Thật ra...

- Đi mua gì đó về làm cơm nhé, nhóc!

Không thể nói gì trước sự hào hứng như vậy của anh, Zenka đành lẻo đẻo theo sau anh. Hai tiếng sau, hai người về nhà với rất nhiều thứ linh tinh:

- Sao anh mua nhiều thế? Em đứng cầm chỗ này trong lúc anh gọi điện thoại mà bao nhiêu người nhìn! – Zenka chán nản để đồ lên bàn.

- Em cần nhần gì thế, mà chắc người ta ngưỡng mộ em cũng nên!

- Ngưỡng mộ gì, một là họ nghĩ em bị hâm con trai lại thích đi chợ hai là họ nghĩ em bị gay.

- Chắc không đến nỗi thế, đâu có giống lắm đâu!

- Thì hai chúng ta đi cùng nhau còn gì?

- Em tới gặp anh làm gì thế? Có chuyện gì “động trời” hay sao?

- Anh nghĩ vậy à?

- Vì thường thì anh tìm em là nhiều mà, vậy có chuyện gì?

- Ngày xưa anh làm thế nào để...

Câu nói chưa kịp hoàn thiện thì tiếng chuông điện thoại của Minh reo vang, anh với tay nhắc máy:

- Alo!

- Anh Minh – Huyền ghen ngào nấc lên trong ống nghe – Anh có biết anh Zenka đi đâu rồi không? Em đi tìm anh ấy mà không biết nên đi đâu nữa...

Lắng nghe tiếng khóc của cô bé trong điện thoại, anh quay sang nhìn Zenka đang nhặt rau, cái nhìn đó của anh làm cậu em quay lại nhìn anh với ánh mắt tò mò, anh tiếp tục nói nhưng không rời mắt khỏi Zenka:

- Huyền hả em, Zenka ấy à...

Cậu em trai của Minh giật thót một cái rồi lắc đầu tỏ ý “đừng nói là em ở đây”, Minh vẫn tiếp tục:

- Biết làm sao được bây giờ nhĩ... em ở đâu... ừ... đến nhà anh đi... cậu nhóc... đang ở đây này!

Minh cúp máy rồi nhanh tay túm lấy cậu em đang định “chuồn” ra khỏi nhà bếp:

- Em định đi đâu? Huyền sắp tới rồi còn gì?

- Hiện giờ thì không nên! – Zenka đáp gọn.

- Không là sao? Em có biết cô bé khóc đến thế nào không, em cũng là con trai cơ mà sao em lại để cô ấy khóc như thế?

- Có phải là lần đầu tiên đâu, chẳng phải trước đây cũng có một số trường hợp như vậy còn gì?

- Nhưng tình yêu của cô ấy dành cho em thật sự rất chân thành em à, không thể đối xử với Huyền như thế được, cô ấy là người duy nhất không rời xa em khi em ốm, em CỐ hiểu điều đó không?

- Vâng, em... không hiểu điều đó, nhưng... anh giúp em chút đi!

- Tuấn Anh à, không ai phải ra toà vì có tình cảm với ai đó cả, em cũng không thể kiện cô ấy vì cô ấy yêu em! Em có thể tránh gặp cô ấy hôm nay, ngày mai nhưng em không thể cứ như vậy cả đời!

Tuấn Anh thở dài, Minh ngừng lại vài giây rồi nói với cậu:

- Yêu một người không khó đâu em à, sao em không mở lòng với người yêu thương em như vậy? Anh không muốn ép buộc hay làm khó em nhưng anh báo trước đừng đi đâu cho tới khi Huyền tới đây, em tiếp tục nấu đi!

Một lát sau khi Zenka đang rán nem thì Huyền đã đến nhà Minh, cô chào chị Loan khi chị ra mở cửa:

- Em vào trong nhà đi cho khỏi lạnh, sao em thở gấp vậy?

- Em... đi ra ngoài... vội quá nên không mang theo ví, chỉ đủ tiền lên xe bus, gần tới đây... thì em phải đi bộ...

- Sao em lại phải chạy gấp như vậy chứ?

- Anh Zenka... có ở đây... không ạ?

- Có, ở trong bếp!

- Em xin phép ạ!

Huyền lại lật đật chạy vào nhà bếp, Minh chạm mặt cô ở cửa, anh cười thật tươi, còn Zenka thì không quay đầu lại (thực tình cậu chỉ muốn nhanh nhanh biến khỏi chỗ này, nhưng đường đường là một thằng con trai mà phải chạy trốn một cô gái thì hơi mất mặt), Huyền vẫn thở không ra hơi nhưng cô vẫn tiến vào trong bếp rồi nói thật to:

- Sao anh lại bỏ đi, sao anh lại bỏ em lại một mình như thế?

- Tôi chỉ định đi một lát thôi, tôi định thế...

- Tại sao anh lại như thế... rõ ràng là đã KISS rồi cơ mà!

Câu nói rất đồng dục đó của Huyền làm những người còn lại rơi hoàn toàn vào trạng thái shock, Minh không thể nói lên lời, anh mở to mắt hướng về Tuấn Anh, Loan thì chỉ “ồ” lên được một tiếng, còn Zenka thì không phải nói, cậu muốn chui ngay đi đâu đó (biết ngay mà). Nilk tiến tới bên anh, Minh nghĩ rằng có lẽ nên ra ngoài, anh kéo tay vợ rồi nói với Huyền:

- Em đừng có để thằng ngốc đó chuồn mất đấy nhé, anh mất công giữ nó để cho em “xử” rồi đó!

Khi nhà bếp chỉ còn lại hai người, Zenka cố gắng làm tiếp công việc của mình một cách gượng gạo còn Nilk thì chất vấn:

- Sao anh lạ thế, em nói là đừng đuổi em đi thì anh lại bỏ đi như vậy?

- Cô không thôi làm những việc như vậy không được hay sao?

- Nhưng em đã nói là em không từ bỏ anh được còn gì, anh có thể ngừng thở nhiều hơn 10 phút không, em cũng vậy, em chỉ là một người bình thường, em không phải là siêu nhân em không có khả năng ngừng mọi suy nghĩ của em về anh, em cũng không thể làm trái tim mình không đau khi bị anh từ chối như vậy!

... ..

Trong bữa ăn chỉ có Minh, Loan và Huyền làm không khí trở nên sôi nổi còn Tuấn Anh thì vẫn ngồi im từ đầu tới cuối bữa. Cho dù anh Minh có trêu đùa hay nhắc nhở gì thì cậu cũng chỉ tham gia vài câu ừ hừ rồi thôi. Tranh thủ như vậy, Minh bắt phạt nhóc em “yêu quý” của anh bằng cách rửa hết đồng bát đĩa, nhìn cậu bên chồng bát đĩa, Nilk lo lắng hỏi:

- Em giúp anh được không?

- Tôi có thể tự làm được!

Nilk không nói gì, cô tiến tới rồi lại ôm chặt anh, Zenka nhú mồm:

- Vương quá! Đi ra chỗ khác chơi đi! (Khổ thân thằng bé, sao tôi nở tạo ra nhân vật ăn nói nhằm lẫn vào lúc này)

- Em có ôm anh để chơi đâu? Vậy em giúp anh một tay nhé! – Cô nhìn anh với ánh mắt lấp lánh, vừa tinh nghịch vừa trẻ con.

- Tôi làm gì có quyền cản cô đâu...

Xử lý xong chồng bát thì Minh vừa ở đâu chui ra bắt cả hai người đi ngắm một lượt căn nhà mới với rất nhiều dự định của anh. Minh thích gia đình có đông người nên dù hiện giờ trong nhà chỉ có hai người nhưng anh đã chuẩn bị cả phòng cho con cái sau này. Tuấn Anh không hào hứng chút nào với ý tưởng đó của ông anh nên cậu chỉ ngáp dài mà không bình luận gì trong khi Huyền thì vô cùng thích thú với điều đó:

- Anh Minh đúng là hết ý đấy! – Cô khen.

- Cảm ơn em!

- Anh có ý tưởng này từ khi nào thế?

- Từ khi anh yêu chị Loan, chắc là từ năm lớp 12 gì đó ấy! – Anh gãi đầu.

- Anh yêu chị ấy từ khi đó cơ à? Nghĩa là...

- Thật ra thì chị ấy mới nhận lời anh cách đây 2 năm thôi, chỉ vì ngoài chị ấy ra anh không thể yêu ai khác nên anh...

- Oa, quá tuyệt!

- Sao em không thử vào trong nhỉ, cả Tuấn Anh nữa, em không hào hứng chút nào sao?

- Phòng của cháu thì chú vào làm gì khi cháu vẫn chưa có ạ? – Cậu hỏi lại.

- Sắp có chứ cái thằng ngốc này, cứ vào đi, anh muốn em chịu trách nhiệm trang trí phòng cho cháu nữa đấy!

Miễn cưỡng bước vào trong cậu nhìn một lượt rồi quay lại hỏi:

- Nhưng còn chưa biết là trai hay gái cơ mà...

Minh chỉ đợi khi Huyền bước vào trong lập tức anh đóng cửa rồi khóa lại, anh nói vọng vào trong:

- Xin lỗi nhé, em trai. Vì cháu chưa có nên phòng này có thể khóa ngoài được, em ở trong đó đi nhé! Anh không đồng ý chút nào với thái độ của em ngày hôm nay đâu, dẫu sao em đã làm cô bé ấy khóc nên em phải chịu trách nhiệm đi!

- Anh thật giàu suy nghĩ vớ vẩn, thế sao trước đây khi em làm một-số-người khóc anh lại ủng hộ em?

- Vì cô ấy là Huyền em à, chỉ vì lý do đó thôi!

- Anh Minh, thôi đùa đi!... Anh Minh!... Hừ!... Đi mất rồi còn đâu...

- Em thấy lạnh quá! – Huyền rên.

- Tại cô ăn mặc phong phanh quá đấy!

Không nói gì, Nilk cuộn người vào trong chăn:

- Tại anh đột nhiên bỏ đi đấy chứ!

- Cứ coi như là lỗi của tôi đi.

- Anh có ghét em không?

- Nếu tôi trả lời có thì sao?

- Em đã nghĩ trong khi chạy đi tìm anh, khi đó em đã nghĩ là nếu anh ghét em thì sao, thế là em sợ, sợ hơn cả lúc anh ốm và không tỉnh lại, em đã muốn khóc lắm, nhưng em cố kiềm chế. Em nghĩ là cho dù là anh có yêu một ai đó khác... thì... em...

Nilk chỉ nói có vậy rồi cô lại khóc, Zenka nhìn cô rồi rút chiếc khăn tay ra đưa cho cô lau nước mắt, một lát rồi anh lên tiếng:

- Cô không định nói tiếp sao, cô đang nói dở còn gì?

- Nếu anh yêu một ai đó khác – Cô gạt nước mắt – Em sẽ...

Cô bỏ dở câu nói ở đó, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của Zenka, mắt cô lại nhòe đi, nước mắt tuôn rơi nóng hổi trên má:

- Cho dù anh không chịu chấp nhận tình yêu của em, cho dù anh không nhìn thấy em, thì em cũng sẽ chỉ hướng về anh thôi, ngoài gia đình và bạn thân em chỉ có Zenka là present thôi ... vì thế... nếu anh có yêu ai khác đi nữa em sẽ nhất định không để anh đi, em sẽ giữ anh thật chặt!

- Cô định như thế thật sao? – Anh hỏi lại với vẻ lạnh lùng.

- Nhất định là như thế, vì em yêu anh nhất, yêu nhất thế giới luôn!

Lần này thì Zenka bật cười.

- Sao anh lại cười em, em có nói gì buồn cười lắm đâu?

- Cô nói liều thật đấy, trước đây tôi không thấy thế!

- Tại anh khiến cho em nói thế đấy chứ!

- Nếu nói với người khác chắc họ chạy mất dép lâu rồi!

- Thì em chỉ nói với anh thôi mà, làm sao mà nói câu “em – yêu - anh” với nhiều người được! – Nói xong câu đó, Nilk bỗng giật mình hai má nóng bừng – Chắc là... thế...!

Ừ thì dẫu sao cô cũng từng định nói câu đó với Quân, nhưng cuối cùng thì lại không nói hết, như thế không tính có được không nhỉ, mà thôi, quan tâm làm gì.

- Cô có đảm bảo là không nói dối?

- Có – Cô trả lời đồng dục.

Nilk định nói gì đó nhưng Zenka ra hiệu cho cô nằm xuống, cô ngoan ngoãn nghe theo, trong cái cảm giác mơ hồ trước khi nhắm mắt của mình cô cảm thấy anh thật gần gũi và ấm áp, cảm giác ấm áp tới nỗi có thể chìm vào giấc ngủ thật nhanh. Nilk vừa ngủ được một lúc lâu thì điện thoại của Zenka rung lên, cậu nhắc máy:

- Alo!

- Chào Tuấn Anh, mình là Quân!

- Chào!

- Chắc Tuấn Anh ngạc nhiên vì mình biết số của bạn?

- Không, chẳng khó để biết điều đó, không biết Quân gọi cho tôi có chuyện gì?

- Chúng ta có thể gặp nhau nói chuyện một chút được không? Tôi nghĩ là tôi làm phiền anh, nhưng tôi không có cách nào khác.

- Được, Quân muốn hẹn tôi ở đâu?

- Có một quán coffee trên tầng 3 ở số 374 đường M, Tuấn Anh tới được chứ, tôi đang ở đó?

- Vậy thì phiền Quân đợi trong khoảng 30 phút, tôi sẽ tới ngay!

Cúp máy, Zenka nhìn gương mặt khi ngủ rất bình yên của Nilk rồi nhắc điện thoại lên lần nữa.

...

Quán coffee vào giờ tan tầm khá đông khách, họ nán lại chờ cho qua giờ cao điểm trước khi về nhà, Quân ngồi một mình, hai bàn tay không ngừng nắm lấy nhau, lo lắng và bất an. Tuấn Anh tiến tới từ phía sau anh rồi nhanh chóng kéo ghế ngồi xuống:

- Anh uống coffee nhé? – Quân hỏi.

- Không, tôi không có thói quen uống và tôi cũng không uống được!

- Cho anh một Lipton nhé! – Quân nói với bồi bàn – Anh khá là đặc biệt đấy, tôi chưa gặp ai không uống được coffee như anh đâu!
 - Dạ dày tôi không thích!
 - Anh có vẻ là người ít nói, nhưng chắc quen biết lâu sẽ có thú vị riêng.
 - Sao Quân không nói thẳng vào chuyện mà Quân muốn nói?
 - VẬY... ừm... chắc anh cũng đoán được chuyện tôi muốn nói rồi phải không? Vậy tôi sẽ nói thẳng... tôi chỉ có một thắc mắc, tại sao lại là anh mà không phải người khác - người có được trái tim của Huyền.
 - Bản thân anh có thấy ai mở tim ra để đưa cho người khác không? (suy nghĩ của thằng này ngổ thật)
 - Có lẽ thế nhỉ - Quân cười – Anh có cách nghĩ khác tôi chẳng? Vì thế nên cho dù tôi đã nói dừng tới gần cô ấy nữa thì anh vẫn không làm thế, mà không, đúng ra là cô ấy tự đến với anh đấy chứ
 - Quân, tôi không nghĩ là anh có ý định nói những điều đó!
 - Chuyện quá khứ thì không thể thay đổi, nhưng tương lai thì có thể, Tuấn Anh tôi không muốn làm phiền anh nhưng hãy buông tha cô ấy, tôi cần cô ấy, không có cô ấy tôi không thể chịu đựng được. Tôi không biết cô ấy có nói gì với anh không nhưng tất cả là lỗi của tôi, tôi đã sai lầm nhưng tôi vẫn có thể sửa sai! Tôi... tôi... xin anh hãy thuyết phục cô ấy cho tôi một cơ hội!
 - Xin lỗi Quân, nhưng tôi nghĩ N... , Huyền không phải là một thứ gì đó để hai chúng ta ngồi đây nói những chuyện tầm phào như thế này, chuyện giữa anh và cô ấy cô ấy không nói cho tôi biết. Tôi nghĩ chuyện đó nên để cô ấy tự quyết định.
 - Anh nói thế vì anh đã có cô ấy đúng không? – Quân gần giọng.
 - Không có ai là sở hữu của ai cả, Quân đừng tiếp tục những suy nghĩ đó nữa, tôi không giữ bất cứ thứ gì theo cách nói của Quân!
 - Vậy sao, chắc là vậy thật chứ?
 - Quân không có niềm tin vào người mình yêu thì Quân hỏi tôi làm gì?
 - Ra vậy – Quân cười thành tiếng – Buông tha cô ấy đi, cô ấy thuộc về tôi anh hiểu không, tôi và cô ấy đã... Tôi nhắc lại cô ấy là của tôi, không phải anh có ý định dòm ngó tới người yêu tôi chứ, hay anh định xài “của thừa” của người khác? Tôi thấy anh cũng không đến nỗi, đi tìm cô nào đó khác không khó đâu, tôi có thể giúp!
- Tuấn Anh lập tức đứng dậy bước ra quầy và thanh toán tiền, Quân ngạc nhiên lập tức đuổi theo anh:
- Anh dừng lại đi, anh không nghe tôi nói gì sao?
 - Tôi có, vì thế tôi sẽ đi ngay bây giờ!
 - Anh coi thường tôi hay sao?
 - Tôi không có ý định đó, nhưng tôi không muốn nói chuyện khi anh không bình tĩnh! Tôi sẽ nhắc lại một việc là Huyền không phải là đồ vật để 2 thằng con trai nào đó đem ra trao đổi, thỏa thuận với nhau, anh cần phải để cô ấy tự lựa chọn. Việc thứ hai, anh nghĩ rằng khi hạ thấp người khác thì anh sẽ cao lên hay sao, anh nên dừng lại đi, tôi thấy anh hiện giờ... - Tuấn Anh bỏ lửng câu nói rồi quay đi.
- Và cứ như vậy Tuấn Anh tiếp tục bước để lại Quân đứng như trời trồng giữa quán. Đường xá vẫn còn quá đông đúc nên cậu vướng ngay phải một điểm ùn tắc giao thông, nhìn mọi người thi nhau chen lên rồi lấn đường mà đi cậu bèn trả tiền taxi rồi quyết định đi bộ. Gió mùa đông bắc thổi suốt các nẻo đường ném cái giá lạnh vào người Tuấn Anh, cậu liếc nhìn đồng hồ rồi lẩm bẩm:
- Không về nhanh nhờ cô ta tỉnh lại rồi lại chạy nhăng lên đi tìm thì mệt!
- Trước khi đi gặp Quân, Tuấn Anh đã hứa với Minh sẽ về sớm và dặn anh không để cho Huyền ra ngoài, cậu định gọi cho anh Minh lần nữa để thông báo rằng mình sắp về nhưng tiếng gió quá to nên cậu không thể

gọi được (tại nhân vật của tố tai thính trên mức cần thiết đấy ạ!). Rẽ vào ngõ, cậu ngạc nhiên khi nhận ra một cô gái đang đứng co ro bên đường, thấy cậu, Nilk hấp tấp chạy tới:

- Anh đã đi đâu thế?
- Không quan trọng! Sao cô lại đứng ở đây, tôi đã nói là sẽ về rồi còn gì?
- Nhưng em thấy lo nhờ anh ghét em rồi bỏ đi thật thì sao?
- Lo thì cũng phải mặc áo khoác trước khi ra đường chứ?
- Nhưng em quên áo ở nhà anh rồi, lúc em tỉnh dậy không thấy anh nên em cứ thế mà chạy đi tìm, em... Zenka phát bực với lý do loằng ngoằng đó của Nilk, cậu cởi áo khoác của mình để khoác cho cô rồi nói:
- Đi về đi đã!
- Vâng! Em xin lỗi!
- Đừng nói gì hết!

Bước vào nhà Minh, Tuấn Anh nhanh chóng mượn anh chiếc quạt sưởi rồi quần tròn người Nilk trong chăn, cô run bần bật cho dù đang được sưởi ấm.

- Cô là ĐỒ NGỐC hay sao thế? – Zenka nhú mày.
- Em xin lỗi mà!

Minh lên tiếng bênh vực Huyền:

- Là tại anh nữa, anh không giữ cô bé ở nhà!
- Em đã hứa rồi cơ mà?
- Nhưng cũng chính em làm cô ấy bất an đó thôi, anh đã bảo em hãy nói chuyện với cô ấy nhưng em có chịu nói gì đâu! Huyền này, em có cần túi chườm không?
- Chắc là không sao đâu ạ, một lát là ấm thôi anh à! – Nilk run run lên tiếng.
- Vậy thì anh để cho hai em có không gian riêng nhé, anh sẽ chuẩn bị bữa tối.

Zenka không nói gì, cậu nhìn Nilk co ro trong chiếc chăn rồi ngồi xuống bên cạnh cô:

- Sao cô cứ tự làm khổ mình như thế nhỉ?
 - Nếu anh có một present rất đáng quý thì anh có muốn làm mất nó không?
 - Nhưng tôi đã nói là sẽ về...
 - Nhưng em không biết là đến bao giờ!
- Ngưng lại một chút, anh lên tiếng”
- Không lẽ tôi có gì thú vị đến thế sao?
 - Có chứ, anh là người quan trọng với em mà!

Zenka không nói gì, cậu nhìn Nilk trong giây lát rồi quay đi, nhìn ra mông lung cậu từ từ lên tiếng bằng giọng nói trầm:

- Tôi... thực ra... tôi là người không biết tới quá khứ của mình, tôi không biết mình đã lớn lên như thế nào, cha mẹ là ai, cậu thử dài, tôi không phải là em ruột của anh Minh, tôi được cô chú của anh ấy nhận nuôi khi tôi khoảng 8 tuổi từ đó tôi mới có tên, có ngày sinh những thứ để chứng minh rằng tôi đang tồn tại... Sau đó, bố nuôi tôi có con riêng, anh ấy tới Việt Nam để tìm ông khi mẹ anh ấy sắp qua đời, khi đó tôi đã có một suy nghĩ, nếu tôi cũng giống như anh ấy, được sinh ra nhưng không biết bố mình là ai và ở đâu rồi lại trở thành một kẻ lang thang mà không hề biết mình đã từng là ai. Tôi không biết liệu mình có được sinh ra trong tình yêu của bố mẹ hay không, tôi không nghĩ rằng tôi có thể yêu thương bất cứ ai...vậy nên... cô không nên đặt tình yêu của cô ột kẻ không biết tới tình yêu kể từ khi sinh ra như tôi... với lại...

Nilk lách người khỏi chiếc chăn đưa tay lên chạm vào Zenka:

- Tay cô lạnh quá đấy! – Cậu cần nhàn.

- Khi anh vừa sinh ra anh có biết tính chu vi đường tròn không?

- ...

- Anh không biết mà, phải không... làm sao chúng ta biết hết mọi thứ mà không cần học được... nếu anh không biết mình có thể yêu thương ai thì còn có em, có anh Minh, chị Loan, các anh chị làm tại quán bar, tất cả mọi người đều có thể giúp anh vì mọi người cũng yêu quý anh mà!

- ...

- Em không thấy có lý do gì để phải thay đổi quyết định của em cả, nếu anh KHÔNG GHÉT em thì sao lại KHÔNG THÍCH em được chứ?

- Cô không bỏ cái tật nói liều đi được sao?

- Nhưng nếu không nói thì em thấy cứ làm sao ấy, anh không thấy buồn cười đấy chứ?

- Không, tôi chỉ thấy thắc mắc, không biết cô giống ai.

- Em tất nhiên là giống người anh sẽ thích!

- Shock quá đi mất... - Tuấn Anh gãi đầu - Ngày hôm nay, cô... liên tục làm tôi nghĩ tới mẹ đẻ của mình,... càng không muốn nghĩ thì cô lại càng không chịu buông tha... - Ngừng tại một lúc cậu nói – Bởi vì trước đây tôi có nói với cô là con trai có xu hướng thích người giống mẹ... về tính cách cô không giống mẹ nuôi tôi chút nào... nhưng tôi thì không biết mẹ đẻ của mình nên càng không biết cô có giống với bà hay không,... Liệu một người mẹ có điểm gì đó giống cô có thể bỏ rơi con mình không? Điều đó tôi không trả lời được nên tôi cứ nghĩ mãi về nó, tôi cũng không có cách để giải quyết nên nó cứ hiện lên trong đầu... Ở cạnh cô tôi thấy phiền lắm!

Lẳng nghe không sót những lời mà Zenka nói, Nilk ngồi xích lại gần anh hơn một chút rồi cô từ từ nói với anh

- Zenka, em không biết là anh lại nghĩ nhiều thứ như vậy, em muốn giúp anh nhưng em cũng không biết câu trả lời... anh không muốn nghĩ về quá khứ mà anh không biết rõ đó nên anh không muốn ở bên em nhưng... người em yêu là anh của hiện tại, là người vẫn đang ngồi bên em, em cần người đó hơn bất cứ ai – Ngập ngừng một lát cô nói tiếp - Anh có thể sống vì hiện tại này cùng với em không?

- Cho dù tôi là người có thể bị quá khứ của mình thay đổi?

Nilk không trả lời, cô hôn nhẹ lên môi Zenka:

- Present thì vẫn là present, anh là hiện tại của em và em luôn yêu anh của hiện tại này, ngày mai sẽ là ngày hôm nay chừng nào ngày hôm nay còn tới thì em sẽ không rời xa anh.

11. Chương 11: Thay Đổi Của Cold Guy Và Hạnh Phúc Bất Ngờ

Sáng hôm sau, chị Loan đánh thức Huyền dậy:

- Xuống ăn sáng đi nhé em, mọi người đang chờ đấy! – Chị cười hiền.

Hơi ngượng vì mình ngủ quên nên chị phải gọi dậy, vừa ở trong nhà tắm Huyền vừa nghĩ, nhưng nghĩ mãi thì cô cũng không nhớ ra là mình đã ngủ quên từ lúc nào. Xuống tới phòng ăn cô thấy Zenka đang chuẩn bị bàn ăn, nhanh chóng co tiến tới đứng bên cạnh anh:

- Sao anh dậy rồi mà không gọi em?

- Thấy không cần thiết...

Minh nhanh chóng bước vào cùng với mùi phở thơm lừng, anh hồ hởi “quảng cáo” về món phở ngay đầu phố rất ngon nên mua về ăn sáng. Khéo mọi người ngồi xuống Minh đặt trước mặt Zenka một bát phở cỡ bự, cậu nhần mặt nhìn anh:

- Nhiều quá! Em không ăn nhiều thế này đâu! Chị Loan...
 - Không được, tối qua em không ăn gì! – Minh nạt – Em đừng có củ chuối, em phải tự ăn đi, không nhờ vả gì hết, anh với chị Loan sẽ không giúp đâu!
 - Nhưng anh thừa biết là em không ăn hết.
 - Thế thì, em nhờ Huyền xem sao? – Loan gợi ý.
 - Này Nilk, tôi đổi với cô nhé!
 - Ăn nói kiểu gì thế hả nhóc, em không thay đổi cách xưng hô với cô bé hay sao? Anh không dọa đâu nhé Huyền, nhưng nếu Tuấn Anh không gọi em theo cách thân mật hơn thì kệ nó!
 - Ý tưởng hay đấy ông xã! – Chị phụ họa theo.
 - Sao mọi người lại quan trọng việc đó thế? – Tuấn Anh thắc mắc.
 - Không trắng sao gì hết, em cứ thử nói “Huyền à, em có thể giúp anh không” là được thôi mà, có khó lắm đâu? – Minh nhất quyết không buông tha.
 - Anh đúng là thích bày trò!
 - Em có thể không nghe theo, cứ tự ăn hết đi, không hết anh sẽ cho em ăn bằng mũi! – Minh nói với vẻ rất đắc ý.
 - Em nghĩ...
 - Nghĩ gì mà nghĩ, em không thấy cách xưng hô của em buồn cười sao nhất là sau khi hai đứa đã... kiss và ngủ chung nữa!
 - Ngủ chung ấy à? – Huyền ngạc nhiên hỏi lại.
 - Thế là em không nhớ gì sao? Tối hôm qua, anh nấu cơm xong định lên gọi hai em xuống ăn cơm thì thấy cả hai đã lăn ra ngủ từ lúc nào rồi. Lúc đấy anh thấy Huyền đang ôm Tuấn Anh tình cảm lắm nên anh để các em ngủ như vậy chỉ đắp lại chăn thôi cho khỏi lạnh thôi.
 - Thế anh Zenka không ôm em sao?
 - Chuyện đó thì anh chịu!
 - Mọi người hết chuyện để nói rồi sao? – Tuấn Anh chán nản đáp lại.
 - Em không phủ nhận chuyện ngủ chung cũng không phủ nhận chuyện kiss, thế thì vì lý do gì mà em lại không gọi Huyền tình cảm hơn chứ? Hay là hôm qua lúc ra ngoài em gặp cô nào đấy hả?
 - Không có!
 - Đúng rồi, Huyền quay sang anh, hôm qua anh đi đâu thế?
 - Không có gì quan trọng, nói xong cậu hơi tư lự vài giây rồi đổi bát của mình cho Huyền, Quân gọi điện nói là muốn gặp.
- Minh và Loan ngạc nhiên đến nỗi không thốt lên lời, còn Huyền thì sững sờ, cô nhìn trân trân vào bát phở trước mặt không ai còn nhắc tới vụ đổi tô phở không cần thay đổi cách xưng hô.
- Vậy hai người nói chuyện gì? – Chị Loan lên tiếng hỏi thay cho Huyền.
 - Chẳng có gì cả!
 - Sao lại không có gì được? Anh và Loan cũng biết cậu ấy là người yêu của Huyền mà, làm sao có chuyện cậu ấy không nói gì với em chứ?

- Em thấy thế!
 - Vậy... Quân nói anh phải nhắn gì cho em? – Huyền lí nhí lên tiếng.
 - Không nói gì đến chuyện đó cả!
 - Thật chứ?
 - Nếu cậu ấy muốn gặp thì đâu có khó khăn gì.
 - Tuấn Anh! Em cứ nói năng khó hiểu như thế thì chỉ khiến người khác thêm lo lắng thôi! Em có thể nghĩ là không có chuyện gì nhưng anh chị và Huyền thì lại không biết, nếu em không muốn nói việc cậu ấy đã nói gì thì em đã nói gì với cậu ấy? – Minh nhún mày.
 - Nếu có thể thì nên gặp trực tiếp, như vậy tốt hơn là ngồi đây chất vấn em ấy anh à! – Loan nhẹ nhàng lên tiếng – Chắc giữa họ không có chuyện gì to tát đâu nhưng dẫu sao nếu đã có câu trả lời thì cũng nên dứt khoát Huyền à, em không nên để Quân hi vọng như vậy!
 - Em đã nói rõ là không còn gì với cậu ấy rồi mà!
 - Có thể cậu ấy không nghĩ vậy!
 - Em biết chị lo lắng cho em nhưng cậu ấy không hề tôn trọng em chút nào, kể cả là khi em đã nói rõ ràng là em không yêu cậu ấy.
 - Chuyện tình cảm thì khó có thể chấm dứt chỉ sau một hai câu nói, sao em không gặp trực tiếp để kết thúc một cách dứt khoát, cứ thử xem sao em!
 - Vậy Tuấn Anh có nói gì với Quân không em, nếu gây ra hiểu nhầm thì lại mang tiếng oan cho cô bé? – Loan vẫn lo lắng.
 - Chuyện đó cứ để Nilk tự quyết định đi ạ, cậu chậm rãi, cho dù là gì đi nữa thì chúng ta nên tôn trọng quyết định đó.
 - Còn em thì sao, kể cả là đã thân thiết với nhau như vậy mà em cứ thờ ơ như thế là sao? Em làm cho Huyền khó xử đấy! – Minh lại tỏ vẻ khó chịu.
 - Em không sao đâu ạ! Thật mà, em có quyết định của em rồi!
 - Nhưng em không thể chịu thiệt thòi mãi như vậy được, anh biết em yêu thằng em ruột của anh thì em đã phải rất vất vả, nhưng em không thấy là công sức của em cứ đổ ra sông biển với cái thái độ bất cần đó sao? Anh nhắc lại nhé Tuấn Anh, vì đây là Huyền nên anh không đồng ý với việc em đối xử như vậy đâu!
 - Em... đã nhớ rồi ạ! – Tuấn Anh trả lời.
 - Không qua loa đại khái như thế được đâu, em cứ nói vậy nhưng lại không làm gì.
 - Thôi anh tha cho chú ấy đi, dẫu sao chú ấy có bao giờ để ý tới chuyện tình cảm đâu, ngày xưa khi anh mới yêu em anh chẳng thế! Không ai biết hết mọi việc khi mới bắt đầu cả, anh cứ để cho nó tự nhiên đi! Nào mọi người, ăn thôi, nguội hết bây giờ...
- Chào tạm biệt hai anh chị ở bậc thềm, Tuấn Anh và Huyền cùng nhau đi về nhà, Minh nhất quyết không buông tha cậu em, anh bắt cậu phải cầm tay Huyền rồi mới cho hai người được ra khỏi cửa. Huyền thấy hơi ngượng khi mình mặc áo khoác của Zenka, cô nắm nhẹ tay anh:
- Anh có lạnh không?
 - Không sao!
 - Anh Zen... em biết là không nên làm khó anh nhưng nếu anh không muốn cầm tay em thì cũng không sao, bây giờ mình đi xa rồi nên anh Minh sẽ không biết đâu!
 - Xe sắp tới rồi, đừng nói linh tinh nữa! Bây giờ đi về nhà trước đã!

Bước khỏi thang máy, hai người tiến về căn phòng quen thuộc, Tuấn Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy một người đang ngồi trước cửa nhà mình, không khó để nhận ra người đó sau vài giây suy nghĩ, Quân. Thấy tiếng bước chân tới gần cậu ngẩng đầu dậy rồi lập tức chạy đến ôm chặt lấy Huyền:

- Anh biết là nếu anh đợi ở đây thì sẽ gặp em mà! Anh muốn gặp em nhưng không biết làm thế nào cả!
- Bỏ tôi ra đi!

Trước câu nói lạnh lùng đó của Huyền, trái tim Quân như rạn nứt, cậu run run và mất một lúc mới chịu buông tay ra, rồi cậu bước vào trong nhà sau khi Tuấn Anh đã mở cửa.

- Tôi không nghĩ là tôi phải xin lỗi vì tình trạng của cậu hiện giờ! – Huyền nói với vẻ mặt lạnh băng.
- Là lỗi của anh, anh đã không hành động đúng mực, anh đã làm em tổn thương, anh biết anh có lỗi, em có thể...
- Không! – Cô lắc đầu – Chúng ta đã kết thúc rồi, tôi đã nói như vậy!
- Nhưng em không thể làm thế! Em không thể bỏ anh đi chỉ vì anh ta!
- “Chỉ vì anh ta”? – Cô nhắc lại - Cậu không chịu nhận ra rằng lý do chỉ là từ chính cậu thôi sao? Cậu không hề yêu tôi, cậu chỉ muốn sở hữu tôi, tôi không thể yêu một người như vậy!
- Vậy là em kiên quyết không cho anh một cơ hội sao?
- Vốn dĩ chúng ta là bạn, chúng ta nên quay lại như vậy!
- Em yêu anh ta đến vậy sao, yêu tới nỗi có thể bỏ tất cả những gì giữa chúng ta hay sao? Anh ta nói nên để em quyết định, giờ thì anh biết quyết định đó là gì rồi, nhưng em sẽ hối hận thôi, vì ngoài anh ra sẽ không có ai yêu em hết lòng như vậy, anh ta thờ ơ với em thì em chạy theo còn anh cho dù yêu em lại bị em cho ra rìa!
- Quân, cậu đừng cư xử bằng cảm tính như vậy, tôi không thích bị nói như là một người không ra gì như thế!

Huyền thấy mình giận tới run lên, cô nhìn Quân với ánh mắt căm giận, cô thấy nước mắt ứa mình chỉ chực trào ra từ khóe mắt, cố mím chặt môi để không khóc. Trước ánh mắt đó, Quân cảm thấy đau khổ hơn bao giờ hết, cậu hiểu rằng cậu đã không thể cứu vãn được gì khi nói những lời như vậy, một lần nữa cơn tức giận khiến cậu không điều khiển được chính mình. Cậu nhìn Tuấn Anh rồi bước thẳng ra khỏi cửa:

- Anh đã thắng! – Quân lên tiếng – Tôi sẽ coi như là như vậy!
- Không có chuyện thắng thua nào ở đây! Tôi đã nói cậu nên nghe và tôn trọng quyết định của cô ấy, chỉ có vậy thôi!

Quân không nói gì, cậu quay lại nhìn cả hai người rồi rời khỏi nơi đó, Zenka đặt tay lên vai Nilk rồi xoay cô về phía mình:

- Hình như mỗi lần em cố gắng đến gần tôi hơn thì em lại đau khổ hơn thì phải?
- Không đâu, em không cảm thấy đau khổ!
- Nhưng em vẫn khóc đó thôi?
- Em sẽ không khóc đâu... - Nilk ghen ngào.
- Anh Minh nói đúng, lẽ ra không nên để tiếng oan cho em như thế! – Im lặng một lát rồi cậu đành lên tiếng
- Trước đây, cứ định chạy khỏi em thì em lại chạy tới, tôi đã nghĩ là em sẽ bỏ cuộc, nhưng tôi lại không nghĩ là điều đó khiến em trở nên xấu đi trong mắt Quân, tôi thật sự xin lỗi!
- Vậy anh đừng làm em phải khóc nhé, anh hứa đi! – Huyền thấy nước mắt cô đang lăn nhanh trên má.
- Cô ngốc!

Zenka chỉ nói một câu như vậy rồi ôm Nilk vào lòng, cô gục đầu lên vai anh.

Mấy ngày sau...

Nilk mang một đóng nguyên liệu đặt lên bàn trong khi Zenka đang đứng ngoài ban công, cô gọi anh với vẻ tình nghịch:

- “Anh yêu” ơi, anh với em làm bánh nhé!

- ???

- Em muốn mang tới nhà anh Minh, anh Minh bảo phải có “lễ vật ra mắt người yêu” còn gì, anh không định làm gì nên em đã chuẩn bị rồi nè!

- Anh ấy nói đùa thôi!

- Nhưng mà em thì thấy việc đó rất thú vị!

- Vậy thì cứ lấy lý do là thích vậy nên làm đi, sao phải vòng vo?

- Tại anh lúc nào cũng thờ ơ với em nên em không biết nên nói gì, mà em cũng quen với chuyện đó rồi, anh giúp em đi nào, đừng đứng đó nữa!

Nilk dúm vào tay anh mớ “công thức” loằng ngoằng để tự Zenka xem, còn mình thì loay hoay xếp đồ ra bàn:

- Đủ hết nguyên liệu rồi, bây giờ em sẽ trộn bột, anh thử xem em có làm đúng không nhé!

Vừa nói hết câu, cô dốc cả túi bột vào chậu đến ụp một cái, bột bay lên phủ trắng người cô từ đầu tới chân khiến cả nửa người trước của cô như vừa được ai đó đắp thạch cao. Zenka ngẩng đầu lên nhìn Nilk, anh bước chậm rãi ra khỏi chỗ mình đang đứng nói:

- Lần sau thì đợi người ta “nghiên cứu” xong hãy làm nhé, bắt cần thì chỉ có em tự lĩnh hậu quả thôi!

- Em xin lỗi! – Nilk ỉu xiu nhìn theo tay Zenka đang lau bột trên mặt mình – Lát nữa làm xong thì em sẽ dọn nhà!

- Em có thật sự hào hứng với chuyện này không thế, nếu không nhất thiết thì anh không có ý định làm bánh đâu!

- Có mà, em muốn được giới thiệu là người yêu của anh thật mà!

- Chuyện đó với chuyện làm bánh đâu có liên quan? – Anh chán nản – Không đùa nữa, em đi rửa mặt đi!

Nilk rời khỏi nhà bếp nhưng rồi cô quay lại ngay lập tức:

- Zenka, anh bảo không đùa mà anh lại đùa gì thế, sao lại lau bột rồi làm mặt em thành mặt mèo thế này?

- Thấy em giống.

- Giống nhưng sao lại đùa như thế chứ? Đã thế, anh đưa mặt đây đi!

- Để làm gì?

- Em sẽ vẽ mặt anh nhăn nhoe như ông già, bắt anh hứa phải sống với em tới khi thành ông già thì mới thôi!

- Đừng đùa nữa! - Anh chặn cánh tay đang có ý định nghịch ngợm đó lại, nói từng từ – Đi-rửa-mặt-đi, cô mèo cứng đầu!

...

Chuyện Huyền yêu Tuấn Anh nhanh chóng được hai cô bạn thân “ép buộc” phải “tường trình” đầy đủ trong một buổi coffee gần mác “quan trọng” của cả ba cô gái.

- Thế là cậu thích cái anh chàng hàng xóm quái dị đó thật đấy hả? Ngạc nhiên thật, trước đây tớ cứ tò mò không biết ai có thể thích anh ta được! – Thanh trầm ngâm – Anh ta hơi đáng sợ đó, Huyền à!

- Ban đầu tớ cũng nghĩ thế, nhưng bây giờ thì khác rồi, anh ấy hiền lắm!

- Vậy mà ngày xưa cậu nói anh ta nhỏ nhen, xấu tính, chắc chắn, tình yêu khiến người ta thay đổi quá đi, Nhưng có đồng ý với tớ không?

- Có chứ, nhưng mà Huyền của chúng ta cũng hơi “gà” trong chuyện tình cảm, liệu có khi nào cậu ấy bị lừa không nhỉ?
 - Khéo thế thật ấy chứ! – Thanh cười.
 - Sao hai cậu mới biết nhau mấy hôm thôi mà lại tâm đầu ý hợp để trêu tớ thế?
 - Biết làm sao được chúng tớ lo cho cậu thật mà, trừ Quân ra cậu đã yêu ai đâu! Bọn tớ còn chưa hết shock khi cậu chia tay với Quân thì cậu đã nói là yêu người khác, tụi tớ không “dựa vào nhau” để “chống đỡ” thì làm sao tụi tớ ở đây được? Cậu không quyết định vội vàng đấy chứ?
 - Không, tớ đã nghĩ mãi rồi mới quyết định như thế, tớ tin vào quyết định đó!
 - Cậu chắc chắn đấy chứ? – Nhưng lo lắng – Tớ cần biết là cậu không chọn anh ta vì anh ta không hề đụng vào cậu suốt thời gian ở chung, cũng không ép cậu làm chuyện cậu không thích giống Quân, cậu phải nhận thức rõ điều đó đấy!
 - Không, tớ không vì lý do đó mà quyết định như vậy đâu – Huyền phân bua – Khi tớ quyết định như vậy tớ đã thật sự nghĩ anh ấy là một món quà mà tớ nên trân trọng, tớ thật sự thích ở bên anh ấy và được anh ấy chăm sóc như anh ấy đã từng làm trước đó, thích tới nỗi chính tớ cũng không thể ngừng lại những suy nghĩ hướng về anh ấy, thật sự là như thế!
 - Nhưng cậu còn không biết rõ người ta là người như thế nào nữa cơ mà, nhớ anh ta đã có vợ con gì thì sao?
 - Nhưng lo lắng.
 - Tớ thấy anh ấy không có quan hệ đặc biệt với bất cứ ai hết mà cũng không tới nỗi như thế, tớ không thấy xung quanh anh ấy có cô gái nào cả!
 - Thế thì cũng có thể coi là may, nếu anh ấy quen biết nhiều biết đâu anh ta lại “đứng núi này trông núi nọ” rồi chả mấy lại đối xử không tốt với cậu cũng nên! Tụi con trai hay so sánh cô nọ với cô kia lắm nữa là người yêu. Anh Kiên cũng hay trêu tớ như vậy lắm, nhưng anh ấy chỉ trêu thôi chứ không có ý trắng hoa gì!
- Huyền mang những băn khoăn chưa được giải đáp đó về nhà nhưng cô lại không hỏi gì khi thấy Zenka ngồi trong phòng khách với vẻ suy tư.
- Có chuyện gì thế anh?
 - Anh Minh bảo nên tới nhà em...
 - Vậy anh định đến nhà em thật đấy à?
 - Ừ, ít nhất thì bố mẹ em cũng nên biết em sống ở đâu và với ai!

Nilk sung sướng nhảy tới ôm chầm lấy Zenka làm anh hơi bối rối:

- Thích thật đấy! – Cô dúi đầu vào vai anh – Vậy em sẽ được anh giới thiệu là người yêu của anh chứ?
- Em ăn hết bánh rồi còn gì?
- Nhưng hôm đó anh có nói gì với em đâu! Vậy hôm nào thì mình đi ạ?
- Ngày mai, em gọi điện về nhà trước nhé!

Chiều hôm đó, Nilk hào hứng dọn nhà thật sạch, cô chịu khó lau và hút bụi thật kỹ từng phòng. Cuối cùng, cô từ từ mở cửa phòng Zenka, vì là lần đầu tiên bước chân vào phòng cậu nên cô không khỏi ngạc nhiên trước cách bài trí phòng rất đặc biệt của anh chàng đó. Điều đầu tiên đập vào mắt cô là vật dụng trong phòng rất đơn giản không cầu kỳ, điều này làm sự tập trung của người bước vào hướng tới những họa tiết được vẽ tay cầu kỳ trên tường, nhưng ngạc nhiên hơn nữa là phần trần nhà được chia làm 4 mảng riêng biệt theo bốn mùa trong năm, mỗi mùa có một cảnh sắc riêng không lệ thuộc vào nhau. Nilk phải công nhận rằng Zenka là một người thật sự tỉ mỉ khi hoàn thành được những bức vẽ đó. Tự ngưng lại việc mình bị căn phòng đó thu hút, cô bắt đầu quét dọn những tờ giấy vụn anh vất khắp phòng sau khi làm việc, cô cảm thấy có một niềm vui nho nhỏ đang len lỏi vào tâm trí mình khi được chăm sóc cho Zenka theo cách này, từ những điều nhỏ nhất nhất.

- Em đang làm gì thế? – Zenka xuất hiện ở cửa phòng và bất ngờ lên tiếng.

Nilk quay lại nhìn anh và nói với giọng vui vẻ:

- Em dọn phòng cho anh.

- Sao phải làm thế, anh bày ra được thì tự dọn được, em có phải là người giúp việc đâu mà lại làm mấy chuyện này?

- Vì em muốn...

- Anh không quen!

- Nhưng em thấy anh giỏi thật đấy, anh tự trang trí phòng đúng không?

- Không có việc gì để làm nên cứ làm vậy cho đỡ chán!

...

Sáng hôm sau, hai người cùng nhau ra khỏi nhà từ sớm trên chiếc xe ga của Huyền, chẳng mấy chốc họ đã tới nhà cô. Trong ánh bình minh và không khí ấm áp mở đầu cho những ngày cuối đông, Huyền dẫn Tuấn Anh vào trong căn nhà tĩnh lặng như vẫn chìm trong giấc ngủ đó. Cậu thắp một nén hương lên bàn thờ mẹ Huyền rồi quay lại hỏi cô:

- Mình tới sớm quá phải không?

- Không phải đâu, chắc mẹ em đi chợ chưa về, mẹ nói phải đích thân đi mua đồ mà!

- Huyền về rồi hả con, sao hai đứa về sớm vậy? – Ông Hùng lên tiếng.

- Con chào bố, cũng có sớm gì đâu ạ!

- Cháu chào bác! – Tuấn Anh cúi đầu – Cháu tên là...

- Chuyện đó thì bỏ qua được đấy, đằng nào thì không phải là chúng ta không quen nhau! – Ông cười.

Cậu ngẩng lên nhìn kỹ người đàn ông toát lên vẻ oai vệ và nghiêm nghị đó hơi nhúu mày một lát rồi cậu nhận ra ngay:

- Bác Râu xồm?

- Lại thế nữa cái thằng này, bác đâu có nhiều râu thế chứ, thôi, đừng đứng đó mãi nữa, ngồi xuống đi, chắc mẹ con sắp về rồi đấy!

Ông Hùng ngồi nói chuyện với hai con khá rôm rả một lúc thì dì Nhàn về tới nhà, để cho hai người phụ nữ vào nhà bếp rồi ông mới hỏi chuyện Tuấn Anh:

- Cháu ít nói quá đấy, cháu phải nói nhiều vào chứ?

- Cháu xin lỗi!

- Không sao, tại ta thấy lạ là ngày trước cháu từng là thủ khoa Học viện Ngoại giao mà lại ít nói quá như thế thì hơi không ổn!

- Mẹ cháu muốn cháu thi vào trường đó để sau này nối nghiệp mẹ, nhưng cháu thấy không hợp nên thôi.

- Vậy bố mẹ cháu vẫn khỏe cả chứ?

- Vâng, giờ thì bố mẹ cháu vừa làm việc vừa chăm sóc cho cháu nội.

- Sao cháu không sang đó ở cùng, cháu định ở lại đây để tìm bố mẹ để hay sao?

- Cái đó thì khó nói trước được, vì cháu không biết gì về quá khứ của cháu cả, ngoại trừ những vết thương thì chẳng có gì kết nối cháu với quá khứ, cháu muốn đi tìm nhưng càng tìm lại càng không ra.

- Không có gì phải khó nghĩ đâu cháu à, rồi mọi việc sẽ có câu trả lời của nó thôi! Cũng khá lâu mới nói được với cháu câu này nhưng ta thật lòng muốn cảm ơn cháu đã chăm sóc Huyền trong suốt thời gian qua, nếu không có cháu chắc giờ này con bé chưa chịu gọi dì nó là mẹ.

- Rồi cô ấy sẽ hiểu là bác đi bước nữa là vì cô ấy thôi, cho dù không có cháu đi chăng nữa.
- Nhưng đâu có thể nói vậy được, nhưng là một người bố ta cần cháu trả lời điều này, cháu có tin tưởng rằng ở bên cháu con bé sẽ hạnh phúc chứ?
- Cháu có tin là như vậy ạ! – Tuấn Anh nhìn thẳng về phía ông.
- Sao cháu tự tin thế?
- Cháu... - Tuấn Anh lưỡng lự vài giây – Thật ra thì... cháu đã nghĩ là cháu sẽ trở thành người duy nhất trên thế giới mang lại hạnh phúc cho cô ấy.
- DUY NHẤT TRÊN THẾ GIỚI? – Ông hỏi lại
- Nhưng bác đừng nói gì với cô ấy nhé, cô ấy mà biết dễ có phản ứng quá khích lắm!
- Nhưng cháu không định nói cho con bé biết sao?
- Sau này cháu sẽ nói ạ!

...

Sáng hôm sau, Tuấn Anh thức dậy sớm khi nghe thấy tiếng lạch cạch ở dưới bếp, cậu khoác thêm áo cho khỏi lạnh rồi bước xuống bếp, hơi ngạc nhiên khi thấy dì dậy từ rất sớm cậu lên tiếng chào:

- Sao bác dậy sớm thế ạ?
 - Tuấn Anh hả con, con cũng dậy sớm còn gì?
 - Bác có chuyện gì lo lắng hay sao vậy ạ?
 - Sao cháu nghĩ thế?
 - Cháu chỉ cảm thấy vậy thôi, hơn nữa cháu thấy từ nãy tới giờ bác chỉ rửa có một cái đĩa thôi đấy ạ!
- Dì Nhân giật mình rồi nhìn xuống tay, ngại ngùng đáp lại:
- Chắc là vậy!
 - Bác để cháu làm cho, bác nghỉ đi trông bác không khỏe đâu ạ!
 - Con được bố mẹ dạy dỗ tốt thật đấy nhỉ, có một đứa con ngoan như vậy thật là thích!
 - Bác có tâm sự gì phải không, bác cứ nói ra cho thoải mái, cháu sẽ nghe!
 - Bác thực lòng rất yêu Huyền, ngày xưa, bác đồng ý lấy bố con bé vì bác thực sự rất yêu thương nó, lúc nào nó cũng là đứa trẻ đáng yêu. Bác Hùng cũng đối xử với bác rất tốt, dù ông ấy luôn nói không thể quên mẹ Huyền nhưng có những lúc bác vẫn muốn sinh cho ông ấy một đứa con, ông ấy cũng mong mỏi như thế lắm vì nhà ít người – Dì Nhân thở dài - Vậy mà mãi cũng chẳng thấy gì, có lẽ bác không phải là người vợ tốt.
 - Cháu không nghĩ là bác trai cũng nghĩ vậy đâu ạ!
 - Cảm ơn cháu, có lẽ bác nên đi dạo cho thoải mái dạo này bác hay chóng mặt, nhức đầu trong người cứ nôn nao, bồn chồn sao đó, chẳng biết tại lý do gì nữa, chắc bác sắp già mất rồi!
 - Bác đã từng đi khám phụ khoa chưa ạ? – Tuấn Anh nhủ mày.
 - Chưa, vì bác thấy không có gì cần thiết hết!
 - Vậy tình trạng đó có xảy ra thường xuyên không ạ?
 - Cũng không, chỉ có một vài lần bác cũng bị như vậy nhưng qua kỳ thì thôi, có chuyện gì không ổn sao cháu?
 - Cháu xin lỗi nếu cháu tự tiện hỏi những điều này nhưng bác đã từng có con chưa ạ?
 - Chưa, chưa lần nào cả.

- Vậy cháu xem mạch được không ạ, trước đây cháu có biết sơ qua?

- Cháu cứ tự nhiên!

Tuấn Anh im lặng bắt mạch một lát rồi cậu đột nhiên đứng dậy và nói:

- Cháu có một nghi ngờ, cháu muốn kiểm chứng nó!

- Chuyện gì thế cháu?

- Cháu gọi bác trai đã ạ!

Một giờ sau, hai vợ chồng ông Hùng và Tuấn Anh đã đứng trước cửa bệnh viện của Hoàng, cậu nhắc máy gọi cho anh:

- Anh Hoàng à, em biết là không nên làm phiền anh nhưng em có việc gấp muốn nhờ!

- Ủm... gấp à, em bị làm sao?

- Không phải em đau ạ, em muốn xét nghiệm máu ngay bây giờ, anh giúp em một chút được không?

- Chuyện đó thì khó gì, em còn nhớ anh Tú bạn anh chứ? Anh ấy trực ở bộ phận xét nghiệm, anh sẽ gọi điện, em vào trong đi!

- Vâng, cảm ơn anh!

Tuấn Anh tiến vào trong rồi nói chuyện gì đó với bác sỹ, lát sau cậu quay ra nói:

- Cháu muốn kiểm tra máu của hai bác, không mất nhiều thời gian đâu ạ, hai bác vào trong đi!

Chỉ sau đó 20 phút, cùng với Tú quan sát kết quả xét nghiệm và thảo luận, cậu quay trở ra nói với cặp vợ chồng đang lo lắng quan sát cậu sau tấm kính phòng thí nghiệm:

- Vậy là cháu đoán đúng rồi đấy ạ, bác gái có nhóm máu hiếm, bây giờ bác thử test kiểm tra nhanh được không ạ?

- Nhóm máu hiếm nghĩa là sao? – Ông Hùng hơi lo lắng.

- Nhóm máu không chỉ quyết định với 4 loại là A, B, AB và O mà còn có yếu tố Rh, đa số mọi người đều là Rh(+) chỉ có một ít số người có Rh(-) đó là những người có nhóm máu hiếm – Tuấn Anh từ từ giải thích – Bác gái có Rh(-) còn bác trai là Rh (+) nên nếu bác gái có thai thì cơ thể bác ấy sẽ có phản ứng đào thải bào thai vì không cùng yếu tố Rh.

- Vậy có nghĩa là có thể bác đã để lỡ mất nhiều cơ hội có con sao? – Di Nhân thấy bất an.

- Thường thì những người như bác khi sinh con đầu lòng sẽ không bị ảnh hưởng mà chỉ bắt đầu từ những đứa con tiếp sau, cháu không rõ lý do vì sao bác không có con trong suốt thời gian trước nhưng cháu nghĩ bác nên kiểm tra, bác có một số dấu hiệu của người đang mang thai. Các bác sỹ sẽ tiêm thuốc cho bác sau khi xác định rõ về việc có bào thai hay không, bác cứ yên tâm!

- Vậy là... bác có thể...

- Cháu nghĩ là bác hoàn toàn có thể đấy ạ! –Cậu mỉm cười.

...

Về tới nhà, di Nhân vẫn còn run khi biết mình đã mang thai được gần 3 tuần, ông Hùng thì tự trách mình vì không quan tâm tới sức khỏe của vợ. Quay trở về nhà, Huyền ra đón cả ba người từ cổng, cô mừng rỡ khi biết rằng mình sắp có em.

- Mẹ thấy lo lắng lắm con à! – Bà bám vào tay con – Mẹ gần này tuổi đầu rồi mà mới sinh con.

- Không sao đâu ạ! – Cô trấn an –Mẹ sẽ ổn!

- Nhưng mẹ lại có phản ứng đào thải mạnh nữa, mẹ lo lắm!

- Mẹ đã uống thuốc rồi mà, bây giờ mẹ cần nghỉ ngơi, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi mẹ à, con sẽ ở bên mẹ!

- Mẹ thật sự bất ngờ quá, cả hạnh phúc nữa, cả đời mẹ đã mong mỗi điều này!
- Vậy thì mẹ hãy sinh ra một em bé khỏe mạnh nhé, con mong có em lắm đấy!

12. Chương 12: “không Phải Là Em Thì Không Được” Và Paris Ngày Giáng Sinh

Zenka lạch cạch chuẩn bị bữa tối, cậu dần quen với việc ở tại nhà Nilk và chăm sóc cho dì Nhân trong thời gian mang thai, mặc dù trong thời gian này nhiều khi sở thích ăn uống của dì hay thay đổi xoành xoạch nên thời gian nấu của cậu kéo dài hơn bình thường khi phải làm nhiều món hơn nhưng điều làm cậu thấy hơi phiền toái vẫn là Nilk. Cô bắt đầu có thói quen chạy tới ôm cậu mỗi khi đi học về, Zenka thường tìm cách né tránh việc đó nhưng hầu hết thì đều thất bại khi cô gái thường bất ngờ chui ra từ đâu đó để ôm. Hôm nay cũng vậy, khi Zenka đang rán thịt thì vòng tay búng bình đó lại choàng qua người anh cũng tiếng cười khúc khích:

- Em về rồi đây!
- Về rồi thì em phải chào bố mẹ trước đã chứ? – Zenka ảo não.
- Em tới tận nơi để chào rồi!
- Em cứ không nhèo như vậy thì sau này anh đi vắng thì em định thế nào?
- Anh thấy phiền ạ?
- Nilk, anh đang nấu ăn, em không sợ bị bắn mỡ vào hay sao?
- Nhưng mà cả ngày em mới được ôm anh có một lần thôi mà!
- Đúng là chẳng nói được em nữa, em để tay dưới tạp dề đi nếu không sẽ bị bỏng đấy!
- Vậy ngày mai anh cứ đứng cho em ôm thế này nha!
- Có nói không thì mai em cũng lại chạy tới cơ mà.

Ông Hùng từ trên tầng bước xuống lên tiếng hỏi:

- Có mỗi mình cu Tũn nấu ăn thôi à, sao con không giúp thằng bé?
- Bác lại gọi cháu như thế rồi, Tuấn Anh nhần nhần trán, sao bác cứ gọi cháu thế nhỉ?
- Thế cho nó tình cảm chứ, ta coi cháu như con nên mới gọi thế!
- Nhưng mà bố chọn tên ngộ quá bố ạ! – Huyền cười ra nước mắt.
- Tại vì tên nó loằng ngoằng quá, bố định gọi là Tuấn thôi nhưng gọi cu Tũn cho thân mật.
- Thế thì anh ấy sẽ ngại đấy ạ!
- Ngại gì chứ, chỉ gọi ở nhà thôi mà, à, hôm nào con cũng nên mời anh con tới nhà chơi nhé, bố có chuyện muốn bàn bạc.
- Vâng, vậy cuối tuần này được không ạ?
- Cũng được!

Cuối tuần hôm đó, Minh và Loan ghé nhà Huyền trong chiếc xe mới mua, hôm đó Minh cũng yêu cầu cậu em phải đi học lái ô tô nhưng Tuấn Anh không hào hứng cho lắm nên anh phải mất công thuyết phục mãi thì cậu mới miễn cưỡng gật đầu.

Còn trong nhà bếp, ba người phụ nữ cũng đang nói chuyện rất rôm rả:

- Vậy là bác gái đang mang bầu ạ, vậy sau này bác “truyền thụ” cho cháu ít kinh nghiệm bác nhé, tụi cháu định sẽ sinh vào năm sau đây ạ! – Loan vui vẻ.
 - Bác cũng có dự định có thai đâu, may nhờ Tuấn Anh nên mới được như vậy đây chứ!
 - Chồng cháu thì muốn sinh con vào tháng 2 dương lịch, anh ấy bảo muốn sinh con vào cùng tháng sinh của Tuấn Anh, như thế sẽ có thêm một thằng nhóc Tuấn Anh be bé ở nhà, cháu can cũng chẳng được!
 - Vậy anh ấy sinh vào ngày mấy thế ạ?
 - Thế em không biết sao, thế này thì kết hôn thế nào được? – Loan trêu.
 - Tại anh ấy chẳng bao giờ nói cả, Huyền ngại ngùng, mà anh ấy cũng chẳng hỏi em sinh vào tháng mấy nữa!
 - Hai đứa này hay ghê nhỉ, ngày 25 tháng 2, nghe anh Minh nói đó là ngày bố mẹ Tuấn Anh gặp nhau, lãng mạn thật đấy nhỉ!
 - Vậy là sắp tới sinh nhật của anh ấy rồi đây, may mà chị cho em biết, nếu không thì...
 - Con thật đúng là, di Nhân vượt tóc cô, cứ như vậy thì không được đâu!
 - Chị cũng nghĩ là em phải “quyết liệt” hơn một chút đi chứ, thằng bé thì hay thờ ơ lắm, nó chưa từng yêu ai đâu!
 - Nhưng mà...
 - Ôi, Loan lên tiếng, cháu xin lỗi, cháu đã mua đồ ăn tối đây mà lại quên mua rau gia vị mất rồi, cháu sơ suất quá!
 - Không sao đâu, Huyền đi mua được không con, con cứ ra hàng rau ở đầu đường là có ngay ấy mà!
 - Vâng, để con đi!
- Huyền hào hứng đi bộ ra mua đồ rồi nhảy chân sáo về nhà, đi được nửa đường thì bất chợt cô nghe thấy tiếng gọi ở phía sau:
- Chị ơi, xin lỗi làm phiền chị một chút được không ạ?
- Cô quay lại, trước mặt cô là một cô gái có thân hình mảnh khảnh, đôi chân dài và rất đẹp, cô gái ăn mặc khá giản dị nhưng vẫn có nét thanh lịch rõ nét trên gương mặt và nụ cười có duyên, cô gái lên tiếng:
- Chị có phải là Hà Lệ Ngọc Huyền không ạ?
 - Là mình đây, có chuyện gì vậy?
 - Em biết, đáng lẽ ra em nên liên lạc trước với chị nhưng em không gặp được chị ở trường nên đành đột ngột đến tận đây, em rất mong chị thứ lỗi.
 - Ôi, không có gì đâu, mình thấy bạn cũng trẻ tuổi mình thôi, bạn không phải xưng hô khách sáo như vậy đâu, cứ gọi mình là Huyền cũng được!
 - Dạ, cảm ơn chị, nhưng hôm nay em đến gặp chị là vì em có một thỉnh cầu rất mong chị chấp nhận.
 - Chuyện này thì thật khó nói quá, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, mình không hiểu là có chuyện gì, liệu việc đó mình có làm được không?
 - Chị có thể rời khỏi anh Tuấn Anh được không ạ? – Cô gái nói thẳng, gương mặt hơi hồng lên đôi chút – Em... là người yêu anh ấy!
- Huyền sững sờ không tin nổi vào tai mình, cô chết lặng hồi lâu rồi chỉ mấp máy nói:
- Bạn là...
 - Em là Ngọc, em gái anh Nam làm chung quán bar với anh Tuấn Anh, trước đây anh Tuấn Anh và anh em có thời gian sống cùng nhau nên em quen anh ấy từ khi đó... Em... em đã yêu anh ấy trước khi chị xuất hiện. Vì thế, xin chị đừng làm những việc vô lý như những ngày qua nữa, chị không phải là người đầu tiên

ở chung với anh ấy, chị không hiểu rõ anh ấy bằng em, em thật sự không hiểu chị tại sao lại cướp anh ấy khỏi em như vậy! Chị có biết anh ấy thích ăn gì hay không, chị có biết anh ấy thường phải ăn nhiều bữa vì dạ dày không tốt không, chị có biết anh ấy hay bị đau đầu khi phải nghe những âm thanh lớn không? Chị không biết gì hết, kể cả chuyện em và anh ấy đã từng sống chung nữa!...

Huyền thấy mình không thể đứng vững trước những lời mà cô gái kia vừa nói, nó như một đòn giáng mạnh vào cô, còn Ngọc thì bắt đầu khóc:

- Chị làm ơn hãy trả lại anh ấy cho em đi ạ! Em không thể sống mà phải nhìn thấy anh ấy cứ ở bên người khác như vậy!

- Minh... - Cô không nói lên lời.

- Em sẽ cho chị thời gian một ngày, chị hãy chia tay với anh ấy đi, chị thật sự không hiểu và không biết rõ về anh ấy, chị không thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy được, anh ấy cần một người có thể chăm sóc cho anh ấy chứ không phải một người luôn đeo bám và làm phiền anh ấy như chị.

... ..

Huyền thất thểu lê từng bước về nhà, trái tim cô lạnh tới giá băng, không thể nói được một lời nào trước đôi mắt đong đầy nước mắt đó khi Ngọc quay đi, cô đau khổ đến nỗi không thể khóc được. Tại sao lại như vậy, sao Nhung và Thanh lại nói về chuyện anh ấy có một cô gái khác mà mình không biết, cô ấy thật sự rất xinh vậy mà anh ấy con bỏ rơi vậy còn mình, mình không đẹp, không nữ tính như thế nếu so sánh thì quá thiệt thòi cho cô ấy.

- Con về trễ vậy, đợi mãi nên Tuấn Anh lại phải đi mua thay, thằng bé vừa đi tìm con đây con không gặp nó sao?

- Không ạ!

- Thôi, vào trong đi cho ấm đi con, nấu xong hết rồi đấy! Minh ơi, cháu gọi cho Tuấn Anh bảo thằng bé về ăn cơm đi!

Khi mọi người đã quây quần bên bàn ăn, ông Hùng ôn tồn lên tiếng:

- Hôm nay, hai bác muốn gặp Minh cũng là vì hai bác chưa có dịp để gặp bố mẹ Tuấn Anh, nên gặp cháu trước để có chuyện bàn bạc có gì thì cháu cũng tư vấn qua xem thế nào, bác muốn bàn chuyện sau này của hai đứa, dầu sao thì...

- Không cần đâu ạ! – Huyền bất ngờ lên tiếng khiến mọi người đều quay sang nhìn cô – Đẳng nào thì giữa con với anh ấy không có gì cả, mọi người để anh ấy tự do đi ạ! Anh ấy nên đến với người nào đó có thể chăm sóc cho anh ấy tốt hơn con!

- Em đang nói chuyện gì thế? – Tuấn Anh ngạc nhiên.

- Em đã gặp người đó rồi... người mà trước đây anh sống chung ấy!

Lần này thì mọi con mắt lại đổ sang Tuấn Anh:

- Em đã từng ở chung với ai thế? – Minh tròn mắt nhìn em – Anh cũng không biết chuyện này?

- Em có ở chung với ai bao giờ đâu?

- Kể cả là chung nhà trọ? – Anh tiếp tục hỏi dồn. (ái chà!)

- Thế thì... có! – Cậu nghiêng nghiêng đầu.

- Hả?

- Trước đây lâu rồi mà!

- Lâu là sao?

- Từ khi em ra ở riêng, em thuê trọ trên tầng ba của một nhà gần đây, phòng kế bên là của một chị nào đó học Kinh tế thì phải!

- Em dám làm những chuyện linh tinh thế đấy hả? – Minh phát cáu.
- Em không làm gì cả!
- Thế chứ tại sao bây giờ người ta lại tới tìm?
- Em không làm gì thật mà, với lại em chỉ ở đó có 3, 4 ngày rồi em bỏ đi!
- Em không hiểu là như thế là đã đủ thời gian để “có vấn đề” rồi à, có phải em làm gì có lỗi nên bỏ đi không, bây giờ thì em nên thành khẩn khai báo đi, nếu không thì không nhận được “sự khoan hồng của pháp luật” đâu?
- Không, chẳng qua là vì tường nhà mỏng quá, tai em lại thính nên chị ấy hát gì em cũng nghe thấy nên...
- Em đang nói linh tinh gì thế, người ta hát thì đâu có sao?
- Ban đầu em cũng nghĩ thế, nhưng nội dung bài hát thì là vấn đề, Tuấn Anh cười đau khổ, khi em ở nhà thì cứ khi nào chị ấy vào nhà tắm chị ấy đều đứng ở cửa phòng em rồi nhờ em để ý phòng hộ, nếu có ai tới thì gọi chị ấy, sau đó thì... chị ấy cứ hát mãi bài “ước gì anh ở đây giờ này” đến ngày thứ 2 thì em dọn đi luôn rồi!
- Nhưng chỉ có lý do là người ta hát bài không đúng hoàn cảnh thôi sao?
- Nhưng tên em là Tuấn Anh mà, không lẽ em lại ở đó khi có người gọi tên em khi người ta làm gì đó trong nhà tắm sao? (suy nghĩ ngơ)
- À... thì... coi như là em có thành khẩn, liệu cậu ấy nói có đúng không Huyền?
- Không phải, em gặp một cô bé rất xinh nói là em gái anh Nam.
- Em có chắc chắn không thế? – Tuấn Anh hỏi lại.
- Chính cô ấy nói với em là như vậy mà!
- Nhưng Nam là con một thì làm gì có em gái?
- Nhưng anh có sống chung với anh Nam đó thôi?
- Có một thời gian.
- Em không biết là anh sống với anh ấy bao lâu nhưng cô ấy nói cô ấy biết anh rất rõ, biết cả việc sức khỏe anh không tốt, biết anh thích ăn gì còn em... em chẳng biết gì hết, em chỉ luôn làm phiền anh thôi! – Huyền bật khóc.
- Em đang nói chuyện gì thế? – Tuấn Anh nắm lấy cánh tay cô – Em bình tĩnh lại đi!
- Em không thể, em không hợp với anh... anh sinh ngày nào em cũng không biết... anh suy nghĩ gì em cũng không biết nốt... em không biết chăm sóc cho ai cả, anh nên ở bên người có thể quan tâm và chăm lo cho anh thì hơn!
- Này Nilk...
- Đừng có gọi em nữa, em KHÔNG MUỐN nghe! Em không phải là người có thể làm cho anh hạnh phúc thì anh nên đến với người khác đi chứ?
- KHÔNG PHẢI LÀ EM THÌ KHÔNG ĐƯỢC! – Cậu nói to át cả tiếng khóc của cô.

Huyền bất động mắt cô mở to nhìn cậu, còn Tuấn Anh tiếp tục nói:

- Sao em lại nghĩ như vậy, em nghĩ rằng quyết định đó là em nghĩ cho anh hay sao, sao em không hỏi anh nghĩ gì? Anh không phải là cái gì mà em muốn giữ lấy thì giữ cho bằng được rồi khi có chuyện gì đó xen giữa thì lại đẩy anh cho ai cũng được như thế! Chuyện anh có hạnh phúc hay không thì em phải hỏi anh chứ, anh nhắc lại nếu người đó không phải là em thì anh không chấp nhận! Cả thế giới này anh chỉ chấp nhận một mình em là người yêu mà thôi!

Cô tròn mắt nhìn anh rồi khi nào bộ bắt đầu hiểu và nhận thức đầy đủ những gì mà anh vừa nói thì mặt Huyền bắt đầu chuyển sang đỏ bừng. Tuấn Anh đưa mắt liếc nhanh Minh khi anh vừa uống nước cậu bắt đầu chuyển mũi nhọn sang anh:

- Anh giải thích đi chứ, chuyện lung tung này là do anh phải không?
- O...? Sao em lại nghĩ là anh chứ, anh đâu có biết gì?
- Anh đừng nói dối nữa, khi anh nói dối tay anh sẽ run, em đã thấy rồi! – Rồi không cần nghe Minh giải thích cậu quay sang phía chị dâu - Chị Loan, để em nói cho chị biết chuyện này, người đầu tiên anh Minh gửi thư tình là...
- Thằng nhóc kia, không được nói, anh cho em biết tay bây giờ!
- ... anh ấy đã từng...
- Thôi, được rồi anh thua, anh xin lỗi, em đừng nói nữa...
- Thật ra thì...
- Anh đã làm gì thế?
- Anh chỉ có ý định thử xem em có yêu Huyền không vì anh không thấy em nói gì với cô bé cả, thế nên...
- Nhưng đùa gì thì cũng không nên làm người khác tổn thương chứ?
- Anh chỉ định đùa chút thôi, không ngờ là...
- Anh đã từng viết thư tình cho ai thế? – Loan tò mò.
- Không, đó là hiểu lầm thôi... không có gì hết... - Minh bối rối.
- Anh không thành khẩn khai báo sao?
- Thật ra thì anh ấy đã viết một bài văn về giáo viên mà anh ấy kính trọng nhất, anh ấy chọn cô giáo dạy Anh văn, anh ấy viết “em muốn ở bên cô giáo suốt ngày lẫn đêm”, thế là bị “nêu gương” trước toàn trường – Tuấn Anh chậm rãi.
- Hồi đó anh không nghĩ gì đâu – Minh phân trần – Nhưng sau này nghĩ lại thì giống thư tình thật, biết vậy anh sẽ không viết!
- Anh không kể cho em chuyện này!
- Thì vì anh...
- Để em nói tiếp về lý do anh ấy lại để ý tới chị nhé!
- Không, Minh nài nỉ, anh xin em, đừng nói, ủa... mà cái “Không phải là em thì không được” ban nãy là sao?
- Đừng có đánh trống lảng, anh Minh!
- Thế Huyền không nói gì với Tuấn Anh sau câu đó sao? – Minh vẫn tìm cách “thoát tội”.
- Em... à, thật ra em...
- Em đã để người khác làm “suy giảm” tình yêu như vậy là sai rồi, em đã nói sẽ giữ thẳng bé thật chặt không nhường cơ mà? – Minh tiếp tục chiến thuật đánh trống lảng.
- Em...
- Tự phạt đi! – Tuấn Anh nói giọng nhẹ tênh – Tự phạt thì mới nhớ được!
- Vậy anh định phạt thế nào? – Cô hỏi mặt như mếu.
- Ra ngoài múa hát bài “một con vịt” rồi vào đây! – Cậu đùa.

Huyền đứng bật dậy, cô lập tức rời bàn ăn mở cửa ra phía bể bơi của nhà mình, Tuấn Anh cũng giật mình đuổi theo:

- Khoan đã, anh nói đùa mà!

Vì bề bơi chỉ cách cửa có vài bước chân nên khi Tuấn Anh túm kịp lấy tay Huyền thì cũng là lúc cô nhảy xuống, không nín cô lại được nên cậu đành nhảy theo. Lóp ngóp đứng dậy, chưa kịp nói gì thì Huyền vừa khóc vừa hát:

- Một con vịt xòe ra... hai cái cánh... nó kêu rằng... quác... gặp hồ nước nó... bì bà bì bõm...

- Anh chỉ đùa thôi! – Cậu cố nhịn cười.

- Nhưng mà em đã sai rồi... em xin lỗi... chỉ vì...

- Đừng nói gì cả! Em sẽ bị cảm mất! Mình lên bờ trước đã, đằng nào thì vịt cũng phải lên bờ còn gì!

...

Huyền ngồi bó gối trong cái chăn dày, cả bố và dì chỉ mắng yêu cô vài câu rồi thôi, anh Minh và chị Loan tiến tới định trêu cô thì bị Tuấn Anh chặn lại:

- Nếu anh còn đùa nữa thì em sẽ nói hết với chị Loan vì sao anh để ý chị ấy bây giờ! – Cậu nhóc lạnh lùng lên tiếng.

- Ấy, không, anh không có ý trêu đùa gì nữa đâu, thôi nhé, anh ra ngoài đây!

Huyền không nói gì, len lén nhìn Zenka trong tấm chăn, cô không biết nên nói gì thêm với cậu nhất là khi cậu lại cúi người gục đầu lên đầu gối mình như một kẻ cô đơn, lạc lõng như thế.

- Tóc anh vẫn còn ướt đấy, để em lấy máy sấy nhé?

- Một lát là khô!

- Em... thật ra là...

- Xin lỗi vì đã mắng em! – Tuấn Anh nói khẽ.

- A... à..., cô ngạc nhiên, em... không sao.

- Anh không có ý định đó, tại em làm anh bực mình!

- Không sao đâu ạ, là lỗi của em!

- Nếu em cứ như vậy thì dễ bị anh mắng lắm! – Cậu vẫn không nhìn Huyền đầu vẫn cúi xuống để trên đầu gối.

- Em...

- Nếu em không biết thì có thể hỏi anh... Dù sao đi nữa thì... đừng tự ý mang anh “cho” người khác!

- Em xin lỗi, tại em cũng chẳng bao giờ hỏi anh thích ăn gì, có bị dị ứng với thứ gì không và...

Tuấn Anh chậm rãi:

- Anh không kén chọn gì hết, món gì cũng ăn được chỉ trừ các loại có vị đắng, đắng một chút cũng không, còn lại thì hầu như không dị ứng với thứ gì ngoài rau răm.

- Vậy cái tên Zenka có ý nghĩa gì với anh không?

- Zenka bắt nguồn từ “Zero”, khi đó anh nghĩ mình là một số không, không quá khứ, không người thân, không bạn bè, không nhà... tất cả trước mắt anh chỉ là số không khi chính anh cũng chẳng thể thay đổi được...

Huyền ngồi xích gần với cậu hơn, tựa đầu lên đôi vai xương xương của Tuấn Anh, thì thầm:

- Nhưng bây giờ thì anh không còn là số không nữa, anh có em rồi mà!

Cậu cười:

- Không có ai sở hữu ai cả, anh không có ý định “có em” như thế đâu!

Cô hơi đỏ mặt nhưng vẫn tiếp tục những câu hỏi của mình:

- Anh không thích những âm thanh lớn sao?
- Cũng không hẳn là chỉ có như thế, anh không thích tiếng còi tàu hỏa, có một lần khi còn nhỏ anh đã bị ngất khi đứng ở sân ga chỉ sau 1 hồi còi.
- Tại sao thế?
- Anh không biết, bác sỹ nói có thể tại tai anh thính!
- Có phải là anh chưa yêu ai bao giờ không?
- Chưa! – Anh ngẩng đầu lên nhìn Huyền.
- Vậy... lúc trước..., cô nói lấp một hồi rồi mới nói tiếp, lúc em hôn anh là first kiss của anh à?
- Ừ...
- Thế nhưng mà... em... người đầu tiên em hôn thì không phải là anh, em thực sự...

Tuấn Anh xoay người rồi ôm lấy Huyền vừa vỗ về cô nhóc vừa nói:

- Đừng nghĩ tới chuyện đó, anh có thắc mắc gì đâu... nếu em cứ nghĩ mãi về chuyện đó thì em sẽ thành “ôm rơm rặm bụng” đấy!
- Nhưng...
- Đừng nghĩ theo cách đó nữa!

Huyền gục đầu lên vai anh bất chợt cô cảm thấy mình cảm một chỗ dựa hơn bao giờ hết, một chỗ dựa dịu dàng như thế này chắc chắn chỉ có thể được tìm thấy khi Zenka đang ở đây.

Một lát sau cậu thì thầm:

- Là first kiss CỦA CHÚNG TA.

=====

Đêm, Tuấn Anh mở mắt, những mảnh vỡ ký ức trong đầu chợt hiện về làm cậu thức giấc, tất cả đều không rõ ràng, có ai đó mơ hồ hiện ra rồi lại biến mất. Đã bao nhiêu lần rồi nhỉ, cậu tự hỏi, bao nhiêu lần những giấc mơ đó tới rồi lại bay vụt đi để lại trong tâm tưởng cậu hàng trăm câu hỏi, mình đã thấy gì, cái mình thấy là gì, rồi lại thất vọng khi không thể trả lời được. Nhưng hôm nay thì khác, giấc mơ đó không làm cậu nghĩ ngợi nữa vì cậu đang nhìn thẳng vào Nilk, nhìn gương mặt đang đối diện với mình, gương mặt đang cuộn người vào tấm chăn của cô ấy nhưng vẫn hướng về phía cậu. Cô xoay người vài lần, dường như hơi không quen với việc ngủ với cái chăn đầy quần xung quanh, sau đó chui hẳn ra khỏi cái chăn với tư thế rất thoải mái, Tuấn Anh nhìn cô không chớp mắt rồi cậu cũng chui ra khỏi cái chăn quần quanh mình để đắp chăn lại cho cô bé, xong xuôi, cậu lại cuộn người trở lại vào chỗ cũ.

Biết bao nhiêu lần cảm giác đó trở về bên Tuấn Anh khiến cậu ớn lạnh, hôm nay, lại một lần nữa nó khiến cậu thấy lạnh vô cùng, lạnh hơn cả khi “vô tình” ngã xuống bể bơi ban nãy: cảm giác bị bỏ rơi.

Lần đầu tiên khi biết cảm giác đó là khi cậu quay lại với thân hình ướt nhẹp sau cơn mưa tới chỗ người bạn lang thang đã nằm đó bất động, hốt hoảng khi không còn thấy người ấy ở đó nữa, cậu đi tìm, nhưng tìm ở đâu khi cậu không nói được và cũng không hiểu hết người ta nói gì. Và rồi, cứ giống như một vòng tròn đáng sợ, khi cậu có một gia đình, một người bố dịu dàng xoa đầu khi nói sẽ nhận mình làm con, một người mẹ khóc nức lên khi nhìn cậu thương tích đầy mình sau trận đòn khủng khiếp đó, họ cũng lại bỏ đi.

Có phải cậu là nguyên nhân gây ra tất cả những bất hạnh này không khi những người ở bên lại lần lượt ra đi như vậy, cậu thấy bất an. Đó cũng là lý do Tuấn Anh luôn xa cách với ông anh trai cho dù được anh yêu thương và chăm sóc thế nào chẳng nữa, cậu biết ơn Minh luôn ở bên và lo lắng inh, nhưng cậu lại sợ... nếu anh ấy lại bỏ đi... giống họ... giống bố mẹ nuôi tới một phương trời nào đó... hoặc tệ hơn... giống những người đã sinh ra cậu... không một lần quay lại, không một lần kiếm tìm, không một lần để cho cậu biết họ là ai kể cả trong những giấc mơ vụn vỡ đó.

Nilk lại tựa mình, cô nhóc quay qua quay lại rồi nằm sát về phía Zenka hơn, cho dù cách nhau tới hai lần chần nhưng cậu vẫn cảm thấy sự ấm áp ngọt ngào đang lan tỏa trong lồng ngực.

Nhưng... nhói đau.

Cậu thở nhẹ, thật khẽ, chỉ sợ rằng nếu thở mạnh hơn có lẽ mình cũng sẽ đau hơn. Đúng rồi, cô ấy cũng đã có ý nghĩ đó... ý nghĩ sẽ bỏ rơi cậu... ý nghĩ khiến cậu đau...

Thế nhưng có một việc mà cậu đã hoàn toàn không ý thức ra đó là việc giữ chặt người ta ở lại, khi đó, có thể cậu mất bình tĩnh, có thể cậu tức giận nhưng cậu đã làm được điều đó.

Có sao đâu nhỉ, nếu không muốn bị bỏ rơi thì hãy giữ người đó lại, cho dù chỉ trong chốc lát thôi, cho dù chỉ ích kỷ vậy thôi nhưng chắc chắn người ta sẽ quay lại, cho dù câu trả lời có khác đi nhưng trong lòng cậu thì chỉ có một điều duy nhất: tôi không hối hận.

Cho dù tôi làm em khóc và cho dù tôi lánh xa em thì em sẽ lại đến bên tôi, sẽ lại ôm chặt lấy tôi mà khóc... Thì... Tôi không hối hận vì trao cả tình yêu này cho em, cho dù em hay giận dỗi, cho dù em hay hỏi vì sao không bao giờ tôi chủ động ôm em lấy một lần, vì tôi lo lắng, nếu để tình cảm của mình “nổi” thì có lúc nó sẽ “trôi” đi mất... Tôi không hối hận khi nhất quyết chỉ chấp nhận em là người yêu, cho dù em có đi tới nơi nào đi chăng nữa thì tôi sẽ vẫn giữ em ở lại.

Tôi cần em... hơn bất cứ ai...

Mấy tháng sau, khi bụng dì Nhân đã khá lớn còn Loan thì sung sướng vì đã có bầu thì Huyền cũng có tin vui (hehe có ai đã liên tưởng đến chuyện có bầu chưa vậy ạ?). Cô lại từ một góc nào đó nhảy ra để ôm chầm lấy Tuấn Anh khi anh đang cầm cúi đọc sách:

- Em làm được rồi đấy!
 - Làm được thì cũng không nên “đâm sầm” vào anh như thế!
 - Có chuyện gì thế con? – Ông Hùng lên tiếng cổ giầu nụ cười khi nhìn thấy cậu “con rể tương lai” gần như bất lực trước cái ôm nhiệt tình của cô con gái ương bướng.
 - Trường Đại học ở Pháp mà con theo đuổi vừa gửi thư mời con nhập học bố ạ! May ơi là may ấy, con sẽ nhập học ngay sau khi tốt nghiệp, chỉ cần học tốt năm cuối này nữa và chờ em trai ra đời là con đi được rồi bố nhỉ! – Huyền nói mắt cô long lanh, hạnh phúc.
 - Chúc mừng con, cuối cùng thì con cũng thành công!
 - Vâng, cảm ơn bố, à... cảm ơn cả anh Zenka nữa!
 - Cảm ơn gì, em làm được chứ có phải là anh đâu?
 - Tại suốt mấy tháng rồi anh ấy cứ thấy con là lại bắt đi học, học suốt nên cũng có tốt hơn! – Cô cười tươi.
 - Vậy thì tốt quá còn gì, mẹ chỉ mong thấy con vui vẻ như thế này!
 - Vậy mẹ cũng phải khỏe, phải sinh cho con thằng em trai nữa chứ!
 - Thế thì mẹ hứa, chuyện này mẹ làm được, nhưng Tuấn Anh, bác có ý này không biết con có đồng ý không nhỉ?
 - Vâng, có chuyện gì ạ?
 - Con sang bên đó cùng với Huyền luôn nhé, tiện thể chăm sóc cho con bé luôn, hai bác thì tin tưởng con nhất nên...
 - Cháu biết là hai bác luôn lo lắng cho Huyền, cháu cảm ơn hai bác vì đã tin tưởng cháu nhưng... chuyện này thì cháu không nhận lời được ạ!
- Mọi người không ngạc nhiên với sự thờ ơ của Tuấn Anh nhưng khi ý định đó bị cậu gạt đi thì cũng không thể không thấy thoải mái, ông Hùng lên tiếng:
- Có chuyện gì mà lại không nhận lời được chứ con, chuyện này có khó gì đâu?

- Cháu biết là không khó, nhưng bản thân Huyền cũng có thể chăm sóc cho cô ấy được, nếu cứ ở bên cháu mãi thì cô ấy sẽ ỷ lại, cháu không muốn thế, với lại...
- Với lại gì nữa?
- Cháu cũng phải đi học nữa!
- Sao bác chưa nghe thấy chuyện này bao giờ?
- Cháu cũng vừa thi xong thôi ạ!
- Vậy là có mấy hôm con biến mất hồi đầu tháng 7 vừa rồi là để đi thi đại học đấy à?
- Vâng!
- Sao con không nói gì? Những việc quan trọng như thế con lại tự mình đi như thế?
- Vì cháu cũng không biết có thể làm được hay không nên... cháu xin lỗi!
- Vậy con đỗ trường gì thế?
- Đại học Y, cháu muốn làm bác sỹ!
- Vậy thì tốt rồi, chúc mừng con, hôm nay nhà mình phải ăn mừng mới được, Tuấn Anh rủ cả Minh tới đây luôn nhé!

=====

Một năm sau, khi gió heo may thổi về Hà Nội, tại sân bay Nội Bài còn tấp nập người đi lại, Huyền kéo khóa chiếc balo rồi khoác lên vai còn Tuấn Anh kéo theo chiếc vali to sụ, ông Hùng căn dặn con:

- Sang bên đó con nhớ ăn uống đầy đủ, giữ gìn sức khỏe cho tốt nhé!
- Vâng!
- Có vấn đề gì thì cứ gọi về nhà cho bố!
- Con có thể tự lập được mà, bố không thấy là anh Zen phải bỏ công ra dạy con nấu ăn rồi sao? Con sẽ làm tốt mọi việc rồi mới về!
- Sao lại “làm tốt rồi mới về”, con định ở đó hết 3 năm chứ không về nhà à? Có tiếc tiền máy bay thì cũng đâu đến nỗi thế chứ, bố làm việc đâu phải không đủ để con mua vé về nhà?
- Dạ không có gì đâu ạ, con chỉ muốn tập trung vào việc học mà khó khăn lắm con mới giành được!
- Có phải tối qua hai đứa cãi nhau không đấy?
- Không ạ!

Nói vậy nhưng cô không thể không thấy ám ức với những gì mà Tuấn Anh nói tối qua khi chuẩn bị đồ, mặc kệ cho cô có hào hứng thế nào với dự định khi nghỉ đông hay nghỉ hè sẽ về nhà và đi chơi cùng cậu để bù lại thời gian không được ở bên nhau, anh chỉ ừ hừ rồi nói một câu: “em về thì phiền lắm”. Tự ái cô đã quyết tâm không về nhà trong suốt thời gian đi học, nếu anh đã không cảm thấy việc cô ở bên là quan trọng thì cô cũng không nên làm khó cho anh ấy. Nhưng chỉ nghĩ tới việc trong 3 năm sắp tới không được ôm chặt cái thân hình hơi gầy gò đó cô lại thấy buồn vô hạn:

- Zenka c.h.ết.t.i.ệ.t! – Huyền tự lẩm bẩm.

Dì Nhân bước tới bên con:

- Nào, bé Dũng chào chị đi!
- Ôi, lại đây chị bế nhé, thằng bé cười tí mắt, đưa đôi tay đáng yêu về phía cô, bây giờ chị đi học rồi, em ở nhà không được quấy mẹ nhé... có gì thì quấy... anh Tuấn Anh ấy...
- Con thật là, thằng bé học hành bận rộn như thế còn gì?
- Tại anh ấy tự làm ỉnh bận đấy chứ!

- Thế hai đứa cãi nhau sao?

- Không ạ!

- Không mà mặt con cứ như cái bị thế kia, sắp đi rồi mà để ấn tượng xấu cho em như vậy sao?

- Không đâu em nhỉ, Huyền cười trừ, em phải nhớ là em có một bà chị rất xinh nhé! Mẹ ở nhà giữ gìn sức khỏe mẹ nhé, cả bố cả em Dũng nữa... cảm ơn mẹ đã luôn chăm lo cho con và sinh cho bố em Dũng!

- Không có gì đâu con, con là đứa con mẹ yêu thương nhất, con cũng phải giữ sức khỏe đấy! – Bà vuốt tóc cô con gái.

- Vâng, con nhớ rồi!

Tiến đến bên Tuấn Anh đang đứng với cái vali, cô hậm hực nói:

- Đưa cho em cái vali đi, để em còn đi làm thủ tục!

- Em xách không nổi đâu!

- Kệ em, xuống sân bay thì có ai xách giúp đâu!

- Nhưng em vẫn còn ở Việt Nam! – Nói xong Tuấn Anh cười nhẹ, cả gương mặt và đôi mắt ấm áp đó được Huyền thu lại trong 1 tik tak, cô đỏ mặt.

- Huyền à, bố mẹ và em Dũng về trước đây, chuyện còn lại nhờ Tuấn Anh nhé!

- Sao mọi người lại về hết thế ạ, không ai tiễn con lên máy bay sao? – Cô ngạc nhiên nhìn mọi người với ánh mắt van nài.

- Có Tuấn Anh rồi còn gì?

- Nhưng mà...

- Thôi bố mẹ đi nhé! Bé Dũng chào chị nào con...

- Thế là bố mẹ bỏ con lại với anh ta đấy à? – Cô lăm bắm.

Làm thủ tục xong, Huyền ngồi đợi tới giờ lên máy bay, Tuấn Anh hỏi cô:

- Em có muốn ăn gì không?

- Không!

- Sao thế?

- Không thì anh lại gọi em là heo!

- Ủ nhỉ, cậu hơi nghiêng đầu, lâu lắm không gọi như thế rồi ấy chứ!

- Hừ, anh không gọi nhưng anh nói theo cách khác, anh lúc nào chẳng lăm bắm là em đang nặng hơn – Huyền dỗi ra mặt - Anh không đi học hay sao mà lại ở đây?

- Anh thích vậy!

- Em biết rồi, cô hậm hực, đằng nào thì sang tới đó cũng không có anh nên anh cứ đi cũng được!

- Em vẫn còn giận chuyện hôm qua đấy hả?

- Không, em đã quyết tâm không về rồi!

- Vậy thì tốt!

- Biết ngay là anh sẽ nói thế mà! – Huyền thấy mình đang giận Tuấn Anh không thể chịu được – Người ta đi những 3 năm mà không thèm nói câu gì đại loại giống như là em hãy về sớm nhé hay là anh sẽ chờ em... anh chẳng nói câu nào cả, chỉ toàn đuổi em đi thôi, đã thế, em đi luôn đấy!

- Em đi hết 3 năm thì em lại về sao phải nói em về sớm, về sớm không khéo lại bị người ta đuổi học ấy chứ, với lại anh không muốn ngồi chờ em...

- ANH... - Cô tức tối.

- Nghe này, nếu anh chỉ ngồi chờ em thôi thì 3 năm nữa em sẽ chỉ thấy anh của bây giờ nên anh không thể chờ em được, anh sẽ dành thời gian để học, đi thực tập hàng ngày ở chỗ anh Hoàng, đến khi em quay lại ít nhất thì anh cũng có thể làm được điều gì đó cho...

- Cho cái gì ạ, sao anh đang nói lại ngừng?

- ...cho em... - Anh cười.

- Anh đừng cười trừ nữa đi, anh muốn làm gì cho em thì anh phải làm luôn chứ, em chẳng muốn chờ tới 3 năm nữa rồi mới biết đâu!

- Cho em thật mà, không lẽ em định lấy một người bất tài vô dụng hay sao?

- A!!! – Huyền nhảy dựng lên.

- Em làm gì thế, mọi người nhìn kìa?

- Anh vừa nói... là sẽ... sẽ lấy em đúng không?

- Không thế thì em định lấy người khác sao?

- Không! Nhưng mà...

- 3 năm nữa thì em cũng già rồi còn gì? – Cậu thản nhiên.

- CÁI ANH NÀY, 3 năm nữa em mới có 26 thôi cơ mà!

- Anh chỉ đùa thôi!

- Không chơi với anh nữa đâu, kệ anh, anh muốn sống thế nào cũng được, em sẽ không nhớ anh, không thêm e-mail, kể cả Facebook cũng không, anh có nhớ em em cũng mặc kệ!

- Đừng trẻ con như thế nữa!

- Kệ anh!

- Vậy em không lo sẽ nhớ anh không chịu nổi đấy chứ?

Anh nhìn cô với ánh mắt lấp lánh và âu yếm làm cô bối rối đến đỏ mặt, ấp úng chỉ nói được mấy từ:

- Còn... còn lâu... mới...

- Nghe anh dặn đây, khi ra ngoài đường phải chú ý thời tiết, nếu không thì mang cái ô anh để ở ngăn ngoài balo đi, khi ngủ phải duỗi thẳng chân, không đặt tay lên ngực, không nằm nghiêng bên trái, sợ ma thì để dao ở đầu giường (cái vụ này là nói linh tinh), không được mặc đồ “mát mẻ” ra phố, không về nhà quá 10 giờ đêm, không được ngồi học mà nghĩ đến anh, không được nấu ăn cho người khác.

- Cái gì thế? – Cô bắt đầu thấy tai mình lùng bùng với mớ “yêu cầu” đó – Anh yêu cầu gì mà nhiều thế làm sao em nhớ được!

- Anh biết, thế nên anh đã để sẵn nó trong vali rồi!

- Sao cái gì anh cũng biết rõ thế? – Huyền lại thấy hơi tự ái – Anh cho rằng em ngốc sao?

- Không, anh không cho rằng như thế, anh biết chắc chắn thế! – Tuấn Anh vẫn đùa.

Huyền vùng vằng đứng dậy khi trên loa phát thanh thông báo tới giờ lên máy bay, cô vẫn còn thấy ảm ức, không phải vì những lời nói vừa rồi của Tuấn Anh mà vì ánh mắt và giọng nói tình nghịch đó, vừa trẻ con, vừa khiến cô bực mình nhưng cái đáng giận bây giờ là cô thấy anh thật sự rất “đáng yêu”, nếu mà anh biết thế nào anh cũng sẽ mắng: “con trai không thích bị dùng từ “đáng yêu” hay “dễ thương” nào hết”. Tuấn Anh mỉm cười khe khẽ khi thấy thái độ đó của cô, ai bảo khi yêu người ta thường trẻ con chứ, giống như cô ấy bây giờ, rất rất trẻ con, thế nhưng, anh yêu điều đó hơn bao giờ hết. Tuấn Anh đột ngột nắm tay và giữ Huyền lại:

- Em định giận tới khi nào nữa?

- Em không có chuyện giận dỗi trẻ con đâu!

- Anh muốn là người chịu trách nhiệm cho tương lai của em, anh muốn bản thân có thể mang lại hạnh phúc cho em nhưng khi nhìn lại chính mình anh thấy anh chưa đủ khả năng đó, mặc dù chuyện này nói ra thì thật không có gì là tự hào. Anh mong rằng em sẽ hiểu!

- Anh...

- Anh sẽ không bao giờ để em phải thất vọng đâu, vì thế...

Câu nói của Tuấn Anh bị gián đoạn bởi một cái ôm chặt từ phía Huyền, cô cảm thấy hạnh phúc vô bờ, cô cũng quên mất rằng anh chỉ hơn cô 1 tuổi, một người đã từng không xác định được con đường tương lai của mình sẽ ra sao. Chính vì lẽ đó nên khi anh đã quyết tâm trở thành một người để cô có thể yên tâm ở bên đến hết cuộc đời làm cô thấy anh đang nói với mình rằng cô thật sự rất quan trọng.

- Nếu em muốn về thì cứ về nhé, lúc nào anh cũng ở đây! – Tuấn Anh vỗ về cô bé.

- Em đã có điều em cần biết nhất rồi, cho dù không ở bên anh thường xuyên nhưng em biết em ở đâu trong lòng anh, như thế là em yên tâm rồi!

Tuấn Anh không nói gì, anh áp má mình lên gương mặt Huyền rồi nói một câu rất khẽ... rất chậm rãi... rất đầy đủ... rất “shock” làm cô “chết lặng”:

- Anh yêu em!

=====

Facebook, messenger:

“Sao anh lại không cho em nấu ăn cho người khác chứ?”

“Anh thấy người ta nói với con trai thì tình yêu đến từ cái dạ dày, anh không muốn em quên cái dạ dày của anh đang ở Việt Nam đâu!”

“...”

~ “Anh Zen này. Em đã nhìn thấy cái đó!”

“Cái đó là cái gì?”

“Em vốn dĩ cứ thắc mắc là tại sao anh lại bắt em mang laptop của anh đi, hóa ra anh cũng lãng mạn đấy chứ?”

“...”

“Em không biết là anh đã viết cả lời tỏ tình lên góc phải màn hình đâu đấy! ^__^”

“...”

“Anh không định nói gì với em sao?”

“...”

“...”

“Anh Minh nói nếu viết ra thì sẽ khó “trốn tội” hơn!”

“Ồ!!!”

~~ “Sao anh chỉ nói mỗi câu “anh yêu em” thế, em cứ nghĩ là phải được nghe gì đó thật là hay nữa cơ!”

“Em muốn nghe gì?”

“Anh yêu em nhất hay yêu em hơn bất cứ ai chẳng hạn...”

“Mỗi người có một cách yêu khác nhau, cách thể hiện tình yêu khác nhau không đồng nhất nên không thể để những tình yêu đó lên bàn cân đo xem dài ngắn, ít nhiều thế nào, trọng lượng ra sao!”

“Vậy là anh chỉ nói có thể thôi thật đấy à?”

“Đừng tham lam như thế chứ, Nilk!”

“ ... ”

“Tình yêu mà anh dành cho em là duy nhất!”

“Thật chứ?”

“Thật!... Anh viết ra rồi mà... Không viết lại nữa đâu!”

Có ai đó đang ỉu xiu trước màn hình laptop.

=====

Hơn một năm trôi qua, Tuấn Anh vui đầu vào bài vở và công việc tại bệnh viện của Hoàng, dì Nhàn và ông Hùng thì càng ngày càng không thể yêu quý cậu khi cậu luôn lo lắng cho gia đình mình một cách chu đáo nhất. Cậu lập lại nhiều nhất trong các e-mail mà dì gửi cho Huyền là “cậu nhóc đó sẽ trở thành một ông bố rất tuyệt, một ông bố đầy trách nhiệm”. Thế nhưng “ông bố rất tuyệt” đó vẫn chỉ là một cậu nhóc theo cách nào đó và vẫn có thể có những hành động “quái gở” khiến người lớn lo lắng cho dù chỉ là để thể hiện tình cảm, nguyên do ư, có lẽ phải trở lại một ngày trước.

Reng! Reng!

- Alo!

- Chào anh!

- Sao đột nhiên em gọi về vậy?

- Anh không thích em gọi hay sao?

- Không, vì cũng lâu lắm rồi em không gọi, cả nhà đang chuẩn bị ăn cơm đấy, anh “gửi” vài món qua sóng điện thoại nhé!

- Không cần đâu ạ! Em chỉ muốn hỏi thăm mọi người một lát!

- Cả nhà đều khỏe, em Dũng vẫn hay hỏi chị nó lắm!

-

- Có chuyện gì thế?

Giọng Tuấn Anh bất chợt trở nên nghiêm nghị khi anh không hề nghe thấy bất cứ tiếng động nào của Huyền ở đầu dây bên kia, một thoáng bất an vụt qua suy nghĩ làm anh lo lắng. Và âm thanh đó vang lên, những tiếng thở rất khẽ nhưng bị ngắt quãng thành nhiều nhịp, âm thanh mà Huyền tạo ra khi cô khóc, thứ trước đây giúp anh nhận ra cô khi cô đột ngột gọi cho anh từ bệnh viện khi Thanh gặp tai nạn, giờ đây, âm thanh đó lại làm Tuấn Anh nghẹn thở, người con gái mà anh luôn yêu thương và nhung nhớ đang khóc.

- Em... - Huyền nói trong tiếng nấc - ... rất nhớ anh... nhớ đến phát điên... Em cứ nghĩ là... nếu viết ra... ở cuối những e-mail... em có thể thấy vui đi... nhưng nếu không nói ra thì em không thể chịu được... Em không muốn làm anh phân tâm khi anh đang thi hết môn... em...

Tiếng cúp máy khô khan vang lên trong ống nghe, sau đó là những tiếng tút tút kéo dài như vô tận, thế nhưng, Tuấn Anh không quan tâm tới điều đó nữa. Cậu ngồi bất động như một pho tượng bên bàn ăn, đôi mắt không hề có bất cứ cử động nào, sóng não cũng bất động theo (đùa thôi nhé!), trông cậu không khác gì một người bị đóng băng với tốc độ nhanh khủng khiếp. ĐÓNG BĂNG HOÀN TOÀN. Dì Nhàn và ông Hùng cũng nhìn cậu với vẻ ngạc nhiên vô cùng rồi họ nhìn nhau vài giây, sau đó thì đành bậm miệng để không bật cười trước vẻ “bất động” của cậu “con rể”.

Ngay sau đó, Tuấn Anh “bốc hơi” với một tốc độ “khủng”, khi dọn bàn xong thì bố và dì của Huyền không hề thấy bất cứ dấu hiệu gì cho thấy cậu còn ở nhà. Hoàng thông báo cậu không tới bệnh viện, Minh gọi lại nói cậu không tới chỗ anh. Lo lắng hiện rõ trong ánh mắt họ. Nhưng rồi, họ lại trở về trạng thái yên tâm hơn bao giờ hết.

Mozilla Firefox/ History/ Show all history.

Truy cập gần nhất:

Ha Noi Airport Guide, Flight status, 6:00 – 9:00 PM, Departures, Vietnam Airline, Paris 8:30 PM, Scheduled.

Sau 12 giờ bay và hoàn toàn không thể chớp mắt suốt chặng đường, Tuấn Anh đã tới Paris hoa lệ vào ngày 24/12 mà không hề để ý, mãi cho tới khi không thể quay về nhà ngay theo như dự định, cậu đành chấp nhận mua vé khứ hồi chuyển bay mình vừa đi sẽ quay về Việt Nam sau 4 ngày nữa. Chán nản nhưng cũng không tới nỗi không thay đổi được gì, như vậy cậu chỉ có vồn vện 1 ngày ôn thi ôn thì tiếp theo. Cậu ngưng việc suy nghĩ tới những thứ gây ra chán nản đó rồi tiến ra ngoài. Paris ngập trong vẻ trắng lệ thường nhật của thành phố với những đường nét cổ kính tuyệt đẹp nằm e lệ dưới lớp tuyết trắng và hôm nay nó lại càng trở nên huyền diệu hơn với không khí Giáng sinh. Ngồi trên chiếc taxi, đột nhiên Zenka tự nhận thấy là mình “hâm trên mức cần thiết”, không chỉ riêng việc tới đây mà không hề biết hôm nay là ngày gì.

Trở về nhà sau một ngày học vất vả, Nilk lê bước trên những bậc cầu thang dẫn lên phòng mình, ngẩng đầu lên, cô thấy tim mình suýt vang ra khỏi lồng ngực trước bóng dáng của một người con trai đang đứng trước cửa phòng mình. Ánh mắt hướng về phía khung kính màu lấp lánh phía trước bất chợt từ từ quay lại, đó là hình bóng mà cô vẫn luôn mơ về, không suy nghĩ, cô lao tới ôm chặt lấy người đó giống như đang giữ chặt một giấc mơ đang trở nên hiện thực ngay trước mắt mình.

- Sao anh lại tới đây?
- Em vừa khóc vừa nói như thế trong điện thoại nên...
- Nên anh lập tức tới đây à, em vui quá đi mất!
- Thật ra cũng không hẳn thế...

—
- Thật ra là..... anh cũng nhớ em..... phát điên!

- =====
- Thế quà Giáng sinh của em đâu?
 - Không có ở đây!
 - Không có thì anh phải “thế chân” vào chỗ đó đấy!
 - Không có ở đây là vì nó ở ngoài sân mà!
 - Anh vất quà ở ngoài sân sao?!!!!...

... ..

- Cái hình nộm người tuyết này chẳng giống em ở điểm nào cả!
- Nó tròn thế này còn gì?
- Zenka!!!! Anh lại trêu em chứ gì?

-
- Zenka này, anh đã có mẫu người lý tưởng chưa?
 - Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này vậy?
 - Để em phần đầu ấy mà, em sẽ phần đầu để trở thành cô gái mà anh thấy là lý tưởng của mình!
 - Lãng xẹt!
 - Sao lại lãng xẹt??? Lãng mạn chứ?!!
 - Vì anh không có... à... thật ra thì... em cũng không cần phải làm thế!
 - ???

- Vì em là người đó mà!
 - ?!?!?
 - Anh không có mẫu người nào hết, nếu có... thì là em... là tất cả những gì thuộc về em...
 - Vậy là...
 - Vậy là gì?
 - Zenka sẽ yêu em từ từng phân tử DNA một phải không?
 - Vậy thì sẽ vất vả lắm, làm sao anh yêu được cả tóc rụng, tế bào da chết của em hàng ngày được!
- Có ai đó đang nhăn mặt còn ai kia thì cố để không cười thành tiếng.

- Anh có bao giờ thấy một cô gái nào đó rồi nghĩ rằng “giá mà người yêu mình giống cô ấy” ở một điểm nào đó không?
- Thế thì anh sẽ nghĩ ngược lại “giá mà cô ấy giống người yêu của mình thì tốt”!
- Hả? Vì sao?
- Thì không cần làm gì hết, tự khắc người ta sẽ chạy theo!
- Không được!!!!!! EM KHÔNG CHỊU ĐAU!!!!!!!!!!

13. Chương 13: The Past, The Future And The Present

Một ngày, sau giờ học, Tuấn Anh lang thang trên những con phố trước khi tới bệnh viện của Hoàng thì điện thoại reo.

- Tuấn Anh à? – Giọng Hoàng có chút vội vã – Em ghé qua phòng anh ngay bây giờ nhé!
- Em sắp tới nơi rồi!
- Lên gặp anh luôn, có chuyện này khá quan trọng!
- Vâng!

Mở cánh cửa kính mờ bước vào phòng làm việc của Hoàng, anh đã đi đâu đó mất một lúc, Tuấn Anh ngồi tận hưởng chút hơi ấm tỏa ra từ chiếc quạt sưởi. Hoàng là một người bận rộn nên việc anh đột ngột gọi cho cậu khiến cậu biết đây là chuyện có mức độ hệ trọng. Băn khoăn không biết nên làm gì trong thời gian chờ đợi, Tuấn Anh pha thêm coffee vào bình cho anh rồi xem lướt qua vài bệnh án anh để ngó bên mép bàn. Lát sau, cánh cửa kính lại bật mở:

- Em có thấy gì thú vị không?
- Em nghĩ là mình chưa đủ khả năng để biết có gì là thú vị trong những tập hồ sơ này đâu ạ!
- Đạo này em vẫn học tốt chứ?
- Nhờ anh giúp đỡ nên hầu như em không gặp khó khăn gì.
- Anh có giúp em điều gì đâu, câu hỏi nào anh không biết anh đều đẩy cho người khác trả lời đó thôi, mà năm nay em vẫn làm cán sự lớp nhỉ? Em có chút thời gian nào rảnh rỗi không?
- Em có thể sắp xếp thời gian được, nhưng có chuyện gì thế anh?
- Anh có chú ý tới vết thương trên đầu em, em nói không nhớ gì về vết thương đó, anh cũng không làm cách nào giúp em nhớ lại được nên anh đã đi tìm người nhớ về nó! Có một số kết quả!

- Vậy sao ạ?

- Cũng không biết là có duyên hay không, trong 3 năm nhờ vả tìm kiếm thông tin về nó... suốt 3 năm qua anh thấy chán nản khi không bệnh viện nào có bệnh nhân như em, không tìm thấy bất cứ ca bệnh nào tương tự và phù hợp với tình trạng của em. Thế rồi một hôm khi bạn đại học của anh, anh Trí đi công tác tại Điện Biên lại nghe được một trường hợp về một đứa bé bị thương nặng ở đầu cách đây 23 năm, vị trí vết thương khá khớp với yêu cầu. Anh nghĩ em nên bỏ chút thời gian để tới đó xem qua tình hình.

- Cảm ơn anh, lúc nào anh cũng lo lắng cho em!

- Không có gì đâu, anh nghĩ điều đó sẽ tốt cho em, em không nghĩ thế sao?

Tuấn Anh im lặng một cách khó hiểu, Hoàng tò mò nhìn lom khom vào mặt cậu em, chính anh cũng không biết cậu đang nghĩ gì, lát sau, cậu ngẩng đầu lên nhìn anh với ánh mắt khá buồn:

- Anh giúp em có một cơ hội để tìm ra em là ai vậy mà... em lại chẳng có chút nhiệt tình nào cả... Em mong muốn mình có một quá khứ nhưng lại sợ chính quá khứ bị mất đó vì nó có thể thay đổi quá nhiều thứ.

- Đúng, nó có thể thay thế thân phận của em, em có thể có cơ may có một gia cảnh tốt hoặc ngược lại, cho dù như vậy thì em cũng sẽ gặp chút khó khăn, nhưng anh và mọi người thì vẫn tin tưởng em, em nhớ chứ?

- Không thể tránh được suy nghĩ “nhìn mặt mà bắt hình dong” anh à... Em đã từng tới Trung tâm bảo trợ xã hội và thấy nhiều đứa trẻ ở đó bị chính những người sống cùng một không gian khinh ghét chỉ vì những sai lầm của bố mẹ chúng... cho dù lỗi không ở bọn nhỏ nhưng họ vẫn nghĩ rằng những điều xấu là có-thể-di-truyền được.

- Anh hiểu... nhưng em cứ sống như bây giờ chưa chắc đã tốt!

- Trước đây, em đã từng nghĩ tới việc đăng một mẫu tin nào đó trên các phương tiện truyền thông để tìm người thân... biết đâu có ai sẽ nhận ra em... nhưng rồi em lại không làm...

- Thế sao, chắc lúc đó em còn nhỏ đúng không?

- Vâng, khoảng lớp 11.

- Vậy lý do là gì?

- Là việc đặt niềm tin vào hơn 84 triệu người dân trên toàn Việt Nam để trả lời ột câu hỏi mà chính em cũng không chắc câu trả lời đó là đúng hay sai ... (thằng này hâm toàn phần!)

- Vậy thì đặt niềm tin đó vào ít người thôi nhé, bây giờ là gia đình em, anh, anh Trí, và vị bác sỹ già đó, nếu không tìm ra thì chúng ta sẽ tìm tiếp!

- Anh nhiệt tình thật!

- Với em nếu không nhiệt tình chắc em không chịu làm gì đâu! Em cũng nên tích cực lên, hi vọng về một điều gì đó cũng tốt, đừng gò ép bản thân, nếu em không thấy thoải mái thì để khi khác!

- Không sao đâu ạ! Anh đã nói cuộc sống thì phải tiến về phía trước, dẫu sao có ai kháng lại được chuyện mặt trời sẽ mọc ngày mai!

- Em nghĩ được như vậy là tốt, hết kỳ thi rồi em nên tranh thủ thời gian đi một chuyến!

- Vâng!

Lặn lội một quãng đường xa, một buổi sáng thứ hai, lẫn trong sương mù phủ kín không gian, Tuấn Anh bước xuống khỏi bến xe rồi bắt tiếp một chuyến khác để tới nơi hẹn với vị bác sỹ già. Đường đi không thật sự bằng phẳng, nhiều khúc quanh, dù lên Điện Biên từ rất sớm nhưng khi đặt chân tới căn nhà cấp 4 hai gian ghi dòng chữ “Trạm xá xã V” thì đã là buổi trưa. Trạm xá khá vắng vẻ nằm yên bình nơi lưng chừng núi, thoáng đưa mắt qua cậu nhận ra có bóng người đang cặm cụi ngồi bên bàn làm việc.

- Xin lỗi bác, cháu tới tìm bác sỹ Lữ Văn Thế.

Vị bác sỹ già bỏ cặp kính ra khỏi mắt rồi ngẩng lên nhìn cậu một lượt, ông chậm rãi nói:

- Cháu là người quen của cậu Trí phải không?
 - Vâng, cháu là Tuấn Anh.
 - Ngồi đi cháu, đi đường xa vậy có mệt không?
 - Cũng không mệt lắm ạ!
 - Bác là Thế.
 - Chào bác, hi vọng cháu không làm phiền gì bác nhiều!
 - Không sao, dù gì cũng sắp là đồng nghiệp với nhau cơ mà, cậu Trí có nói qua chuyện của cháu.
 - Vâng!
 - Quả thật là cách đây 23 năm ở vùng này có một đứa trẻ 4 tuổi bị trượt chân ngã xuống vách núi, vết thương khá nặng, chắc cháu có nghe các cậu ấy nói qua rồi phải không?
 - Vâng!
 - Cũng khó để xác định liệu cháu có đúng là đứa bé đó, vì hôm đó bố mẹ đứa trẻ đưa nó tới bệnh viện rồi không nay gặp cơn lũ, thằng bé thì bị cuốn đi... nên bác nghĩ cháu nên ở đây tối nay, sáng mai chúng ta lên đường tới gặp họ.
 - Họ ở xa đây phải không ạ?
 - Cháu sốt ruột sao? Ở đây không giống như dưới xuôi đâu, giao thông đi lại chưa thuận tiện, nhà họ cách đây có 2 quả đồi nhưng đến được đó thì mất nửa ngày đấy! Cháu nên nghỉ cho lại sức, sáng mai chúng ta lên đường cũng không muộn!
 - Bác nói vậy cháu xin nghe, làm phiền bác hôm nay rồi ạ!
 - Không sao... cứ tự nhiên như ở nhà!
- Sáng sớm hôm sau, Tuấn Anh theo chân vị bác sỹ len lỏi theo con đường mòn dưới những tán cây tới nhà vợ chồng San mà theo lời kể của vị bác sỹ họ đã mất con cách đây hơn hai chục năm.
- Bác này, cháu có một chút lo lắng!
 - Có chuyện gì vậy? - Ông ôn tồn hỏi.
 - Cháu không nhớ cháu là ai, nhưng con trai họ đã mất lâu rồi, liệu cháu có vô tình đụng tới nỗi đau của họ cách đây đã lâu như vậy hay không?
 - Vậy thì chúng ta nên thử, bác cũng có nói qua về chuyện cháu có lẽ trạc tuổi con trai họ nếu thằng bé còn sống, họ cũng muốn gặp cháu một lần, có thể không là ruột thịt nhưng cũng cùng một vết thương, dấu sao cũng là một lần gặp... sắp tới nơi rồi đấy... Anh San có nhà không thể... tôi tới đây...
 - Đây... Cháu chờ bác từ sớm rồi... bác vào nhà cho khỏi lạnh...

...

Ông Thế nhấp chén trà nóng trên tay còn Tuấn Anh cậu chỉ nhận rồi cầm trên tay, lưỡng lự một lát rồi cũng nhăm nháp tách chè nóng một chút. Căn nhà của vợ chồng San khá đơn giản, chỉ là một căn nhà cấp 4 nhỏ ngăn ra làm 3 buồng, một phòng khách và hai phòng ngủ. Trong một góc nhà, có một cô con gái khoảng 13 tuổi đang ngồi học, chốc chốc lại ngược đôi mắt trong veo của mình nhìn lên Tuấn Anh một cái.

- Cháu lớn nhà anh đi học chưa về hả?
- Vâng, cháu năm nay học lớp 12, chiều còn học thêm nên chưa về, còn mỗi con nhỏ ở nhà, may mà có tụi nó... nếu không vợ cháu chẳng chịu nổi sau khi thằng Ngạn mất... mới đó mà đã hơn hai chục năm rồi còn đâu... nó mất rồi... mãi tụi cháu mới sinh thằng lớn...
- Vậy... con trai chú đã mất thật rồi à? - Tuấn Anh bắt chợt lên tiếng.

- Cháu đây là...

- Thì như tôi đã nói với cô chú rồi đấy... cậu ta trạc tuổi thằng Ngạn... lại không nhớ gì...

Chú San nhìn Tuấn Anh một lượt rồi lại thở dài:

- Khi bác nói thế tụi cháu cũng hi vọng lắm, nếu nó còn sống thật thì tốt... nhưng...

Vừa đúng lúc ấy, vợ San từ sau nhà đi vào:

- Ô... có phải tiếng bác Thế đấy không?

- Tôi đây... thím vừa đi đâu về thế?

- Cháu lên trên kia chặt bụi măng... bác Thế ở ăn cơm với nhà cháu nhé...

- Thế thì làm phiền chú thím quá!

Toan nói tiếp mấy câu đột nhiên người phụ nữ ngừng lại, ánh mắt bà nhìn trân trối vào chàng trai ngồi một cách trầm lặng bên bàn uống nước, thấy vậy, cậu đứng lên cúi đầu chào:

- Cháu chào cô, cháu là Tuấn Anh, cháu...

Một bàn tay run run chạm lên khuôn mặt cậu, nước mắt của thím San tuôn rơi:

- Nếu thằng Ngạn còn sống chắc là nó cũng lớn như thế này...

- Cháu...

- Cháu đi tìm người nhà phải không?

- Vâng, thật ra cháu nghe...

- Ủ ừ... cô cũng biết... thế cháu bị thương ở đâu?

- Ở đây ạ! – Tuấn Anh nói rồi chỉ về phía vết thương của mình.

- Cô chú cũng hi vọng cháu à... nhưng quả thật là không giúp gì được cháu... thằng con cô... nó không giống cháu... có một cái sẹo bên mắt trái... giá mà...

Nói tới đây, thím San nhe răng rồi đi thẳng vào trong nhà, chú San thở dài:

- Từ khi thằng Ngạn mất, vợ cháu cũng đau khổ lắm!

- Cháu xin lỗi, vì cháu mà...

- Không sao, chính chú cũng hi vọng, nhưng gặp cháu thì lại thấy là không phải... cứ mong mãi, thế mà... cháu ở lại đây chơi mấy hôm rồi hãy về...

- Có lẽ là...

- Không nên từ chối, tới đây cháu cứ coi là nhà... cho dù có ghé chân trong giây lát thì chúng ta cũng không muốn là người không hiếu khách... uống với cả nhà vài cốc rượu rồi cháu muốn về nhà cũng được...

Sáng hôm sau, Tuấn Anh chào bác Thế, vợ chồng cô chú San và hai đứa con của họ rồi đi bộ ra đường lớn. Cô bé Liên con gái của cô chú níu tay áo cậu lại rồi hỏi:

- Anh còn quay lại đây nữa không? Sao anh không ở đây chơi thêm, chơi với anh vui lắm!

- Anh phải về nhà, nhưng đường vào nhà Liên thì anh vẫn nhớ, sau này anh Thái đi học Đại học dưới Hà Nội thì em có thể xuống chơi với anh! – Cậu cười hiền.

- Chơi với anh vui thật mà chưa gì anh đã về thế này, với lại anh Thái ngốc lắm, làm sao mà thi đỗ được!

- Không có chuyện đó đâu, em phải tin anh trai em chứ!

- Vâng, vậy chào anh!

- Chào bác, chào cô chú, chào hai em, mọi người ở lại mạnh khỏe, có dịp cháu sẽ lại ghé qua!

- Ủ, cháu đi đường cẩn thận, cứ đi thẳng là ra đường to rồi, ở đây đường xá khó đi, dễ tai nạn lắm!

- Vâng, cảm ơn mọi người!

Lang thang một lát, Tuấn Anh cũng ra được đường lớn, cậu thờ dài rồi lại bước đi trong hư vô. Những suy nghĩ cứ lớn vồn trong đầu, một chút bồn chồn, một chút lo lắng, một chút buồn, cậu lại cảm thấy tuyệt vọng, càng cố chạm tới quá khứ lại càng thấy nó xa vời, thà cứ buông xuôi như dòng nước thì biết đâu sẽ không cảm thấy nặng nề như bây giờ.

Cậu cứ đi trong miên man suy nghĩ như vậy không biết bao lâu, đến lúc giật mình nhìn lại thì đã xế chiều, trời bắt đầu tối, cậu nhận ra thay vì đi xuống đường để bắt xe về Hà Nội cậu lại ngược lên một đoạn khá xa. Ngồi xuống một tảng đá ven đường, cậu mở nắp chai nước uống một hơi, bất chợt có tiếng loạt soạt đằng sau, Tuấn Anh tự thấy mình hơi ngốc khi đi lang thang ở nơi này mà không nghĩ đến chuyện gì có thể xảy ra khi một mình đi khắp nơi như vậy, nơi đây khá vắng vẻ, nếu có chuyện gì chắc chắn cậu sẽ phải tự lo.

Tiếng sột soạt bắt đầu gần hơn, Tuấn Anh dừng tai nghe, cậu tập trung mọi giác quan về phía có tiếng động. Rồi từ bụi cây, một con chó màu nâu khá to bước ra, nó nhìn quanh một lát, rồi bước xuống đường.

Cậu nghiêng đầu quan sát con chó, nó có vẻ rất oai vệ của một con chó đã sống lâu với môi trường núi rừng, hoang dã nhưng lại có gì đó rất gần gũi. Một lát, con chó bắt đầu đi chuyển về phía cậu, Tuấn Anh thấy hơi ngạc nhiên khi cậu nhận thấy đó là một con chó già, nó đi chuyển khá chậm chạp-như một ông cụ 80 tuổi, cậu không hiểu tại sao con chó lại cho cậu ấn tượng là nó già cho dù cậu không nuôi chó. Còn con chó, nó chẳng quan tâm tới anh chàng có vẻ ngoài bụi bặm này chút nào vẫn lầm lũi tiến đến, không có ý định tấn công.

Tuấn Anh quay đi, nếu không làm gì thì con chó cũng sẽ chẳng làm hại tới cậu, cậu vươn vai mấy cái, định bụng đi tiếp để tìm xem có nhà nào gần đây để xin trú chân nhờ rồi sáng mai về nhà. Con chó tiến tới ngồi cạnh cậu, vẻ già nua của nó hiện rõ qua cả ánh mắt: lơ đãng, cậu không khỏi bật cười khi thấy mình chú ý tới con chó “cao tuổi” này, cậu cứ thế đưa tay ra phía gần đầu con chó, nó không phản ứng gì, chỉ ghé cái mũi lên một chút rồi lại cúi xuống cho cậu vỗ nhẹ nhẹ lên lớp lông cứng đờ. Thấy vậy cậu bắt đầu vuốt ve nó, con chó không có phản ứng gì chỉ nhìn chăm chăm vào chai nước trên tay cậu. Tuấn Anh không ngần ngại mở ba lô lấy chai nước khác mà cậu đã uống cạn trước đó rồi dùng con dao rọc giấy cắt nó thành một cái “máng” để đổ nước vào đó:

- Uống nước đi, nếu mà muốn!

Con chó không “khách sáo”, nó bắt đầu uống nước, Tuấn Anh phải rót thêm tới hai lần thì nó mới có vẻ đã hết cơn khát. Nhìn quanh, cậu không thấy bóng dáng một ai, cậu lên tiếng nói với con chó:

- Chẳng biết người ta có cho là tao hâm không khi nói chuyện với mày nhưng này, mày không thấy tao không có chỗ trú chân hay sao, đằng nào thì mày cũng ở cùng ai đó mà... mày không nghĩ tới việc về nhà à?

Con chó dĩ nhiên là “không đáp”, nó nằm hể hể xuống, gục đầu lên chân Tuấn Anh rồi bắt đầu lim dim. Cậu ngược đầu lên nhìn bầu trời đang nhuộm màu bóng đêm, vỗ nhẹ con chó rồi cậu túm lấy lớp lông cổ của nó mà nghịch:

- Dậy đi nào, tao không thích chuyện này nhưng tao sẽ làm người đăng tin tìm chủ “lạc” ày nhé... đứng dậy nào... chúng ta đi tìm chủ mày thôi!

Cuối cùng con chó già cũng chịu bước đi, nó đi một cách uể oải bên cậu, đôi mắt thì vẫn như “mơ màng” điều gì đó, cứ như vậy rồi cậu gặp một ngã tư, lưỡng lự không biết nên rẽ lối nào, con chó cũng “lưỡng lự”, Tuấn Anh phì cười, chắc chắn khi nó còn “trẻ” con chó phải rất hay. Bất chợt nó hơi dừng tai lên, rồi chậm chạp rẽ phải:

- Ái chà! – Tuấn Anh lại cười – Mày nhớ đường về đây chứ, không mất công đi bộ một đoạn dài thế đâu!

Bước tới căn nhà tỏa sáng lung linh trước mặt, cậu cất tiếng hỏi và lập tức có một người đàn ông đứng tuổi xuất hiện.

- Xin lỗi, cho cháu hỏi con chó này...

- À! Không phải chó của tôi, cậu nhìn bên kia đi, cách tôi một cánh đồng có một cái nhà đấy... Đây là con Mẹt nhà ông Vinh, cậu cứ đi men theo con đường mòn là tới nơi...

- Cảm ơn bác ạ!

Đi được một đoạn, Tuấn Anh lại nói chuyện với con chó:

- Này Mẹt, tên mày cũng hay đấy, nhưng tao chỉ khen thế thôi vì mày không nhớ nhà!

Lần này thì người ra mở cửa là một người đàn ông khá già, khoảng 60, tóc ông đã bạc trắng theo thời gian, thấy Tuấn Anh cùng với con chó già của mình ông lên tiếng ngán ngẩm:

- Nó già rồi, già như tôi ấy, lúc nhớ lúc quên, đến cả chủ giờ nó cũng không nhận ra nữa rồi!

- Cháu nghĩ là ngày trước chắc hẳn nó khôn lắm phải không ạ?

- Ừ nó khôn, khôn vô cùng, nó còn biết chăm lo cho thằng con tôi khi tôi đi làm nương nữa, nhưng giờ nó chỉ là con chó già mà thôi!

- Cháu xin lỗi nếu làm phiền nhưng cháu có thể ở lại được không ạ? Sáng mai cháu sẽ xuống Hà Nội, ở đây cháu không có quen biết ai!

- Đẳng nào cũng là “khách” do con Mẹt dẫn về, cháu cứ ở lại!

Lát sau, Tuấn Anh ngồi xuống cạnh ông bác khi ông đang nhâm nhi cốc rượu.

- Cảm ơn bác cho cháu ở nhờ!

- Không sao, ăn cơm đi, chỉ có ít thứ thôi, chắc là cháu không quen.

- Không sao đâu ạ, cháu đã làm phiền bác rồi!

- Hặc hặc...

- Có chuyện gì vậy bác?

- Lâu rồi mới nghe thấy giọng điệu kiểu này... Chắc cháu là người Hà Nội hả?

- Vâng, cháu ở đó!

- Trước đây, ta cũng là người thành phố, bỏ nhà đi theo mấy dự án xây dựng rồi mắc kẹt ở đây vĩnh viễn không quay về được.

- Vậy còn bà con họ hàng của bác?

- Ta bị khai trừ lâu rồi!

Ông rót một chén rượu đưa cho Tuấn Anh, cậu lắc đầu:

- Cháu không uống đâu ạ!

- Uống cho dễ ngủ!

- Dạ thôi ạ!

- Uống đi, lâu lắm rồi ta không có bạn rượu đâu!

- Vậy... - Cậu nhìn quanh – còn con cái của bác thì sao ạ?

- Con à... nó bỏ ta rồi... mà không ta bỏ nó ấy chứ... nào uống... cạn đi chứ...

- Cháu không quen uống rượu, bác thứ lỗi cho ạ!

- Hặc hặc... - Ông lại cười kiểu lạ đời đó – Vậy ăn đi, rồi cho con Mẹt ăn, nó lẩn rồi, không nhớ việc phải ăn đâu, nên cứ để cho nó, đói thì tự biết...

- Bác sống một mình ạ?

- Ủ, gần 20 năm rồi, chỉ có ta với mấy con chó, trước đây là con chó mẹ, rồi nó chết, còn con con giờ thì nó già thế kia, chả mấy, còn lại ta trơ trọi...
- Vậy bác gái thì sao?
- Mất lâu rồi...
- Cháu xin lỗi...
- Không sao, chuyện đã qua thì qua rồi... cháu tới đây có chuyện gì?
- Cháu tới gặp bác sỹ Thế, định về Hà Nội thì lại lang thang tới tận đây?
- Thế ấy hả? À, cái thằng bác sỹ ngày xưa loắt choắt chứ gì? Chắc... từ đây tới đó cũng phải hơn 50 cây ấy chứ, cháu đi bộ giỏi đấy!
- Cháu mới biết bác ấy thôi ạ!
- Thằng đấy nó cũng tốt bụng, nhưng nó ghét ta lắm, vợ ta cũng trạc tuổi nó chứ khác gì... thế mà...
- ...
- Cháu cho con Mẹt ăn rồi!
- Ủ...
- Bác định uống tới bao giờ thế ạ?
- Đến khi đi ngủ...
- Như thế không có lợi cho sức khỏe đâu ạ!
- Hặc hặc... ta vẫn sống khỏe đấy, không cần thuốc thang gì đâu...
- Nhưng cháu thấy lo.
- Lo à? Hặc hặc... cháu có lo cả đời được không... cứ vô tư mà vui sống... quan tâm mấy cái đó rồi cũng là bệnh...
- Nhưng...
- Này... sao cháu không kể chuyện gì cho ta nghe nhỉ? Cháu có việc tới tận đây tìm một ông bác sỹ quèn sao?
- Dạ cháu... đi tìm bố mẹ.
- Tìm bố mẹ?
- Vâng, cháu không biết họ là ai...
- Vậy sao lại tới đây?
- Cháu có một vết sẹo lớn ở sau đầu khi cháu còn nhỏ mà cháu lại không nhớ gì nên...
- Vết thương ở đâu, ta muốn xem!
- Vâng! – Tuấn Anh vươn người về phía ông, gạt mấy sợi tóc lòa xòa phủ trên vết sẹo.
- Choang! Chiếc cốc trên tay người đàn ông già rơi xuống đất, hai tay ông run lên.
- Bác! Bác có sao không? – Cậu hốt hoảng.
- Duyên số, quả nhiên là duyên số, chạy khắp nơi rồi lại không thoát được trò đùa của số phận, con Mẹt nó sống 17 năm chắc là vì chuyện này...
- Nói rồi, ông già bật cười ha hả, cười nhiều tới nỗi ông không dừng được rồi ho thành tràng dài.
- Cháu xin lỗi nhưng...
- Ta luôn mong tới ngày này con à!

Tuấn Anh hơi ngỡ ngàng và khó hiểu cậu rót thêm cốc nước cho ông.

- Ngoại trừ vết sẹo trên đầu, chắc chắn con còn một vết sẹo ở mạn sườn bên phải đúng không?

- Vâng!

- Đừng nhìn ta với ánh mắt khó hiểu đó, con đã từng ở nhà này khi con còn nhỏ, con đã từng được mẹ con Mẹt và nó trông nom đấy!

- Cháu không hiểu lắm, nhưng...

- Tìm được tới đây chắc là có duyên với nhau thật đấy... cháu có muốn nghe ta kể chuyện hay không?

Tuấn Anh gật đầu nhẹ, đỡ ông Vinh dựa hẳn người lên ghế, cậu ngồi xuống bên cạnh ông, ông già bắt đầu lim dim đôi mắt như trôi về một nơi xa vời nào đó rồi chậm chậm ông kể:

- Cách đây 23 năm, ta đi qua một con đường khá khó đi trên một đỉnh núi ở Bắc Giang để tìm vị trí quan sát xây dựng dự án thì có một tiếng động lớn, ta cũng không rõ đó là gì, ta cũng không quan tâm, nhưng rồi ta thấy bất an, ta quay xuống núi. Rồi con biết ta thấy gì không, một đứa bé được bọc trong rất nhiều lớp quần áo nhưng đầu thì chảy máu nhiều do va đập mạnh vào tảng đá còn phần ngực phải thì bị thương. Thấy vậy, ta lập tức đi tới trạm xá nhưng ở đó vắng hoe, hỏi ra thì biết y tá trực hôm đó chỉ có một người và đang phải cấp cứu một vụ tai nạn nào đó. Ta thấy cậu bé cũng may khi người đó là ta vì ta từng học y 2 năm trước khi bỏ nhà. Bểng bó xong, vì công việc ta lại phải quay lại nơi này, không ai biết ta nuôi đứa bé đó, không ai biết nó bị thương. Thằng bé thì không tỉnh lại, không có bất cứ dấu hiệu gì là nó có thể tỉnh. Suốt 5 năm trời nó nằm trên giường, mọi sinh hoạt ta phải lo, ta bỏ công việc xây dựng về làm nương và chăm sóc nó, khi ta bận thì mẹ con Mẹt sẽ nằm bên cạnh. Khớp với những vết thương trên người cháu thì chắc cháu chính là cậu bé đó!

- Vậy là cháu đã hôn mê suốt 5 năm sao?

- Ủ!

- Vậy sao bác không...

- Ta không có tiền để đưa cháu tới bệnh viện, ta xin lỗi...

- Không đâu ạ, nếu đó đúng là cháu thì cháu phải cảm ơn bác đã cứu mạng mình, nhưng cháu không hiểu vì sao cháu tỉnh lại và lang thang ở Hà Nội suốt thời gian sau đó?

- Chính ta cũng không biết, ta thành thật xin lỗi... quả thật... sau một thời gian cháu hôn mê như vậy, hơn 5 năm ròng rã, ta quyết định đưa cháu xuống Hà Nội... thế nhưng ta lại để lạc mất cháu ở nhà ga tàu hỏa...

- Nhà ga tàu hỏa ạ?

- Ủ, khi tới nơi thì ta bị giật túi, đuổi theo bọn cướp thì bị xe đâm, bất tỉnh trong bệnh viện 2 ngày, khi quay lại thì...

- Cháu từng bị ngắt xiu khi nghe tiếng còi tàu hỏa... liệu có phải... chính âm thanh đó đánh thức cháu...

- Chuyện đó ta không rõ...

- Cháu không nhớ gì về khoảng thời gian đó, chỉ biết cháu đã đi theo một cậu bạn lang thang khắp phố phường Hà Nội.

- Vậy thì ta không tìm ra cháu cũng phải, ta đi tìm một cậu nhóc bất tỉnh mà!

- Như vậy thì thân thể của cháu quá mờ mịt, thậm chí, cháu còn không biết liệu...

- Liệu ta có nói thật không chứ gì? Con người có thể nhầm nhưng loài vật thì không, cháu nghĩ là con Mẹt lại không cần cháu cho dù cháu là người lạ và nó đã già hay sao? Nó có thể lẫn, nó có thể quên ăn, nhưng chưa bao giờ nó dẫn ai về nhà cả!

- Cháu không có...

- Không sao, ta cũng nghi ngờ về chuyện đó, nhưng hai vết sẹo thì khó mà chứng minh được gì... ta... à... đúng... còn một vết bỏng ở chân trái... mé trái của chân trái... do nước sôi... ta đã lỡ tay làm đổ nước sôi vào chân con khi đó con ở cùng ta được 3 năm...

- Chuyện này... vết bỏng... thì đúng... vậy...

- Con đã đi một chặng đường dài để về nhà, cho dù muốn tìm bố mẹ thì phải đi thêm một đoạn đường nữa... Dẫu sao thì ta và con Mẹ rất vui khi con đã trở về!

- ...

- Ta không có con cái... con gọi ta một tiếng là bố được không... ta cũng đã chờ đợi suốt 20 năm nay rồi...

- Vâng... thưa bố... cảm ơn bố đã chăm sóc con...

- Con gọi ta là bố thật sao, cho dù ta không sinh ra con?

- Nhưng bố đã cứu con!

- Ủ... cuối cùng tôi cũng có một thằng con trai đấy... con trai tôi nó vừa gọi tôi là bố...

Rồi ông Vinh ngẹn ngào xoa đầu con trai:

- Con ngoan! Chỉ cần gọi ta một lần thôi cũng được, ta còn phải giúp con tìm về với bố mẹ để nữa...

- Nhưng...

- Đừng nói gì cả con à, ta nghĩ là để chấp nhận sự thật thì nên chuẩn bị tinh thần... Lại đây nào, ta không có gì để cho con cả nhưng ta vẫn giữ một bức ảnh chụp con và ta, khi đó có mấy người nước ngoài tới, cũng may là họ chẳng quan tâm lắm, ta chỉ nói là con đang ngủ... ta đã nghĩ nên dùng nó để đăng tin tìm con... nhưng lại thôi, ta có lẽ không đủ tư cách làm một người bố nên ông trời mới cho con rời khỏi ta như vậy...

- Thật ra...

- Con tên gì? Đừng ngạc nhiên, ta chưa đặt tên cho con vì ta không biết tên con, khi cứu con ở nơi đó ta không thấy con có bất cứ thứ gì đi kèm, cũng không thể tùy tiện cho con một cái tên...

- Tên con hiện giờ là Tuấn Anh!

- Ủ, Tuấn Anh à... con nhìn đi... bức ảnh này chụp khi con ở với ta được 3 năm đấy... thấy nó... ta đã rất vui... định cho con xem... nên đã làm con bị bỏng...

- Không sao đâu bố, nếu không như vậy thì con...

- Khó tin phải không? Chuyện con đã từng hôn mê suốt 5 năm mà ta không hề đưa con tới bệnh viện?

- Không đâu ạ, khi con bắt đầu tìm hiểu về thế giới thì con đã chấp nhận rất nhiều điều khó tin rồi!

- Ủ, dẫu sao thì con cũng đã lớn đến thế này rồi còn gì... ta chưa từng nghĩ con sẽ trở thành một chàng trai cao ráo, sáng sủa như thế này đâu... Sao con không kể cho ta cuộc sống mà con đã trải qua?

Và trong suốt đêm hôm đó, Tuấn Anh và ông Vinh trò chuyện với nhau, con chó già thì nằm ngủ bên chân cậu như hồi chiều, bao nhiêu câu chuyện, bao nhiêu ký ức và cả những giấc mơ vụn vỡ theo nhau ùa về trong tâm tưởng của hai con người ấy.

- Ta xin lỗi, vì ta chỉ có một mình nên ta không hay nói gì với con cả... nếu nói nhiều hơn biết đâu con sẽ có phản xạ nói thay vì bị hiểu nhầm là bị cảm như vậy...

- Nhưng bố mẹ nuôi rất yêu thương con, con rất vui khi họ có thể yêu thương một đứa trẻ không rõ lai lịch như mình.

- Tình yêu kỳ lạ lắm, đôi khi nó dạy ta trân trọng, nó khiến ta trở nên cao quý khi ta biết che chở cho người khác, nhưng nó cũng khiến ta hối hận, tiếc nuối khi đã không biết trân trọng nó. Sống cả đời người mà cuối cùng điều khiến ta thấy vẫn chỉ là những điều làm ta đau...

- Bố, có chuyện gì vậy ạ!

- Chẳng có chuyện gì đâu, con nghỉ đi, đi suốt một chặng đường dài như thế này dù sao con cũng đã mệt, con cứ ở đây, sau đó còn đi tới nơi ta đã tìm thấy con nữa!
- Vậy con sẽ ở lại với bố 2, 3 ngày rồi sẽ về Hà Nội, con học ở dưới đó!
- Không nên... - Ông già hơi hốt hoảng – Ta không có ý không muốn con ở đây, nhưng con còn phải đi học, thời gian này con nên tranh thủ để tìm bố mẹ mình thì hơn!
- Con đã biết được nơi để bắt đầu rồi thì con có thể...
- Không... ta cũng đã từng là cha... ta hiểu sự lo lắng của một người cha suốt 17 năm chờ đợi, mong ngóng, hi vọng con mình quay về... Con đi tìm họ đi, đừng để họ héo mòn vì chờ đợi... ta vẫn ở đây, nếu cần con vẫn có thể tới tìm... con hiểu những gì ta dạy đấy chứ?
- Vâng, bố nói vậy con xin nghe!
- Bố? Ừ... hặc hặc... ta cũng là bố của con... ta cũng có con trai...
- Vâng, thưa bố!
- Con đi ngủ đi, ta muốn ngồi lại một lát rồi mới ngủ... Kệ con Mệt, nó không cần nếu con làm nó thức đâu...
- Bố đừng uống rượu nữa nhé!
- Ừ, bố... đã nghe thấy rồi!

Sáng hôm sau, ông Vinh ngồi vẽ sơ đồ chỉ cho Tuấn Anh biết nơi ông tìm thấy cậu tại một ngọn núi nhỏ:

- Ta không quay lại đó thêm lần nào rồi ngày ngày làm nương làm rẫy, ta có lỗi với con...
 - Không đâu ạ, bố đừng tự trách mình, con vẫn còn được sống thì con đã cảm ơn bố rất nhiều rồi, bố có thích ăn gì không con sẽ nấu?
 - Con biết nấu cơ à... hặc hặc... thế mà khi con nằm một chỗ mấy năm ta cứ nghĩ rồi con sẽ không thể làm gì... quả là chỉ có ông trời mới biết được...
- Cứ nghĩ sẽ ở lại căn nhà đó thêm vài ngày nữa nhưng ông Vinh đã giục Tuấn Anh lên đường tiếp tục đi tìm quá khứ thật của mình, ông nói, thời gian ở bên nhau ngắn ngủi nhưng là đủ để ông có hạnh phúc của một người cha. Chỉ còn con Mệt là có chút lưu luyến, nó cứ nằm trên chân Tuấn Anh không rời.
- Con không biết đấy thôi, nó khôn lắm, mẹ nó thường bị bố bắt ở nhà với con, khi có nó bố để nó trông con từ khi nó bé xíu khi nào thấy con có vấn đề gì nó sẽ sửa, bố phải làm việc nhưng cũng chỉ quanh quẩn ở nhà, con chỉ uống nước gạo mà sống suốt 5 năm đấy chứ... Nó thích con lắm, luôn quấn quýt bên con suốt ngày, có những lúc nó dụi đầu vào tay con như là muốn gọi con dậy... thế mà... ta lại để lạc con... nó đã buồn lắm đấy!

Tuấn Anh xoa đầu con chó, vỗ về nó:

- Rồi tao còn quay lại, hôm qua tao cũng mới chỉ đi cùng mày loanh quanh đây thôi, lần sau, sẽ đi xa hơn nhé!
- Đẳng nào thì nó cũng già lắm rồi, không đi mãi được đâu, một con chó sống như nó đã hơn quá nhiều con khác, chẳng mấy con chó sống lâu đến thế, rồi nó cũng sẽ đi... nhưng có con về là đã đủ để an ủi nó...
- Con sẽ sớm quay lại... số điện thoại của trạm xá con còn giữ... con sẽ liên lạc lại với bố!
- Rảnh thì lên đây với ta... ta sẽ chờ con... còn bây giờ thì con phải đi, đừng kéo dài sự chờ đợi của gia đình... ta đã bắt họ chờ quá lâu...

Nghe lời ông cậu đi tới nơi ông tìm thấy cậu nhưng không thu được kết quả gì khả quan, không ai nhớ hay biết tới việc một cậu bé bị thương nặng như vậy vào thời điểm 23 năm trước. Không nản lòng, cậu quyết định tìm tới nhà chủ tịch xã nhưng không gặp, thời gian nghỉ cũng không còn nhiều, cậu trở lại Hà Nội, cuối tuần, cậu lại ngượng tới đó:

- 23 năm trước ấy à? – Vị chủ tịch xã nhú mày – Cậu lặn lội đường xa đến đây để tìm hiểu thì tôi nên giúp... nhưng ở quanh đây không ai bỏ con cái theo cách như vậy cả, nhất là khi nó bị thương... cậu nói là khi đó cậu được bọc kỹ trong nhiều lớp quần áo hả?

- Vâng, bố cháu có nói vậy!

- Thế ông ấy có giữ lại chúng không?

- Không, bố cháu nói những bộ quần áo đó sau này vô tình bố cháu đã làm cháy!

- Thế thì khó quá, như vậy thì làm sao tìm được, nhất là khi cháu không có thứ gì để chứng minh nhân thân?

- Cháu cũng hiểu chuyện này là khó khăn, rất mong bác giúp đỡ!

- Vậy chúng ta đi qua chỗ bố cháu mô tả là đã tìm thấy cháu xem sao nhé!

- Vâng, làm phiền bác rồi ạ!

- Không sao!

Nửa ngày trời lang thang quanh ngọn núi mà ông Vinh chỉ, ông chủ tịch chỉ nói về chuyện dự án xây dựng nhà biệt thự đã bỏ dở hơn 20 năm ở vùng đất phía dưới và vài câu chuyện lặt vặt nơi làng xóm. Hai người thả bộ trên con đường quanh núi, con đường mới được tu sửa và mở rộng so với trước, ông chủ tịch chậm rãi:

- Tôi ở đây từ nhỏ tới giờ mà cũng đâu thấy có chuyện bố mẹ bỏ rơi con đến gần đây năm đâu!

- Vậy, khoảng 23 năm trước có chuyện gì đặc biệt xảy ra ở đây không ạ?

- À, có đấy, nhưng hơi rợn, cháu muốn biết không... khoảng tháng 2 vào năm đó, một hôm ở phía trước nơi chúng ta đứng hơn 1 cây số có một vụ tai nạn rất thảm khốc, một chiếc xe 4 chỗ mất phanh đâm thẳng vào gốc cây cổ thụ bên đường, trong xe có một cặp vợ chồng rất trẻ, họ đều chết ngay tại chỗ. Cứ nghĩ chỉ là một tai nạn đơn thuần nhưng sau đó qua điều tra mới biết dây phanh bị kẻ xấu phá hoại, tên đó thì bị đi tù. Nhưng mọi việc chẳng kết thúc dễ dàng như thế, sau đó đã có rất nhiều vụ tai nạn xảy ra tại gốc cây đó, không ai chết, chỉ què tay, què chân nhưng rồi tới cả trẻ con trong làng đi học cũng vô tình ngã ở gần cây. Mọi người đồn là do oan hồn của cặp vợ chồng chết oan uống đó, nghe đâu đi cùng họ còn có một đứa con tới giờ không tìm thấy xác nên họ cứ ở tại gốc cây chờ. Biết là mê tín đấy nhưng vì dân làng nên sau này cái cây bị chặt đi rồi!

- Cháu không có bình luận về chuyện này nhưng bác có nói cặp vợ chồng đó có một đứa con ạ?

- Ủ theo giấy tờ để lại trong xe thì là thế, nhưng chẳng ai tìm thấy đứa trẻ cả! Mà khi chết họ cũng không lành lặn nên ai cũng sợ là đứa bé mới hơn một tuổi đó đã...

- Vậy bác có biết đứa bé đó là con trai hay con gái không?

- Không, cái đó thì chịu, công an với cảnh sát điều tra thì biết chứ hỏi đó tôi mới 25 tuổi lại đang đi học, không biết tường tận.

- Vậy ít nhất liệu bác còn địa chỉ nhà của những người bị nạn hôm đó không ạ, cháu muốn xin?

- Vậy cháu nghĩ cháu có thể là đứa trẻ chưa được tìm thấy hay sao?

- Cháu nghĩ đó là một cơ hội, cho dù chỉ có vài phần trăm cũng được!

- Thôi thì cứ thử thôi, địa chỉ thì tôi sẽ đưa, nhưng cậu nên về hỏi kỹ lại bố cậu xem hôm đó có chuyện gì cụ thể xảy ra hay không, thế cho chắc chắn!

- Vâng, cảm ơn bác!

Thế nhưng, ông Vinh không nghe được câu hỏi đó nữa...

Thế nhưng, ông Vinh không nghe được câu hỏi đó nữa, khi Tuấn Anh quay lại căn nhà của ông thì có một tin sét đánh cũng tới với cậu, gần một tuần sau khi cậu đến, ông đã ra đi sau một buổi rượu với hàng xóm

xung quanh. Mọi người nghĩ do cảm rượu nhất là khi ông đã cao tuổi, nhưng rồi lại tìm thấy kết quả xét nghiệm cho thấy ông đã bị ung thư gan giai đoạn cuối. Căn nhà thì trao lại ột người họ hàng bên vợ ông, con Mẹt già thì bỏ lên núi, lần cuối cùng nhìn thấy nó là bên mộ chủ, có lẽ con chó cũng đi theo ông. Thứ Tuấn Anh nhận được là một tờ giấy mà ông đã dặn là sẽ trao tận tay cậu khi cậu quay lại.

“Tuấn Anh, con trai!

Con hãy để ông bố này được gọi tên con, được xưng là bố với con lần này nhé!

Bố không thích viết thư, lâu lắm rồi bố đã bỏ qua thói quen đó vì bố chẳng biết nên viết cho ai. Gia đình bạn bè thì chẳng có ai và cũng chẳng ai quan tâm tới bố, bố đã bỏ qua việc này lâu rồi. Bây giờ ngồi viết mà tay bố run, chắc lại lâu quá, lâu đến nỗi bố chẳng còn nhớ đây có đúng là chữ viết của bố hay không nữa.

Con à, thời gian ở với con lần này ngắn quá, bố muốn con ở lại nhưng rồi bố lại không dám nhìn thẳng vào con, bố sợ ánh mắt thật thà đó, bố sợ cảm giác con tạo ra cho bố là bố rất quan trọng với con.

Con biết không, khi con cứ nhắc đi nhắc lại chuyện không được uống rượu và bảo ta phải giữ sức khỏe chờ con quay về, ta vui lắm. Nhưng ta không phải là một ông bố tốt mà con mong đợi... ta thật sự chỉ là một kẻ không ra gì...

Sống trong một gia đình khá giả ở Bắc Ninh từ bé, ta tự cho ta cái quyền hành hạ những kẻ ta không ưa, ta đánh nhau, rồi phá phách, ta chán ngấy cái căn nhà với những thói gia trưởng của dòng họ, ghét những điều họ áp đặt lên ta. Thi đỗ cao đẳng y, ta chỉ học ở đó 2 năm rồi bỏ học vì gây gỗ, ta đi theo chân ông anh họ làm dự án xây dựng suốt 3 năm. Ta nhận ra đó mới là cuộc sống ta thích, có vất vả, có đắng cay, có mồ hôi nhưng ta được sống tự do theo cách ta muốn, làm bất cứ điều gì ta muốn. Sau đó, chúng ta bắt đầu đi làm xa hơn, lên với những nơi còn “hoang sơ”-đấy là ta nghĩ thế-những nơi con người còn chưa xây nhà cao hơn 5 tầng, ta đã rất hi vọng.

Thế rồi, ông trời đã trừng phạt những ngày tháng lông bông của ta, những ngày tháng vất vả bỏ gia đình bằng một cái thai, không phải của ta...

Nơi chúng ta dừng chân là một bản người dân tộc, họ có tập tục là nhà có con gái thì ban đêm sẽ mở cửa, đàn ông có thể vào trong, nếu có thai thì khi cô ấy chỉ vào ai người đó sẽ phải lấy cô gái đó làm vợ. Đọc đến đây chắc con đoán ra chuyện xảy ra rồi phải không? Ta cũng có một vài quan hệ nào đó với một vài cô gái nhưng việc mới tới một nơi lạ lẫm 3 tuần mà đã có một cô gái dân tộc chỉ tay vào nói ta là cha của đứa bé trong bụng cô ấy. Mặc cho ta thanh minh họ vẫn bắt buộc ta phải cưới... Bố mẹ từ ta, họ không chấp nhận một đứa con có lối sống sa đọa như ta, họ hàng quay lưng với ta... đường đường là con trưởng một dòng họ lại lấy một cô nhóc người dân tộc mới 14 tuổi không được học hành.

Khi đó ta đã căm thù, căm thù cuộc sống, căm thù cái đời ta, ta chấp nhận lấy cô ấy, chấp nhận ở rể vì họ cho ta một mảnh đất... Ta đã không thể trút nỗi căm hận và tủi nhục đó cho ai... thế nên... cô bé đó đã phải chịu đựng.

Ta không nghĩ mình sai, cô ấy có thai với ai đó rồi lấy ta thế chỗ, cô ấy đã van xin ta tha thứ vì cô ấy không thấy cha đứa bé quay lại... Ta không thêm nghe... Suốt thời gian ở cùng ta, cô ấy là thứ để ta hành hạ... ta trút mọi căm hờn lên đôi vai bé nhỏ ấy... đêm với cô ấy chỉ có nước mắt... Nhưng... cô ấy lại nói yêu ta... khi cô ấy thấy ta xuất hiện, cô ấy đã yêu...

Yêu, khi đó với ta đó là thứ rác rưởi nhất thế giới, thứ hào huyền không có thực! Nhất là khi nó được một cô bé nói ra, một con người chưa đủ trải nghiệm đường đời. Ta hận hai chữ yêu thương đó, người ta yêu thương đã bỏ ta hết, thế nên ta đã ghét cô ấy lại càng thấy căm thù hơn. Sỡ dĩ một thằng đàn ông khiến ta không chịu được việc ta có một đứa con không phải của ta đang hình thành trong bụng người ta gọi là vợ. Ta uống rượu, ta đánh cô ấy, ta nguyên rửa cô ấy, ta mắng cô ấy thậm tệ... nhưng... khi ta tỉnh rượu... chỉ có đôi mắt đen láy trong vắt đó lo lắng cho ta, khóc vì ta... Cô ấy chỉ tựa người bên cột nhà mà cầu xin ta tha thứ... cầu xin ta hiểu... cầu xin ta đừng quên... cô ấy yêu ta... bằng con tim rỉ máu... bằng những vết thương... bằng đôi mắt đen láy ấy...

14 tuổi thì một người con gái có thể làm gì, cô ấy còn không biết mình sẽ làm mẹ khi còn quá trẻ, cô ấy không biết với một kẻ cũng gia trưởng như ta thì ta căm hận điều đó như thế nào... Nhưng rồi ta không hận

được nữa... đôi mắt trẻ thơ ấy khiến ta hiểu rằng mình nên là một chỗ dựa... Khi ta nhận ra ta yêu cô ấy thì... quá muộn... cô ấy trở dạ khi cái thai mới 6 tháng... đứa bé chết non... cô ấy chết vì băng huyết... còn ta... chết trong hối hận...

Chính ta chứ không ai khác chọn inh kết cục đó, là do ta...

Rồi ta lao vào công việc để quên, quên rằng vợ mình mới nằm xuống và hòa mình vào lòng đất, quên đi việc ta chấp nhận sẽ nuôi con cô ấy đến khi trưởng thành... nó cũng là một đứa con trai...

Ta gặp con trong buổi sáng định mệnh, khi đó mới 6 giờ sáng... ta thấy con trong bụi cây... ta nghe thấy tiếng va chạm lớn... có một vụ tai nạn nào đó xảy ra. Ta không quan tâm nữa khi thấy con thoi thóp trong vòng tay mình. Khi nhìn thấy con với đôi mắt nhắm nghiền chìm trong màu đỏ, ta đã sững sờ... giống... con giống đứa con mà ta đã tự tay vất bỏ... giống như ông trời cho ta cơ hội để được làm cha.... Ta đã tới trạm xá ở đó, gọi hết y tá, y sỹ trực ở đó tới nơi xảy ra tai nạn... họ đi hết... còn ta... đưa con từ bụi rậm gần đó để băng bó... Không ai biết về đứa bé bị thương... ta cũng không muốn biết lý do con bị thương... Ta muốn độc chiếm... ta muốn giữ con lại bên mình.

Thế là ích kỷ, ta biết, nhưng ta sợ... nếu họ tìm ra... con sẽ theo họ mà bỏ lại ta. Khi đó, dằn vặt vì đánh mất vợ con với ta lớn hơn tất cả... ta muốn bù đắp lại tội lỗi đó... bằng cách... phạm một lỗi lầm khác.

Con có thể không hôn mê ngắn ấy năm nếu ta chịu đưa con tới bác sỹ, chịu để những người xung quanh biết về sự tồn tại của con... Thay vì trốn tránh... thay vì nói dối... thay vì sợ hãi con sẽ bị người ta mang đi. Ta tự an ủi vì con vẫn sống là vì con là con ta, là đứa con mạnh mẽ và cô ấy đang phù hộ để con không ra đi, cho con ở cạnh ta. Ta đã giam giữ con 5 năm chứ không chăm sóc cho con, con hiểu không? Vì sự ích kỷ cá nhân ta bắt con mất đi toàn bộ tuổi thơ, mất đi những khoảng thời gian được chạy nhảy, mất cả khả năng giao tiếp. Nếu ta nói chuyện với con nhiều hơn, con đã không mất thời gian để học nói, học đi... Con có lẽ không cần dựa vào người bạn mình để biết những thứ đó.

Khi ta quyết định đưa con xuống Hà Nội và đánh mất con... ta đã hiểu... sự trừng phạt mới thật sự bắt đầu...

Ta hoảng sợ...

Ta lo lắng...

Ta thất thần...

Ta mất ngủ...

Nhắm mắt lại là ác mộng... là máu... là...

Hàng trăm câu hỏi đặt ra... ta lang thang đi tìm con bao nhiêu ta càng hoảng sợ bấy nhiêu...

Cảm giác mất đi người thân là thế đó! Đau đớn đến tận cùng!

Ta trở về nhà, hi vọng một ngày nào đó con có thể tìm tới ta...

Rồi con tới, đôi mắt con trong veo như cô ấy...

Đôi mắt có thể sẵn sàng tha thứ ọi lỗi lầm... giống như cô ấy...

Đôi mắt khiến ta hồ thẹn với những điều trong sáng đó...

Con thở khe khẽ trong giấc ngủ, còn ta thì thức trắng đêm nhìn con, đứa trẻ mất đi tuổi thơ trong tay ta... con giật mình thức giấc, con đắp chăn cho ta, nhìn ta lo âu... còn ta đã làm gì cho con?

Con có thể tha thứ cho ta... nhưng ta thì không...

Ta muốn bù đắp sai lầm của mình... ở kiếp sau... nếu có...

Ta vẫn muốn được gặp lại con thêm lần nữa... khi ta có thể tận tay đưa thứ này cho con... Cặp nhãn cười được buộc ở cổ tay con khi đó..."

.

.

“Bố!”

“Bố không biết rằng nếu người ta chết rồi thì không thể chuộc lại bất cứ lỗi lầm nào hay sao?”

“Bố hối hận nhưng vì sao bố không cho con cơ hội được trả ơn bố đã chăm sóc con, con chỉ mới ở đó có một ngày hai đêm mà bố đã không cho con cơ hội quay lại.”

“Bố muốn con quay lại cơ mà!”

“Bố...”

.
. .
. .
. .
. .
. .

Con ghét bị bỏ rơi!”...

Cuộc đời không đơn giản như người ta vẫn nghĩ, không thể kết thúc với một cặp nhẵn cưới được buộc vào tay một đứa bé thương tích đầy mình...

25 năm trước, có một chàng trai trẻ được mệnh danh là hoàng tử lớp Cử nhân Toán đem lòng yêu cô bí thư năng nổ hoạt bát trường Ngoại ngữ, tình yêu của họ bị gia đình ngăn cấm vì 3 chữ “không thích hợp” mà gia đình đôi bên đưa ra. Gia cảnh không phải là rào cản, tuổi tác cũng không, mặc cho người lớn thay nhau dè bĩu lẫn nhau, cho nhau là những kẻ giàu sổi, không có “thực chất”, mặc cho “tuổi hai đứa xung khắc”, họ vẫn yêu nhau. Tốt nghiệp, họ đi tới một nơi xa và xây dựng thiên đường cho chính họ... Một năm sau, đứa trẻ ra đời tại nơi thiên đường ấy...

- Mình đặt tên con là gì bây giờ nhỉ? – Người vợ đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn chồng.

- Em có mệt không?

- Cũng mệt, nhưng qua rồi, em đã sinh được cho anh một đứa con... như em đã hứa!

- Ừ, anh biết ơn vợ anh vô cùng đấy! Anh mong rằng đứa bé rồi sẽ được ông bà nội ngoại chấp nhận mà bỏ qua những suy nghĩ trước đây...

- Em cũng mong thế... anh nhìn này... thằng bé giống em hơn anh đấy...

- Giống em ấy à, không đâu... giống anh chứ... mũi miệng đều của anh cơ mà...

- Anh trẻ con thế... em chỉ trêu thôi đấy...

- Vậy mình đặt tên con là Trường An nhé... anh muốn cuộc sống của con sau này cũng như tất cả những người anh và em yêu thương đều sẽ sống bình an!
- Anh luôn nghĩ đến mọi người nhỉ! – Cô nhìn anh, ánh mắt lấp lánh tràn ngập tình yêu và sự trân trọng.
- Cho dù bố mẹ anh và em phản đối chúng ta tới mức nào đi nữa thì anh vẫn yêu quý và kính trọng họ tới hết cuộc đời... vì họ đã sinh ra chúng ta và cho chúng ta cơ hội để được yêu nhau.
- Em không biết bao giờ mọi người mới thật sự chấp nhận vợ chồng mình nhỉ?
- Sẽ nhanh thôi... vì chúng mình có Trường An rồi mà...

=====

- Mày định đi đâu nữa? Tao hết kiên nhẫn với cái trò bỏ đi của hai đứa chúng mày rồi... cho dù gì đi nữa thì tao cũng không nhận mày làm con rể hay là chồng của con tao!
- Bố xin bố đừng tức giận!
- Im đi, mày đừng gọi tao là bố, có ông bố nào chấp nhận một thằng không ra gì cướp con gái ta đi hay không?
- Bố, con biết lỗi, nhưng tại con yêu nhau...
- Im hết... tao không cần biết...
- Bố... vợ con vừa sinh cháu... là cháu trai của bố...
- Đừng bao giờ vác mặt mày về đây... tao thề là tao sẽ tổng mày vào tù...
- Bố... ít ra thì...

Tút tut... tut tut...

...

- Bố không hỏi thăm em sao?
- Ủ... là lỗi của anh...
- Không... ra đi là quyết định của chúng ta... chúng ta hãy chấp nhận và đương đầu với nó... rồi bố mẹ sẽ hiểu...
- Anh không bao giờ mong muốn rằng hạnh phúc của chúng ta lại nằm xa những người mà cả hai chúng ta đều yêu thương như thế!
- Xa... nhưng rồi sẽ tới gần thôi... bố mẹ anh có nói gì không?
- Anh vừa nói được câu “con đây” thì đã nghe thấy tiếng tut tut rồi... có lẽ họ từ anh thật...
- Vậy là chúng ta đã sai sao? – Cô xót xa – Sai khi bỏ đi?
- Em nhìn này... giấy khai sinh của con đây... có tên anh và em... nếu có bị gia đình từ chối thì chúng ta vẫn là một gia đình... chúng ta có gia đình của riêng mình... chúng ta sẽ truyền lại cho con cháu tình yêu này và cả tình yêu dành cho những người chúng ta yêu thương nữa... tình yêu sẽ nối tiếp nhau và không bao giờ kết thúc...

=====

.
.

.

- Họ đang đi đâu? Em biết mà phải không Ngọc, nói cho anh biết đi... anh cần biết chị họ em đang ở đâu?
- Chị ấy đang ở cùng người chị ấy yêu, sao anh lại muốn tìm họ làm gì?

- Không được, chắc chắn có nhầm lẫn gì đó, cô ấy từng nói yêu anh trước khi anh đi du học và hứa sẽ đợi anh về... anh không thể chấp nhận chuyện đó... em hãy hiểu cho anh... hiểu cảm giác khi mình hân hoan trở về Việt Nam để gặp người con gái mình yêu suốt 10 năm mà cô ấy lại ra đi với người khác!
- Anh Huy, anh đừng nên như vậy, chuyện chị Ngân yêu anh Sơn không phải là sự phản bội... anh không liên lạc gì với chị ấy trong suốt 7 năm trời để chị ấy gần như hóa đá trong chờ đợi, chị ấy cũng cần có người yêu thương!
- Nhưng anh cần lý do... anh chỉ cần cô ấy nói rõ với anh là cô ấy có còn yêu anh hay không thôi!
- Anh biết rõ hơn hết câu trả lời rồi sao anh còn phải tự làm đau chính mình?
- Cho dù là như thế thì anh vẫn cần biết, em giúp anh nhé!
- Em...
- Hôm trước họ có gọi điện về nhà mà?
- Vẫn gọi thường xuyên nhưng bác không cho bất cứ ai hỏi thăm – Ngọc nhìn Huy với ánh mắt như ai oán xuyên thẳng vào anh - Tại sao anh lại tìm chị ấy? Chị ấy không còn yêu anh nữa, vì sao anh vẫn không nhìn thấy em, cho dù em yêu anh... có lẽ là hơn cả chị ấy nữa?
- Anh xin lỗi em, Ngọc... nhưng anh không thể quên một người nhanh như thế... anh sẽ gặp cô ấy... dù chỉ một lần thôi... anh muốn nghe cô ấy nói chia tay chứ không phải viết qua thư... như 2 năm trước đây!
- Tại sao lúc đó anh không trở về, tại sao khi chị ấy nói vậy anh không trở về? Sau 2 năm thì chị ấy làm sao còn thuộc về anh nữa?
- Vì anh không biết, anh không biết sự tồn tại của bức thư, bố mẹ anh đã giấu nó đi vì họ biết anh rất yêu Ngân và họ không muốn quyết định trở thành người hoàn hảo trước cô ấy của anh bị nhấn chìm... họ để cho anh hi vọng rằng cô ấy còn chờ đợi anh, anh xin em, hãy giúp anh... Vậy hiện giờ thì họ đang ở đâu?
- Theo như em biết thì, họ có ý định đi dã ngoại 2 ngày sau khi nghỉ tại khách sạn R tối thứ 6 tuần này rồi thứ 7 họ sẽ đi tới khu X.
- Cảm ơn em, anh phải đi ngay cho kịp!

=====

.
.

.

- Ngân... em mau nhảy ra khỏi xe đi... dây phanh có trục trặc rồi... anh không thể dừng lại được... trước khi nó đâm phải cái gì đó... em hãy ra khỏi xe đi!
- Không... em không thể bỏ anh lại một mình...
- Em hãy nghĩ tới con... em có thể chỉ bị gãy tay chân nhưng em cần phải sống vì con của chúng mình...
- Không có anh thì em sẽ không sống nổi! Xe đi với vận tốc như thế này thì em không thể mở cửa được... anh biết mà...
- Không... có thể... em hãy mau nhảy ra ngoài...
- Con chúng ta sẽ an toàn... em sẽ để con ra trước...
- Không... nó mới chỉ 1 tuổi... nó cần em đi cùng...
- Em muốn đi cùng anh..... cho tới lúc chết.....

Đứa trẻ tuột khỏi tay mẹ, rơi xuống bụi cây ven đường, đầu bị thương... một cành cây đâm vào bụng phải... Hoàn toàn bất tỉnh... máu chảy ướt lớp vải mà mẹ nó bọc nó lại trong đó...

.

.
120 km/h...

.
.
160 km/h...

.
.
240 km/h...

.
.
RẦM!!!!!!

.....

- Có ai giúp với... có tai nạn...

...

- Trời ơi... khủng khiếp quá... họ không còn lành lặn nữa rồi...

- ... thật là khủng khiếp...

- Xem có ai còn sống sót không?

- Chắc là không rồi... nát hết rồi còn gì... nhưng họ vẫn nắm tay nhau...

=====

.

.

.

- Kết quả xét nghiệm DNA của bác và cậu đây... theo kết quả này thì chúng tôi có thể khẳng định cậu này là cháu ngoại của bà...

- Liệu có nhầm lẫn không?

- Phương pháp kiểm tra dựa trên DNA ti thể được di truyền theo dòng mẹ của chúng tôi chưa bao giờ sai...
Lẽ nào bà không muốn nhận cháu mình hay sao?

.....

Nắng nhuộm vàng con đường, lặng lẽ vài chiếc lá rơi xuống, nhẹ nhàng như không muốn kéo một người con trai ra khỏi những suy nghĩ của mình, đôi mắt nâu huyền ảo ấy đang nhìn ra nơi nào bất định lắm...

“Không phải chúng ta không chấp nhận con...”

“Con là tình yêu của chúng...”

“Chúng ta không thể tự tha thứ cho chúng ta khi đã khiến con trở thành đứa trẻ mồ côi...”

“Chúng ta cần thời gian...”

.

.

.

Nắng lại nhuộm vàng những con đường, gió heo may ủa về mang theo chút se lạnh của ngưỡng ngày cuối thu. Sau khi tìm thấy tung tích người bạn lang thang và phần mộ bị bỏ rơi tại nghĩa địa, Tuấn Anh chuyển cậu về cùng khu nghĩa địa với mẹ Huyền, cậu bạn đáng thương có trái tim bao dung cho dù không có người thân thích cuối cùng cũng đã có người lo hương khói. Rời khỏi nghĩa địa, cậu bắt taxi tới nơi mà hôm nay cậu đã rất khó khăn để quyết định.

Gió mơn man trên mái tóc của người con trai ấy nhưng anh không quan tâm, hàng mi buồn dửng lại ở đó: Trại giam số F.

- Đặng Minh Huy, có người tới thăm!

Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi ngẩng đầu nhìn người cai tù, lắc lắc cái đầu đã bạc vì những nỗi đau và sự dằn vặt:

- Nếu là cô Ngọc thì nói cô ấy hãy về đi!

- Ông buồn cười thật, người ta vào thăm ông suốt hơn hai chục năm nay rồi còn gì?

- Tôi không muốn tiếp tục làm gánh nặng cho cô ấy nữa, phiền cán bộ nói với cô ấy như vậy!

- Hôm nay không phải cô ấy, là một cậu thanh niên!

- Một cậu thanh niên ư?

Người đàn ông chậm rãi bước vào phòng, căn phòng vắng lặng, chỉ có một người đang ngồi đó... như chờ đợi... đầu cậu ấy cúi xuống... mái tóc hung rũ xuống cái cổ cao...

- Tôi được nhắn là cậu muốn gặp tôi... nhưng tôi không quen cậu... không biết là...

Cạch! Tiếng 2 chiếc nhẫn chạm xuống mặt bàn khô khốc.

Một tờ giấy đặt lên bàn.

Giấy khai sinh.

Ông nhìn qua.

VI TRƯỜNG AN, bố: VI HOÀNG SƠN, mẹ: BẠCH THANH NGÂN...

Bạch Thanh Ngân, làm sao ông quên cái tên đó, tên người con gái ông yêu trọn cuộc đời, người con gái mà ông đã... Ông đưa đôi mắt hoảng loạn và sững sờ nhìn người đối diện, cậu ta ngẩng đầu lên...

Đúng rồi... đôi mắt này là của Ngân, đôi mắt với màu nâu huyền ảo mà ông luôn si mê... nhưng khuôn mặt đó... là của người đó... giống như tạc... người mà cô ấy yêu đến lúc chết...

- Họ nói đây là giấy khai sinh của tôi! – Chàng trai chậm rãi nói – Còn đây là nhẫn cưới của bố mẹ...

- Trường An... là con thật sao... con chính là con trai của Ngân? – Đôi mắt ông ngân ngấn nước – Cuối cùng ta đã gặp được con...

- Vì sao? – Giọng nói của cậu thoáng qua như cơn gió nhưng đủ sức để cửa vào lòng ông một vết thương... đã không liền lại từ 23 năm trước.

- Ta thành thực xin lỗi... khi đó... ta đã để ghen tuông che lấp... khi nhìn thấy bố mẹ con ngoài khuôn viên khách sạn... ta gần như phát điên... ta đã phá dây phanh... chính ta đã làm hại bố mẹ con...

Đôi mắt nâu đó gần như vô cảm khi nhìn thấy những giọt nước mắt tuôn rơi của một người xa lạ trước mắt mình. Xa lạ, nhưng bây giờ cậu biết người đó là ai, 35 năm tù giam vì tội lỗi trong một lần ghen... vất bỏ tương lai xán lạn của một doanh nhân ... ông ta ngồi đó... bờ vai run rẩy trong tội lỗi:

- Ta đã cầu xin quan tòa, ta nhận mọi tội lỗi chỉ xin họ cho ta tiếp tục sống... ta muốn tìm con... muốn quỳ gối xin con tha thứ sự nông nổi của mình... Trường An... nếu khi đó biết rằng con có tồn tại... ta sẽ không làm điều tai hại đó... 23 năm qua ta đã luôn dằn vặt bản thân mình...

“Ta thề rằng nếu biết con là con họ, biết rằng họ đã có con... BIẾT CON TỒN TẠI...”

“Ta sẽ không làm chuyện điên rồ đó...”

“Ta sẽ không cướp bố mẹ khỏi con...”

.

“Trường An... con đừng bỏ đi như vậy...”

.

.

.

.

.

- Xin hãy tha thứ cho ông ấy, ông ấy đã dần vất suốt thời gian qua... nếu cháu có hận... hãy hận cả dì... chính dì đã nói... họ ở đâu...

.

.

.

.

.

Mùa đông tới sớm... gió lạnh ứa vào từng con phố... Tuấn Anh thờ ơ bên gian bếp quen thuộc, gia đình Huyền đi vắng một thời gian dài, mặc họ nài nỉ, cậu vẫn quyết định không rời khỏi nơi này... cho dù đau khổ nhưng cậu không muốn trốn tránh. Cái quá khứ mà cậu luôn thắc mắc giờ đã có câu trả lời... nhưng câu trả lời còn đau hơn cả việc không biết. Ông Hùng đưa đôi mắt lo âu nhìn đáng vẻ yếu ớt đó rồi nhìn vợ:

- Thăng bé gầy quá!

- Nó vẫn cười và nói không sao... nhưng lại vui mình vào học điên cuồng...

- Liệu nó có trở nên tự kỷ không?

- Em hi vọng là không, nó vẫn chơi với bé Dũng như thường! Nó cần thời gian để chấp nhận...

Đúng, Tuấn Anh thở dài, thời gian để chấp nhận, nhưng chấp nhận điều gì, chấp nhận bố mẹ mình đã chết, ông bà nội ngoại không dám đối diện với sai lầm 25 năm trước và một ánh mắt tha thiết từ người tù nhân đó... Chấp nhận cái gì đây...

“Em không thể kiện ai đó ra tòa vì người ta yêu em cả...”

“Nếu anh có yêu ai khác... em nhất định sẽ giành lại... vì em là người yêu anh nhất thế giới...”

“Hai đứa rất yêu nhau nhưng chúng ta đã ngăn cấm...”

“Có lẽ đã không như vậy... Chúng ta cần thời gian...”

“Mẹ con đã chọn chết cùng bố con... chúng vẫn cầm tay nhau cho tới lúc chết”

Bố tôi chọn cái chết để bảo vệ tôi và mẹ.

Mẹ chọn cái chết để được ở bên bố tới phút cuối cùng...

Không ai hỏi..... tôi chọn gì...

.

.

.

“Ta đã giam giữ con suốt 5 năm... ta sợ người ta sẽ cướp con đi... nhưng ta chính là người đánh mất con...”

“Hãy quay lại đây... ta sẽ chờ...”

“Đôi mắt con giống cô ấy... đôi mắt tha thứ ọi lỗi lầm... nhưng ta không tự tha thứ cho chính mình...”

Bố cũng không hỏi con chọn điều gì trước khi bố ra đi như vậy hay sao?

“Mother... don’t leave them... they need you more than anyone in the world!”

“Mẹ và bố sẽ tới ở với David... con đi theo nhé...”

“Cho dù thế nào đi nữa... chúng ta vẫn sẽ là bố mẹ con... con là món quà mà bố mẹ được nhận...”

“Tuan Anh... you are an angel... you are my brother...”

Con vẫn chỉ là một thằng nhóc 18 tuổi...

Con không phải thiên thần...

Who need me more than anyone in the world?

...

Có những nỗi buồn ta gửi thắm theo gió

Nên thu về cuốn chiếc lá vàng bay

Có những nỗi buồn ta gửi thắm trong mây

Nên mây khóc trên đường đời phiêu lãng

Có những nỗi buồn trả về dĩ vãng

Vẫn vơi đầy như con nước chiều nay

Có những nỗi buồn ta quên hết đắng cay

Sao lệ tình vẫn tràn đầy trên má

Có những nỗi buồn ta tưởng chừng đã hết

Có hay đâu niềm đau vẫn gọi về

Có những nỗi buồn ngủ mãi trong cơn mê

Mà mặt trời chẳng bao giờ lo lắng

Có những nỗi buồn làm hồn ta nứt rạn

Nhói trong tim bao mảnh vỡ cuộc đời

Có những nỗi buồn ta không nói lên lời

Nhưng gào thét giữa đất trời tan vỡ

Có những nỗi buồn ta chẳng còn bỏ ngỡ

Cả cuộc đời... luôn tự hỏi... VÌ SAO...

(Lã Thị Thanh Tâm)

“Nếu khi đó biết rằng con có tồn tại... ta sẽ không làm điều tai hại đó”

“Nếu biết có con...”

“Nếu...”

“Ta sẽ không cướp bố mẹ khỏi con...”

“NẾU KHI ĐÓ BIẾT RẰNG CON CÓ TỒN TẠI... TA SẼ KHÔNG LÀM ĐIỀU TAI HẠI ĐÓ”

“Nếu khi đó biết rằng con có TỒN TẠI...”

“Nếu khi đó biết rằng con có TỒN TẠI...”

“Nếu khi đó biết rằng con có TỒN TẠI...”

“Nếu khi đó biết rằng con có TỒN TẠI...”

“Nếu khi đó biết rằng con có TỒN TẠI...”

“Trường An...”

.

.

.

.

.

“Nếu cháu có hận... hãy hận cả dì... chính dì đã nói... họ ở đâu...”

“Nếu cháu có hận...”

“Nếu cháu có hận...”

“Nếu cháu có hận...”

“Nếu cháu có hận...”

.

.

.

“NẾU BIẾT CON TỒN TẠI... TA SẼ KHÔNG LÀM CHUYỆN ĐÓ”

.

.

.

Cái chết... có phải là tất yếu hay không? Nếu họ biết tới tôi... liệu có thay đổi được hay không?...

.

.

.

Xoay con dao gọt hoa quả trên tay một ý nghĩ xấu xa nào đó đang len lỏi trong tâm trí... hận... hay... căm thù...

Chiếc nhẫn hình chữ Z sáng óng ánh...

ZERO

Chính cậu cho rằng cậu là vậy... một số không... tay cậu bắt giác nắm chặt lại, cảm giác uất hận trào dâng... điều duy nhất hiện lên là sự căm thù...

Tình yêu không có lỗi... chẳng ai ra tòa vì yêu... nhưng họ có thể đứng trước vành móng ngựa với những tội lỗi mà họ gây ra do chữ “yêu”. Mù quáng hay điên rồ, thật lòng hay giả dối, người ta vẫn yêu... và bỏ mặc những tình yêu khác để chạy theo một tình yêu duy nhất.

Hận... thì hận... hận ai...

Căm thù... ai...

Căm thù chính mình hay người đó????

.

.

Tình yêu... cậu đã sinh ra với tình yêu sâu đậm của bố mẹ mình... họ bỏ lại cậu cũng vì tình yêu đó và giống như bố cậu từng nói, tình yêu sẽ nối tiếp nhau tới tận bây giờ cậu vẫn được yêu với một tình yêu thuần khiết của một người con gái...

Soạt! Một cái bóng lướt vào phòng nơi Tuấn Anh đứng bất động như một tảng đá, ôm chầm lấy anh giống như thói quen của ai đó hơn 2 năm trước, mái tóc dài buông xõa, đầu vùi sâu vào ngực anh:

- Em về rồi đây nè!

Ảo giác.

Tuấn Anh cười nhẹ, trong nỗi đau giày vò này cậu lại tự nhủ cái ảo giác rằng cô ấy đang ở đây hay sao?

Rồi cô ấy ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào ánh mắt buồn lạnh của cậu bằng ánh nhìn ấm áp nhất, giật mình, cậu nhận ra cô gái ấy tồn tại thật sự, không phải là ảo ảnh hay giấc mơ nào cả.

- Em đã cố gắng học và hoàn thành chương trình trước thời hạn 3 năm đấy... em muốn quay về bên anh thật nhanh... khi biết chuyện em càng muốn về nhanh hơn... anh... không sao chứ?

Tuấn Anh nói lỏng tay khỏi con dao cậu cầm trong tư thế có thể đâm vào đầu đó... hoặc ai đó... đẩy nó ra xa tầm với... cậu tự giận với suy nghĩ tiêu cực của mình... nếu Nilk không xuất hiện, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cậu đưa tay lên, ôm chặt lấy cô trong vòng tay lạnh giá của mình, một giọt nước mắt lăn khỏi khóe mi, lạnh như chính chủ nhân nó.

.

.

.

- Anh đã từng nghĩ anh có thể sống mà không cần tới ai...

.

.

.

...Nhưng bây giờ thì anh cần em...

Và những lời thì thầm ấy vang lên... đau một chút... nhưng cái đau khổ ấy đang được xóa bỏ một cách từ từ.

...

“Anh không biết nên làm gì, có quá nhiều câu hỏi hiện ra trong đầu.”

...

“Khi gặp người đó, ông ta nói nếu biết họ đã có anh ông ấy sẽ không phạm sai lầm ấy.”

...

“Cái chết của bố mẹ anh là một việc không nhất thiết phải xảy ra nếu khi đó... anh có thể ọi người biết về sự tồn tại của chính mình, đúng ra là chỉ người đó, một mình người đó... nhưng khi đó anh mới chỉ 1 tuổi... một đứa bé thì có thể lựa chọn điều gì?”

...

“Anh cảm thấy giận người đó... rồi giận chính mình... suy nghĩ tiêu cực... anh đã nghĩ tới việc ông ta đừng nên tiếp tục tồn tại...”

“Nhưng rồi em xuất hiện... xua đi những suy nghĩ đó ...”

... ..

“Dù có hối tiếc nhưng họ đã ra đi và không thể trở lại...”

... ..

“Anh muốn tiếp tục sống trong hiện tại này... với em...

Để tình yêu của họ không bao giờ kết thúc...

Để làm những việc còn dang dở...

Để mọi người được sống trong một gia đình...

Mãi mãi không chia lìa, không phải rời xa nhau...”

...

=====

Hai năm sau...

- Ông Đại bảo anh chọn cho em một chiếc “xé” đầy nhóc... làm quà cưới.

- Em đã nói là không cần cầu kỳ rồi mà!

- Nhưng vì em không tổ chức “hoành tráng” giống anh nên ông mới nhất quyết muốn mua xe đầy, chỉ thị là mui trần nữa cơ!

- Không phải là anh gợi ý ra chuyện đó đấy chứ?

- Gợi ý làm gì, anh với ông góp tiền mà... - Minh cười gian.

- Chị Loan! Ngày xưa anh Minh để ý chị là vì... ưm... ưm...

- Thằng nhóc kia, tới bao giờ thì em thôi trò này thế, anh mày sắp làm bố thêm lần nữa rồi đấy, không định giữ cho anh tí thể diện hay sao?

...

- Này Tuấn Anh, bố biết là hai đứa không thích tổ chức “long trọng” nhưng chỉ có người thân thế này cũng tội cho các con quá! – Ông Hùng thở dài chia sẻ với ông Triễn, ngẫm nghĩ một lúc rồi họ đành buông xuôi – Biết sao được, tình thẳng bé chúng ta đều biết kia mà...

Tại góc khác...

- Tôi sẽ mua đồ trong phòng ngủ cho cả hai đứa!!

- Bà hay thật, việc đó để bên nội chúng tôi lo, bên ngoại mua cái khác đi!

- Bà mới là hay, ngày xưa cái Ngân nhà tôi về làm dâu nhà bà bà có cho nó cái gì đâu?

- Thế thì bà cho chắc, đã thế biết thừa là con trai tôi không thích thịt vịt sao năm nào giỗ bà đều mua thịt vịt thế?

- Ô hay, thế bà vẫn cúng mỗi quả dưa cho chúng thì sao, con gái tôi không thích ăn dưa!

- Dạ, con xin hai bà... chuyện đó cứ để con với Nhân lo được không ạ, đằng nào thì... - Cô Ngọc lên tiếng.

- Không là không, cháu tôi tôi lo! – Cả hai cụ già đồng thanh.

Dì Nhân bụm miệng cố nén nụ cười quay sang hỏi Huyền:

- Thôi thì con quyết định đi chứ để bà nội, bà ngoại Tuấn Anh cãi nhau tới bao giờ?

- Thật ra thì anh ấy có dặn là nếu hai bên nội ngoại đều muốn mua đồ như vậy thì để hai bà mua đồ cho các cháu luôn ạ!

- Chắt ấy à, nhưng đã thấy đâu, mà cần gì tới 2 bộ, nhiều thế thì bao giờ dùng? – Hai cụ già đưa đôi mắt dò xét lên cô cháu dâu.

Huyền bình thản nói:

- Tại anh ấy nói nhất quyết phải sinh đôi hay sinh ba gì đó cho đông con mà...

Tất cả mọi người ngơ ngàng trong giây lát rồi cùng nhau cười ngặt nghẽo, cô Ngọc cố lau nước mắt nói:

- Trời, không lẽ nó định “tiết kiệm” cả số lần sinh của vợ nó hay sao?

- Không ạ! – Cô bẽn lèn – Tại anh ấy bảo sau này bố Huy ra tù thì nên để bố bận rộn với các cháu hơn là để bố nghĩ lung tung...

.
. .
.

Ba năm tiếp theo...

- Zenka!!!!

- Ủ... có chuyện gì mà em lại reo hò ầm ĩ thế?

Huyền ngó nghiêng một lượt khắp căn phòng đầy thú bông, ba nhóc tí sinh ba đang thi nhau “hành hạ” ông bố gầy gò của chúng nó:

- Bố ơi, cho con đi tàu bay đi! – Bé Lepi ôm cổ bố rồi chồm chồm cái miệng xinh xắn vùi vĩnh.

- Cả con nữa bố ơi! – Hai nhóc Najil và Doij theo nhau ôm lấy cánh tay bố.

Tuấn Anh xoay người sang 2 phía, ôm gọn cả ba đứa nhóc trong vòng tay rồi nhấc bổng tụi nhỏ lên làm chúng cười khanh khách:

- Nữa đi bố ơi!

- Các con ngoan nào, bố đi làm cả ngày mệt lắm đấy, để bố nghỉ nữa chứ?

- Chơi thêm một lát nữa đi bố!

- Không được! – Tuấn Anh nghiêm mặt làm ba đứa nhóc hơi tiu nghỉu – Đến giờ ngủ rồi, không ngoan thì bố và mẹ sẽ buồn đấy! Mà có chuyện gì thế em?

- Có thư, mai bố Huy sẽ về! Anh có muốn đưa con tới gặp ông không?

- Xem nào... các con có muốn gặp ông nội không?

- Có ạ!

- Vậy bây giờ cả ba lên giường ngủ đi nhé!

- Vâng ạ!

Nhìn theo bóng dáng nghịch ngợm của tụi trẻ, Huyền cười tươi rồi quay sang chồng:

- Tụi nó nghịch thế không biết ông trông nổi hay không nữa!

- Làm sao cho tụi nó làm phiền ông được, ít ra thì phải để ông và cô Ngọc kết hôn đã chứ, cô ấy chờ suốt gần 30 năm rồi còn gì!

=====

Ồ, thật ra thì đó là chuyện của tương lai, mà tương lai thì ai quản chứ, tác giả cũng không, thế nên bây giờ chúng ta cứ quay lại hiện tại nhé!

...

- Zenka này, à, Tuấn Anh chứ, chắc em phải tập không gọi anh là Zenka nữa...

- Có sao đâu, giờ thì mỗi em gọi vậy thôi mà!

- Em có một thắc mắc... ừm... anh không thích hôn hả?

(Bùm chèo! Hehe có cái gì đó vừa phát nổ từ phía ai đó khiến tai ai đó nóng bừng lên!)

- Sao tự dưng...?! – Tuấn Anh không nhìn thẳng vào Huyền cậu cứ ngó lơ đi chỗ khác.

- Em thắc mắc thật mà, từ trước tới nay chúng ta hình như chỉ hôn có 2 lần thôi, kể cả lúc anh tới Paris gặp em nữa... không phải là anh mắc bệnh sợ hôn đấy chứ?

—

- Không! Tại lão tác giả lỡ gán mác 15+ cho truyện nên không cho nhân vật của mình hôn nhiều ấy mà!

(Ấy ấy, oan cho tác giả quá, câu này chỉ là đùa thôi đấy không phải do Tuấn Anh nói ra đâu!)

—

- ...

- Im lặng là thừa nhận rồi, bệnh này của anh nghe chừng khó chữa đấy, để em chữa bệnh cho anh nhé? – Huyền nhún mày rồi cười tinh nghịch.

- Em có thể sao?

- Có chứ, xem nào... lần đầu tiên hôn em anh cảm thấy gì?

- Hả?

- Sao lại hả, anh chỉ hôn em thôi nên em phải hỏi như vậy chứ sao? Zenka, trả lời thành thật nhé!!!! – Huyền nhìn anh, ánh mắt ngây thơ mở to chờ đợi.

- ...

Vài giây sau...

- Tim... ngừng đập!

- Tại sao?

- Shock!

Huyền chán nản ra mặt, nhưng không thể bỏ cuộc nhanh như vậy đành tiếp tục:

- Thế còn lần thứ hai?

Tuấn Anh ngược lên trần nhà và suy nghĩ, lát sau anh thủng thảng:

- Tim... ngừng đập.

- HAAAAAA? Vì sao chứ?

Khó khăn lắm ai đó mới nói được câu trả lời:

- Vì... anh muốn... phút giây đó... kéo dài mãi mãi!

.

.

Có một ngày nào đó của hai con người ấy, cô gái cười thành tiếng, hạnh phúc ôm chặt lấy chàng trai mà không quan tâm là người ta đang đổ mặt... và trong căn phòng ấm áp ấy... có một ai đó chạm bàn tay lên má ai đó... rồi dịu dàng hôn ai đó... thật lâu...

.

.

.

.

.

.

HÃY ĐỂ PHÚT GIẤY ĐÓ... TRỞ THÀNH MÃI MÃI!

.

.

.

Vậy đây bạn ạ, tình yêu không quan trọng là bạn yêu người đó như thế nào và người đó yêu bạn bao nhiêu, không ai mang tình yêu lên cân-đo-đong-đếm được cả, vì thế, đừng tiếp tục suy nghĩ: tôi yêu ai đó nhiều hơn.

Điều quan trọng nhất, cho dù bạn đồng ý với tôi hay không, đó là bên cạnh nhau cả hai làm được gì cho chính các bạn và những người xung quanh bạn!

Bạn không tin ư?

Cuộc sống này do chính bạn quyết định, xã hội này do chính tay bạn sẽ tạo nên, cứ thử một lần nghĩ như tôi đi nhé!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cold-guy-sanity-girl-and-the-1st-fiction>